

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)  
2006. október 19.\*

A T-311/04. sz. ügyben,

**José Luis Buendía Sierra**, az Európai Közösségek Bizottságának tisztviselője  
(lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: M. van der Woude és V. Landes  
ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: G. Berscheid és V. Joris, meg-  
hatalmazotti minőségben, segítők: D. Waelbroeck ügyvéd)

alperes ellen

\* Az eljárás nyelve: francia.

- a Bizottság Jogi Szolgálatának főigazgatójának a felperes részére a 2003. évi előléptetési eljárásban egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó, 2003. július 2-án közölt, a kinevezésre jogosult hatóság 2003. december 16-án közölt határozatával helybenhagyott határozata;
  
- a kinevezésre jogosult hatóságnak a felperes részére az intézmény érdekében végzett többlettevékenységért a 2003. évi előléptetési eljárásban egyetlen különleges elsőbbségi pontot sem adó, a Sysper 2-rendszer útján közölt, 2003. december 16-i határozata;
  
- a következő határozatok: a kinevezésre jogosult hatóságnak a felperes részére a 2003. évi előléptetési eljárásban összesen 20 pontot adó határozata; az A 5 besorolási fokozatú tisztviselőknek a 2003. évi előléptetési eljárásban összeállított és a Közigazgatási Tájékoztató 2003. november 13-i, 69-2003. számában közzétett érdem szerinti listája; az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselőknek a 2003. évi előléptetési eljárásban összeállított és a Közigazgatási Tájékoztató 2003. november 27-i, 73-2003. számában közzétett listája; mindenesetre a felperesnek az említett listákra való felvételét mellőző határozat;
  
- a kinevezésre jogosult hatóságnak a 2004. február 12-én benyújtott panaszt elutasító 2004. június 15-i határozata szükség szerinti

megsemmisítése tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK  
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (kibővített ötödik tanács)

tagjai: M. Vilaras elnök, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby és K. Jürimäe bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. szeptember 29-i tárgyalásra,

meghozta a következő

### **Ítéletet**

#### **Jogi háttér**

- <sup>1</sup> Az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzatának a tényállás idején hatályos változata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 26. cikke első és második bekezdésének szövege a következő:

„A tisztviselő személyi aktája az alábbiakat tartalmazza:

- a) a hivatali státuszára vonatkozó összes iratot, valamint az alkalmasságára, teljesítményére és magatartására vonatkozó összes értékelést;

b) a tisztviselő ezen iratokkal kapcsolatban tett valamennyi észrevételét.

Az iratokat sorrendben kell iktatni, számozni és irattározni; az a) pontban említett iratokra az intézmény nem hivatkozhat, illetve azokat nem használhatja fel a tisztviselővel szemben, ha azokról a személyi aktába való felvételük előtt a tisztviselőt nem tájékoztatták.”

2 A személyzeti szabályzat 43. cikkének első bekezdése értelmében:

„A tisztviselők alkalmasságáról, teljesítményéről és feladataik teljesítése során tanúsított magatartásáról – az A 1 és A 2 besorolási fokozatba tartozók kivételével – rendszeresen, de legalább minden második évben egyszer az egyes intézmények által a 110. cikkel összhangban meghatározott feltételek szerint értékelést kell készíteni.”

3 A személyzeti szabályzat 45. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az előléptetésről a kinevezésre jogosult hatóság határoz. Az előléptetés a tisztviselőnek azon besorolási osztály vagy szolgálat következő magasabb besorolási fokozatába történő kinevezésével történik, amelyhez a tisztviselő tartozik. Az előléptetés kizárólag olyan tisztviselők közüli választással történhet, akik besorolási fokozatukban egy minimális időszakot letöltöttek, az előléptetésre alkalmas tisztviselők érdemeinek összehasonlítása és a róluk szóló értékelések figyelembevétele után.”

4 A Bizottság 2001. október 30-án elfogadta a „szakmai előmeneteli jelentésről” (a személyi állomány értékelése) és az előléptetésekről szóló, SEC(2001) 1697. sz. közleményt. E közleményben a Bizottság kifejti személyzeti politikájának irány-

vonalaival, annak érdekében, hogy „a szakmai előmenetelt a munkavállaló addigi eredményeinek és jövőbeni teljesítő képességének értékelésével összekö[sse]”. A Bizottság kifejti többek között, hogy „[az új előléptetési rendszer] fő jellemzője az, hogy az érdemen alapul”. A Bizottság hozzáteszi, hogy az „érdem fogalma rugalmas és halmozódó (»tőke«) [...] Az érdem mennyiségi meghatározása egy pontrendszerrel történik. Bizonyos idő után (a felhalmozott érdemtől függően) a »ponttőke« jogot alapít a tisztviselőnek arra, hogy magasabb besorolási fokozatba való előléptetésre terjesszék fel”. „A [...] szakmai előmeneteli jelentésekben szereplő osztályzatok és értékelések érdempontoknak felelnek meg”, amelyekhez elsőbbségi pontok adódnak. A Bizottság kiemeli, hogy „az elsőbbségi pontok adását mindig az érdemhez kapcsolódó érvek alapján, írásban kell indokolni”. Az elsőbbségi pontok „célja a legérdemesebbnek ítélt tisztviselők jutalmazása jövőbeni előléptetési esélyeik növelése, illetőleg előléptetésüknek a folyamatban lévő előléptetési eljárásban való lehetővé tétele révén”. „[Az elsőbbségi pontok] adását részletes értékeléssel meg is kell indokolni”. A Bizottság hozzáteszi, hogy „[a]z elsőbbségi pontok adása az a személyi állomány érdemes részén belüli differenciálást lehetővé tevő, rangsorba állított feltételek alapján történik”. A Bizottság szerint „[a]z alapvető feltétel az érdemeknek az egész főigazgatóságon belüli összehasonlítása, figyelembe véve többek között az illető személy (teljesítményének és képességeinek tárgyilagos értékelése alapján feltételezhető) jövőbeni teljesítő képességét is”. A Bizottság hangsúlyozza, hogy „a rendszer célja többek között az, hogy a Bizottságon belül biztosítsa az értékelések lehetőség szerinti egységes jellegét”. Végül a Bizottság hozzáteszi, hogy „[e]hhez kapcsolódik az a cél, hogy az egyes főigazgatóságok teljes személyi állománya előléptetésének ütemezése összehasonlíthatóvá váljék”.

5 2002. április 26-án a Bizottság határozatot hozott a személyzeti szabályzat 43. cikkének általános végrehajtási rendelkezéseiről, illetőleg a személyzeti szabályzat 45. cikkének általános végrehajtási rendelkezéseiről (a továbbiakban: ÁVR 43 és az ÁVR 45).

6 Az ÁVR 43 1. cikke (2) bekezdésének értelmében, „évente ún. szakmai előmeneteli jelentés készül az állandó személyi állomány tagjának alkalmasságáról, teljesítményéről és a szolgálatban tanúsított magatartásáról [...]”.

- 7 Az ÁVR 43 2. cikkének (1) bekezdése meghatározza az ÁVR 43 és az ÁVR 45 alkalmazásában az érdempontok és az elsőbbségi pontok fogalmát. Az ÁVR 43 2. cikke (1) bekezdésének második–ötödik albekezdése szerint:

„Mind az érdempontok, mind pedig az elsőbbségi pontok célja az érdemek jutalmazása, és az elsőbbségi pontok adását minden esetben az érdemre visszavezethető megfontolásokkal kell indokolni.

Az érdempontok a szakmai előmeneteli jelentésben szereplő osztályzatokból és értékelésekből következnek.

Az elsőbbségi pontokat az alábbiak adhatják:

- a) a főigazgatók (az A/LA besorolási osztályba tartozó személyi állomány) [...] a személyi állomány érdemes tagjainak, a szakmai előmeneteli jelentéseknek a főigazgatóságon vagy az illető szervezeti egységben történt elkészítése után. A pontadás feltételeit [az ÁVR 45] 6. cikke határozza meg;
- b) a kinevezésre jogosult hatóság, az előléptetési bizottságok javaslatára, a személyi állomány azon érdemes tagjainak, akik az intézmény érdekében többletfeladatok ellátását is vállalták. A pontadás feltételeit [az ÁVR 45] 9. cikke határozza meg;
- c) a kinevezésre jogosult hatóság, az előléptetési bizottságnak az elsőbbségi pontok adása ellen az [az ÁVR 45] 13. cikke (2) bekezdésének megfelelően benyújtott fellebbezést követően tett javaslatára.

Az érdempontok és az elsőbbségi pontok évről évre halmozódnak. Előléptetés után az előléptetési küszöbértéknek megfelelő pontszámot a felhalmozott pontokból levonják, az esetleges különbséget megmarad a következő előléptetési időszakra.”

- 8 A *Közigazgatási Tájékoztató*nak a személyi állomány 2001–2002. évi előléptetési időszakáról (átmeneti szakasz) szóló, 2002. december 3-i 99-2002. számában foglaltak szerint: „az értékelés során a tisztviselő 20-as skálán 0 és 20 közötti osztályzatot kap”. Ezt az osztályzatot ezután érdempontokká számítják át. Az említett *Közigazgatási Tájékoztató*ból kitűnik, hogy az érdempontok száma – kivételektől eltekintve – megfelel az értékelés során adott általános osztályzatnak.
- 9 Az ÁVR 45 3. cikke úgy rendelkezik, hogy a tisztviselőket „csak az előléptethető tisztviselők összehasonlított érdemeinek mérlegelését követően” lehet előléptetni. E cikk szerint az érdemek mérlegelése „elsősorban a tisztviselő által az előző év(ek)ben összegyűjtött érdempontok és elsőbbségi pontok számán” alapul. A Bizottság hozzáteszi, hogy „az azonos számú érdemponttal és elsőbbségi ponttal rendelkező tisztviselők közötti differenciálásnál más, [az ÁVR 45] 10. cikkének (1) bekezdésében szereplő egyéb, járulékos feltételek is számításba vehetők”.
- 10 Az ÁVR 45 4. cikke így rendelkezik:

„Az előléptetési eljárás két szakaszból áll:

- a) az elsőbbségi pontoknak a főigazgatóságok, majd a 14. cikkben meghatározott előléptetési bizottságok által, a 6., 7. és 9. cikkben meghatározott részletes szabályok szerint történő adása;

b) a 10. cikkben leírt tulajdonképpeni előléptetési eljárás.”

- 11 Az ÁVR 45 6. cikke értelmében a főigazgatók vagy igazgatók osztják el – az értékelési vegyesbizottságok véleményének kikérése után – a valamennyi főigazgatóság rendelkezésére álló elsőbbségi pontokat (a továbbiakban: főigazgatósági elsőbbségi pontok).
- 12 Az ÁVR 45 6. cikke (1) bekezdéséből kitűnik, hogy erre a pontelosztásra „minden főigazgatóság a besorolási fokozata alapján még előléptethető és az illető főigazgatóságon álláshelyet betöltő tisztviselői létszám két és félszeresével azonos számú elsőbbségi ponttal rendelkezik”. Ugyanezen rendelkezésből és a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számából kitűnik azonban, hogy azoktól a főigazgatóságoktól, ahol valamely besorolási fokozatban az érdempontok átlaga több mint egy ponttal meghaladja a 20-as skálán a 14 pontot, a többlettel megegyező számú elsőbbségi pont levonásra kerül. Mindazonáltal a főigazgatóságok igazolhatják e többlet indokoltságát, és az előléptetési bizottságok kivételes esetben részben vagy egészben érvényteleníthetik a levonást.
- 13 Az ÁVR 45 6. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „az elsőbbségi pontok adása érdekében az előléptetési eljárás megkezdéseként a főigazgató és az igazgatók megegyeznek a főigazgatóság rendelkezésére álló elsőbbségi pontok igazgatóságok közötti elosztásának kritériumairól”.
- 14 Az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„A főigazgató a [szakmai előmeneteli jelentések] áttekintését követően, az A besorolási osztályú személyi állomány legérdemesebbnek ítélt tisztviselőinek – igazgatójuk javaslatára – [...] elsőbbségi pont(oka)t ad, különösen az alábbiak jutalmaként:



- i) az egyéni célkitűzéseket meghaladó, az igazgatóság/főigazgatóság munkatervébe illeszkedő eredmények eléréséhez való hozzájárulás, beleértve a más szervezeti egységeknek nyújtott segítséget;
  
- ii) a feladataik elvégzése során tett különös erőfeszítések és figyelemre méltó eredmények elérése, amit az érintettől készített szakmai előmeneteli jelentések igazolnak.”

15 Az ÁVR 45 6. cikkének (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „a személyi állomány differenciálása érdekében”:

- „a) A főigazgatóság rendelkezésére álló elsőbbségi pontok 50%-át a legjobban teljesítő, a (3) bekezdés i) és ii) pontjában foglalt feltételeknek megfelelő kiemelkedő érdemeket szerzett tisztviselők között kell kiosztani. Az ilyen tisztviselők a főigazgatóság személyi állományának besorolási fokozatonként körülbelül a 15%-át képviselik. Minden ilyen tisztviselő 6–10. pontot kap.
  
- b) Az elsőbbségi pontok fennmaradó 50%-át a (3) bekezdés i) és ii) pontjában foglalt feltételek alapján érdemesnek ítélt tisztviselők között kell kiosztani, akik személynként 0–4. pontot kapnak.

A tisztviselő csak e két csoport egyikébe tartozás alapján kaphat elsőbbségi pontot. Következésképpen egy tisztviselő egy előléptetési eljárásban legfeljebb 10 elsőbbségi pontot kaphat”.

- 16 Az ÁVR 45 8. cikke úgy rendelkezik, hogy miután az elsőbbségi pontokat a 6. cikk szerinti eljárásban kiosztára kerültek, a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság összeállítja – pontszám szerinti sorrendben – minden érintett besorolási fokozat tekintetében a tisztviselők érdem szerinti listáját, azt közzéteszi a belső számítástechnikai rendszerben (intranet), és közli az egész személyi állománnyal. E listákon azoknak a tisztviselőknek a neve szerepel, akiknek legfeljebb 5 pont hiányzik az előléptetési küszöbérték eléréséhez, valamint azoké, akik az előléptetési küszöbértéket elérték vagy túllépték.
- 17 Az ÁVR 45 13. cikkének (1) bekezdése értelmében a tisztviselő az ÁVR 45 8. cikkében említett érdem szerinti lista közzétételét követő öt munkanapon belül fellebbezést nyújthat be az előléptetési bizottsághoz az elsőbbségi pontok adásáról szóló határozat ellen (a továbbiakban: fellebbezés). Az ÁVR 45 13. cikkének (2) bekezdése értelmében „minden egyes eset megvizsgálását követően, az előléptetési bizottság, amennyiben célszerűnek ítéli, bizonyos számú elsőbbségi pont adását javasolja. Indokolt véleményében az előléptetési bizottság ajánlást fogalmaz meg a kinevezésre jogosult hatóság részére”, amely dönt további elsőbbségi pontok esetleges adásáról, amelyek számát közzé kell tenni (a továbbiakban: fellebbviteli elsőbbségi pontok).
- 18 Az ÁVR 45 9. cikkének (1) bekezdése értelmében egyébként az előléptetési bizottságok ajánlásokat adnak a kinevezésre jogosult hatóságnak elsőbbségi pontoknak az intézmény érdekében ellátott többletfeladatok elismeréseként történő adására (a továbbiakban: többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok). E feladatok felsorolása az ÁVR 45 I. mellékletében szerepel.
- 19 Az ÁVR 45 12. cikke a 2003. évi előléptetési eljárásra vonatkozó átmeneti rendelkezéseket tartalmaz „az idők folyamán szerzett érdemek beszámítása érdekében”. E rendelkezés a (3) bekezdésében háromféle átmeneti elsőbbségi pontot ír elő:

„a) a tisztviselők [átmeneti elsőbbségi pontokat] kapnak, és pedig a besorolási fokozatban eltöltött minden egyes évre 1 pontot, legfeljebb 7 pontot. Ezenkívül

az előléptetési bizottságok tisztviselőnként 0,25 pontnak [átmeneti elsőbbségi pontnak] megfelelő pontmennyiséggel rendelkeznek, amelyekből tisztviselőnként legfeljebb 2 pontot oszthatnak ki.

- b) kiegészítő különleges elsőbbségi pontokat adhatnak a főigazgatóságok az előző előléptetési eljárásban előterjesztett, de elő nem léptetett tisztviselők [...] figyelembevételére érdekében” (a továbbiakban: a besorolási fokozatban hátrahagyott tisztviselők).

20 A *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. február 17-i 18-2003. száma (2003. évi előléptetések – A, LA, B, C és D besorolási osztályok – Működési költségvetés – a 2002. évi előléptetési eljárásban besorolási fokozatukban hátrahagyott tisztviselők) és a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. május 2-i, 34-2003. számának (2003. évi előléptetési eljárás) III. pontja szerint legfeljebb 4 kiegészítő különleges elsőbbségi pontot lehet adni.

21 Az ÁVR 45 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 9. cikkben írt eljárás lezárása után a 14. cikkben szereplő előléptetési bizottságok összeülnek az érdem szerinti lista megvizsgálása végett, és kiválasztják az előléptetési küszöbértéket elért, de a tényleges előléptetési lehetőségeket meghaladó számú tisztviselő csoportjából (az ún. ex æquo csoport) azokat, akiket előléptetésre javasolnak. Az azonos pontszámmal rendelkező tisztviselők közül történő választás során a bizottságok különösen olyan körülményeket vesznek figyelembe, mint a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő és az esélyegyenlőséghez kapcsolódó megfontolások. Ez az eljárás legkésőbb május 15-én kezdődik. A bizottságoknak javaslataikat indokolniuk kell, és a kinevezésre jogosult hatóság elé kell terjeszteniük. Az ezeket a javaslatokat tartalmazó érdem szerinti listát a belső számítástechnikai rendszeren (intranet) keresztül közzé kell tenni. Az előléptetési küszöbértékkel egybeeső számú ponttal rendelkező tisztviselők között ez a lista különbséget tesz aszerint, hogy előléptetésüket javasolja-e az előléptetési bizottság, vagy sem.

(2) A tisztviselő előléptetésének előfeltétele, hogy a róla az utolsó értékelési eljárásban készített szakmai előmeneteli jelentésben legalább 10 érdempontot kapjon [...].

(3) Az előléptetési bizottságok javaslatai alapján a kinevezésre jogosult hatóság júniusban dönt az egyes besorolási fokozatokban előléptetendő tisztviselőkről. A tisztviselő előléptetésekor az előléptetési küszöbértéknek megfelelő pontszámot (referencia-küszöbérték) a tisztviselő által felhalmozott pontokból levonják, és a különbség megmarad a következő évekre.

(4) A Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság júliusban közzéteszi a személyi állomány előléptetett tagjainak listáját.”

22 Az ÁVR 45 14. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Öt előléptetési bizottság kerül felállításra: egy-egy bizottság az A, LA, B, C és D besorolási osztályú személyi állomány részére.

(2) A bizottságok összetétele a következő:

– Az A besorolási osztályú személyi állomány részére: elnök (a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság főigazgatója), a főigazgatók és a szervezeti egység-vezetők számával megegyező számú tag, valamint a központi személyzeti bizottság által kijelölt, legalább A 4/LA 4 szintű 15 tag.

– [...]”.

## A tényállás és az eljárás

- 23 A felperes 1991 áprilisa óta az Európai Közösségek tisztviselője. 2001. július 1-je óta a Bizottság Jogi Szolgálatának tagja.
- 24 A felperes a róla 2003. március 15-én készült szakmai előmeneteli jelentésben a 2001 júliusától 2002 decemberéig tartó időszakra 20-as skálán 16-os osztályzatot kapott. Ezt az osztályzatot 16 érdempontnak számították át.
- 25 A Jogi Szolgálat főigazgatója 2003. július 3-i határozatával az ÁVR 45 6. cikke alapján 1 főigazgatósági elsőbbségi pontot adott a felperesnek.
- 26 Az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának első mondata alapján a Jogi Szolgálat ezenfelül összesen 3 [átmeneti elsőbbségi pontot] adott a felperesnek, éspedig a besorolási fokozatban eltöltött minden egyes évére 1 pontot (a továbbiakban: főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok), ami megfelelt az A 5 besorolási fokozatban eltöltött három év szolgálati időnek.
- 27 Az A 5 besorolási fokozatú tisztviselők (mint amilyen a felperes) 2003. évi előléptetési eljárásra vonatkozó, az ÁVR 45 8. cikkében említett érdem szerinti listáját a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. július 7-i 48-2003. számában tették közzé. A lista tartalmazza minden tisztviselő vonatkozásában az érdempontok és főigazgatósági elsőbbségi pontok összesített számát, valamint a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok számát. A felperes neve nem szerepel a listán.
- 28 A felperes 2003. július 14-én az ÁVR 45 13. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az ellen, hogy csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot kapott. Fellebbezésében többletfeladatok ellátásáért is kérte elsőbbségi pontok adását. Az A besorolási osztályú személyi állomány részére felállított előléptetési bizottság 2003. október 17-én és 24-én – többek között e fellebbezés elbírálása végett – ülésezett.

- 29 Ezt követően az említett előléptetési bizottság 2003. november 13-án megállapította az A 5 besorolási fokozatú tisztviselőknek az ÁVR 45 10. cikkében előírt érdem szerinti listáját. Ezt a listát a *Közigazgatási Tájékoztató* ugyanezen a napon megjelent 69-2003. számában közzétették. A felperes neve e listán nem szerepel.
- 30 2003. november 20-án a kinevezésre jogosult hatóság megállapította a 2003. évi kinevezési eljárásban előléptetett tisztviselők listáját, amely nem tartalmazza a felperes nevét. Ezt a listát a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. november 27-i 73-2003. számában közzétették.
- 31 A felperes 2003. december 16-án a Bizottság belső számítástechnikai rendszerének (intranet) Sysper 2-oldalán betekintett az előléptetési személyi aktájába, és tudomására jutott, hogy a 2003. évi előléptetési eljárásban összesen 20 pontot kapott.
- 32 A Bizottság a kérdéses előléptetési eljárás lefolytatásáról összefoglaló jegyzéket tett közzé a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. december 19-i 82-2003. számában.
- 33 2004. február 12-i feljegyzésével a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be.
- 34 Panaszát a kinevezésre jogosult hatóság 2004. június 15-i, az érintettel másnap közölt határozatával elutasította.
- 35 A felperes az Elsőfokú Bíróság hivatalánál 2002. január 15-én benyújtott keresetlevelével megindította a jelen keresetet.

- 36 Az alperes ellenkérelmét 2004. november 19-én terjesztette elő.
- 37 A felperes az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2005. január 14-én érkezett levelében lemondott a válasz benyújtásáról.
- 38 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 14. cikke alkalmazásával és az ötödik tanács javaslatára az Elsőfokú Bíróság, miután a feleket az eljárási szabályzat 51. cikkének megfelelően meghallgatta, az ügyet kibővített tanács elé utalta.
- 39 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (kibővített ötödik tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzat 64. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében, írásbeli kérdéseket intézett a felpereshez és a Bizottsághoz, és felhívta őket, hogy azokra 2005. augusztus 31-ig válaszoljanak. A felek e felhívásnak a megszabott határidőt belül eleget tettek.
- 40 Az Elsőfokú Bíróság hivatala 2005. szeptember 15-i levelével felhívta a feleket, hogy az ellenfélnek az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire adott válaszaival kapcsolatos észrevételeiket 2005. szeptember 23-ig terjesszék elő. Észrevételeit a felperes 2005. szeptember 23-án, a Bizottság pedig szeptember 22-én nyújtotta be az Elsőfokú Bíróság hivatalánál.
- 41 A 2005. szeptember 29-i tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a kérdéseire adott válaszait.

## A felek kérelmei

- 42 A felperes keresetlevelében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- pervezető intézkedésként rendelje el dokumentumok benyújtását;
  
  - semmisítse meg a következő aktusokat:
    - a Bizottság Jogi Szolgálatá főigazgatójának a felperes részére a 2003. évi előléptetési eljárásban egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó, 2003. július 2-án közölt, a kinevezésre jogosult hatóság 2003. december 16-án közölt határozatával helybenhagyott határozata;
  
    - a kinevezésre jogosult hatóságnak a felperes részére az intézmény érdekében végzett többletvegyenységért a 2003. évi előléptetési eljárásban egyetlen különleges elsőbbségi pontot sem adó, a Sysper 2-rendszer útján közölt, 2003. december 16-i határozata;
  
    - a következő határozatok: a kinevezésre jogosult hatóságnak a felperes részére a 2003. évi előléptetési eljárásban összesen 20 pontot adó határozata; az A 5 besorolási fokozatú tisztviselőknek a 2003. évi előléptetési eljárásban összeállított és a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. november 13-i, 69-2003. számában közzétett érdem szerinti listája; az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselőknek a 2003. évi előléptetési eljárásban összeállított és a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. november 27-i, 73-2003. számában közzétett listája; mindenesetre a felperesnek az említett listákra való felvételét mellőző határozat;



- szükség szerint a kinevezésre jogosult hatóságnak a 2004. február 12-én benyújtott panaszt elutasító 2004. június 15-i határozata;

- kötelezze az alperest a költségek viselésére.

43 Az alperes ellenkérelmében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- állapítsa meg, hogy a felperesnek a részére összesen 20 pontot adó határozat megsemmisítésére irányuló érvei elfogadhatatlanok és megalapozatlanok;
- a keresetet ezt meghaladó részében – mint megalapozatlant – utasítsa el;
- határozzon a költségekről az előírásoknak megfelelően.

44 A tárgyaláson a Bizottság visszavonta a keresetnek a felperes részére összesen 20 pontot adó határozat ellen irányuló részének elfogadhatatlanságára vonatkozó érvelését. Az Elsőfokú Bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvben ezt rögzítette.

45 E nyilatkozatot követően a felperes úgy nyilatkozott, hogy visszavonja a részére az egyes előírt kategóriákba tartozó elsőbbségi pontokat adó vagy e pontok adását mellőző egyedi határozatok megsemmisítése iránti kereseti kérelmeit, amennyiben az összes előléptetési pont megállapításáról szóló határozat elleni kereseti kérelemben lehetőség van a különleges elsőbbségi pontok adása feltételeinek érvényességét megtámadni. Az Elsőfokú Bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvben ezt rögzítette.

### Az elfogadhatóságról

46 Amint az a fenti 44. pontban előadásra került, a tárgyaláson a Bizottság visszavonta a keresetnek a felperes részére összesen 20 pontot adó határozat ellen irányuló részének elfogadhatóságával szembeni ellenvetését.

47 Egy kereset elfogadhatóságának feltételeit, minthogy azok az eljárás folytatásának nélkülözhetetlen elemei, az Elsőfokú Bíróság hivatalból vizsgálhatja, és e vizsgálat nem csupán a felek által benyújtott elfogadhatatlansági kifogásokra terjed ki. Egyedül az Elsőfokú Bíróság dolga, hogy – függetlenül a felek állásfoglalásaitól – megvizsgálja és meghatározza, hogy az egyedi esetben a felperesnek sérelmet okozó aktusról van-e szó (lásd az Elsőfokú Bíróság T-275/02. sz., D kontra Európai Beruházási Bank ügyben 2005. március 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-51. o. és II-211. o.] 42. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

48 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak és határozatoknak minősülnek az olyan kötelező joghatást kiváltó intézkedések, amely joghatás a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érinti (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-32/89. és T-39/89. sz., Marcopoulos kontra Bíróság egyesített ügyekben 1990. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 1990., II-281. o.] 21. pontja és a T-324/02. sz., McAuley kontra Tanács ügyben 2003. december 17-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-337. o és II-1657. o.] 28. pontja).

- 49 Az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy amennyiben egy határozat kidolgozása több szakaszban történik, csak a határozatot hozó szerv végleges álláspontját rögzítő intézkedések támadhatók meg, a végleges döntést előkészítő, közbenső intézkedések nem (a fenti 48. pontban hivatkozott Marcopoulos kontra Bíróság egyesített ügyekben hozott ítélet 21. pontja és az ugyanott hivatkozott McAuley kontra Tanács ügyben hozott ítélet 28. pontja).
- 50 A felperes jelen ügyben vitatja a 2003. évi előléptetési eljáráshoz (ez az első olyan előléptetési eljárás, amelyre az új ÁVR 43 és az ÁVR 45 alkalmazandó) tartozó egyes aktusok szabályszerűségét; vitatja többek között egyes aktusok létezését.
- 51 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság szükségesnek tartja, hogy az alábbiakban először az új előléptetési rendszer logikáját és az egész előléptetési eljárás lefolytatását leírja, hogy majd ezt követően a sérelmet okozó aktust és az annak megtámadására rendelkezésre álló jogorvoslati határidőket meghatározza.

### 1. *Előléptetési rendszer*

- 52 A vonatkozó előírások szerint az előléptetés a tisztviselő évről évre felmutatott, és az értékelési és előléptetési eljárás keretében adott pontokkal kifejezett érdemén és teljesítményszintjén alapul.
- 53 Az ÁVR 45-nek „Az előléptetés alapjai” című 3. cikke ezért így szól: „Az érdemek mérlegelése elsősorban a tisztviselők által az előző év(ek)ben összegyűjtött érdempontok és elsőbbségi pontok számán alapul”.

54 Ezenkívül az ÁVR 45 5. cikkéből az következik, hogy a tisztviselő csak akkor léptethető elő, ha bizonyos, legalább – az előléptetési bizottságok által minden előléptetési eljárásra meghatározott – referencia-küszöbértékértéket avagy „előléptetési küszöbértéket” elérő számú pontot összegyűjtött.

55 Az ÁVR 45 5. cikkének (3) bekezdése ugyanis így rendelkezik:

„Az előléptetési küszöbérték jelzi azt az (érdem- és elsőbbségi) pontszámot, amely a valamely besorolási fokozatba való előléptethetőséghez szükséges; a költségvetési lehetőségekhez képest előléptetésben részesülnek azok a tisztviselők, akiknek pontszáma meghaladja a megállapított küszöbértéket. Azok a tisztviselők, akiknek pontszáma megegyezik a küszöbértékkel, előléptethetők, vagy pedig az előléptetési arányszámtól függően várniuk kell a következő előléptetési eljárásig.”

56 Az ÁVR 45 10. cikkének (3) bekezdése kiegészíti az előbb említett rendelkezést, amikor előírja, hogy „[a] tisztviselő előléptetésekor az előléptetési küszöbértéknek megfelelő pontszámot (referencia-küszöbérték) a tisztviselő által felhalmozott pontokból levonják, és a különbséget megmarad a következő évekre”.

57 A tisztviselő által valamely előléptetési eljárásban szerzett összpontszám összetett folyamat eredménye, amelynek során a tisztviselő előbb a szakmai előmeneteli jelentés osztályzataiból és értékeléséből adódó érdempontokat kap, majd elsőbbségi pontokat, amelyeket az ÁVR 43 2. cikkének (1) bekezdése alapján vagy a főigazgatóság főigazgatója vagy igazgatói (főigazgatósági elsőbbségi pontok), vagy pedig az előléptetési bizottságok javaslatára a kinevezésre jogosult hatóság (a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok és a fellebbviteli elsőbbségi pontok) adhat.

58 Ezenkívül a 2003. évi (az új előléptetési eljárás alkalmazásának első éve) előléptetési eljárásra „az idők folyamán szerzett érdemek beszámítása érdekében” az ÁVR 45 12. cikkének (3) bekezdése átmeneti rendelkezéseket írt elő. Ezek az átmeneti rendelkezések kiterjednek egyrészt a tisztviselőknek hivatalból megállapított átmeneti elsőbbségi pontok adására: a tisztviselők a besorolási fokozatban eltöltött minden egyes évre 1 pontot kapnak, legfeljebb 7 pont eléréséig (főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok, az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának első mondata), illetőleg ha a tisztviselő helyzete ezt indokolja, az előléptetési bizottságok javaslatára, tisztviselőnként legfeljebb 2 pont adható (átmeneti elsőbbségi pontok, az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának második mondata), másrészt tisztviselőnként legfeljebb 4 kiegészítő különleges elsőbbségi pont adható a 2002. évi előléptetési eljárásban előterjesztett, de elő nem léptetett tisztviselőknek (az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének b) pontja, valamint a *Közigazgatási Tájékoztató* 18-2003. és 34-2003. száma).

## 2. Az előléptetési eljárás lefolytatása

59 Az előléptetési eljárás minden évben az értékelési időszak végével kezdődik; első szakasza, amely az érdempontok adását követi, az elsőbbségi pontok adása a főigazgatóságok szintjén.

60 Jelen ügyben a Jogi Szolgálat főigazgatója a felperessel 2003. július 3-án közölt határozatával az ÁVR 45 6. cikke alapján 1 főigazgatósági elsőbbségi pontot adott a felperesnek, amely hozzáadódott a már megszerzett 16 érdempontozhoz. Az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának első mondata alapján a Jogi Szolgálat is adott 3 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontot a felperesnek, ami megfelelt az A 5 besorolási fokozatban eltöltött három év szolgálati időnek. A felperes ezzel szemben egyetlen kiegészítő különleges elsőbbségi pontot sem kapott az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján.

61 Az érdempontok és az elsőbbségi pontok összesített számáról szóló személyes és bizalmas tájékoztatáson kívül, amelyet minden tisztviselő megkap a főigazgatóságtól (az ÁVR 45 6. cikkének (8) bekezdése), a Bizottság Személyzeti és Igazgatási

Főigazgatósága a főigazgatósági elsőbbségi pontok kiosztása után minden besorolási fokozat vonatkozásában összeállítja és közzéteszi az érdem szerinti listát, amelyeken azoknak a tisztviselőknek a neve szerepel, akiknek legfeljebb 5 pont hiányzik az előléptetési küszöbérték eléréséhez, valamint azoké, akik az előléptetési küszöbértéket elérték vagy túllépték, az egyes tisztviselők által szerzett érdempontok és főigazgatósági elsőbbségi pontok összesített számának megjelölésével (az ÁVR 45 8. cikke).

- 62 Ami a 2003. évi előléptetési eljárást illeti, az előbb említett – az A 5 besorolási fokozatú tisztviselőkre (mint amilyen a felperes) vonatkozó – érdem szerinti listát a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. július 7-i, 48-2003. számában tették közzé. A lista tartalmazza minden érintett tisztviselő vonatkozásában az érdempontok és főigazgatósági elsőbbségi pontok összesített számát, valamint az átmeneti rendelkezések alapján adott főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok és kiegészítő különleges elsőbbségi pontok számát.
- 63 Az ÁVR 45 8. cikkében szereplő lista – akár szerepel rajta a tisztviselő, akár nem – nem határozza meg végleges jelleggel a tisztviselő jogi helyzetét az előléptetési eljárásban.
- 64 Egyrészt, a kapott főigazgatósági elsőbbségi pontokkal elégedetlen tisztviselő a hivatkozott érdem szerinti lista közzétételétől számított öt munkanapon belül fellebbezést terjeszthet az illetékes előléptetési bizottság elé, amely adott esetben javasolhatja a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy a tisztviselőnek fellebbviteli elsőbbségi pontokat adjon (az ÁVR 45 13. cikke). A felperes egyébként ilyen fellebbezést 2003. július 14-én érvényesen előterjesztett.
- 65 Másrészt a tisztviselők az érdem szerinti listának az ÁVR 45 8. cikke szerinti közzététele után is kaphatnak a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat (az ÁVR 45 9. cikke), továbbá az előléptetési bizottságok javaslatára a kinevezésre jogosult hatóság az átmeneti rendelkezések alapján átmeneti elsőbbségi pontokat (a továbbiakban: előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok) is adhat (az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának második mondata).

- 66 Az előléptetési eljárás második szakaszát az előléptetési bizottságok ülésezése és a hatáskörükbe tartozó javaslatoknak a kinevezésre jogosult hatósághoz történő továbbítása képezi.
- 67 Kétségtelen az, hogy az előléptetési bizottságok kettős hatáskörrel rendelkeznek. Az első abban áll, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak bizonyos elsőbbségi pontok adását javasolják (az ÁVR 45 9., 12. és 13. cikke), noha az előléptetési bizottságok a fellebbviteli elsőbbségi pontok adásával kapcsolatos állásfoglalásukat rendszerint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok egyéni megállapítására vonatkozó javaslat megtétele előtt bocsátják ki (az ÁVR 45 3. cikke). A második hatáskörük abban áll, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak javaslatot tesznek az előléptetési küszöbértéket elért, de a tényleges előléptetési lehetőségeket meghaladó számú tisztviselők csoportjába (ún. *ex æquo* csoport) tartozó tisztviselők közötti rangsorra (az ÁVR 45 10. cikke).
- 68 Mindazonáltal az ÁVR 45 szerkesztési pontatlansága miatt meglehetősen nehéz meghatározni az előléptetési bizottságok eljárásba való belépésének időpontját.
- 69 Így az ÁVR 45 10. cikke úgy rendelkezik, hogy az előléptetési bizottságok „[a] 9. cikkben írt eljárás lezárása után” összeülnek az érdem szerinti lista megvizsgálása és az *ex æquo* csoportból azok kiválasztása végett, akiket előléptetésre javasolnak. Az idézett megfogalmazás az ÁVR 45 13. cikkével együtt értelmezve arra engedne következtetni, hogy az ÁVR 45 10. cikke értelmében az előléptetési bizottságok és a kinevezésre jogosult hatóság az ÁVR 45 8. cikkében írt érdem szerinti lista közzététele után először javaslatot tesznek, majd ezt követően határoznak az elsőbbségi pontok megadásáról.
- 70 Ennek az első vizsgálatnak az lenne a célja, hogy végleg rögzítse a tisztviselőknek az előléptetési eljárásban adott összpontszám tekintetében fennálló helyzetét, és ezt szükségszerűen követné az előléptetési bizottságoknak az *ex æquo* csoportba tartozó tisztviselők rangsorolása végett megtartott újabb ülése.

- 71 Ez a fajta megközelítés azonban nem egyeztethető össze sem az ÁVR 45 szövegével, sem pedig annak felépítésével.
- 72 Először is meg kell állapítani, hogy az „eljárás” fogalmának használata nem tűnik megfelelőnek, mert az ÁVR 45 9. cikke tulajdonképpen nem egy átfogó, pontos ütemezésű eljárást, hanem az előléptetési bizottságok és a kinevezésre jogosult hatóság között a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok megállapítására vonatkozó hatáskörmegosztást ír le.
- 73 Másodsorban, a fenti 69. és 70. pontban említett értelmezés a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapítására vonatkozó közbenső határozatát feltételezi. Az ÁVR 45 9. cikkében azonban nincs egyáltalán szó arról, hogy a kinevezésre jogosult hatóság ilyen aktust bocsátana ki, hanem csupán annak – általános szavakkal történő – kijelentésére szorítkozik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörrel rendelkezik elsőbbségi pontok adására, anélkül azonban, hogy meghatározná, mikor kell e hatáskört gyakorolni.
- 74 Ugyanez vonatkozik az ÁVR 45-nek a fellebbviteli elsőbbségi pontok adására vonatkozó 13. cikkére, amely csupán annyit ír elő, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörrel rendelkezik e döntés meghozatalára, anélkül hogy meghatározná e hatáskör gyakorlásának az előléptetési eljárás folyamán történő gyakorlásának időpontját. Ezenkívül, noha az ÁVR 45 13. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság által így adott fellebbviteli elsőbbségi pontokat közzé kell tenni, nem határozza azonban meg, hogy erre a közzétételre mely szakaszban kerül sor; megjegyzendő, hogy a 2003. évi előléptetési eljárásban a megállapított fellebbviteli elsőbbségi pontok számát a kérdéses előléptetési eljárás lefolytatásáról szóló, a *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. számában közzétett összefoglaló jegyzékben adták meg.
- 75 Valójában az ÁVR 45 egyik cikke sem tesz említést, illetőleg nem határozza meg, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az összpontszám megállapítására vonatkozó közbenső és elkülönülő határozatát mikor hozza meg.



- 76 Harmadsorban, az ÁVR 45 10. cikke szerint az előléptetési bizottságok összeülnek, hogy „megvizsgálják az érdem szerinti listát”; az „érdem szerinti lista” az ÁVR 45 8. cikkében található, és azoknak a tisztviselőknek a listáját jelenti, akiknek legfeljebb 5 pont hiányzik az előléptetési küszöbérték eléréséhez, valamint azoké, akik az előléptetési küszöbértéket elérték vagy túllépték, az egyes tisztviselők által szerzett érdempontok és főigazgatósági elsőbbségi pontok összesített számának megjelölésével. Az érdem szerinti lista figyelembevételének csak akkor van értelme, ha e dokumentum ebben a szakaszban még jelentőséggel bír, ami nem állna fenn abban az esetben, ha a kinevezésre jogosult hatóság összpontszámot megállapító határozatának elfogadására e lista közzétételét követően kerülne sor.
- 77 Az ÁVR 45 felépítését illetően meg kell állapítani, hogy az ÁVR 45 10. cikkének (3) bekezdése értelmében „[a]z előléptetési bizottságok javaslatai alapján a kinevezésre jogosult hatóság júniusban dönt az egyes besorolási fokozatokban előléptetendő tisztviselőkről”.
- 78 Nyilvánvaló tehát, hogy a gondos ügyintézés és a jogbiztonság biztosítása érdekében a kinevezésre jogosult hatóságnak az érintett tisztviselők részére az előléptetési eljárás kimeneteléről bizonyos és végleges tudomásszerzést lehetővé tevő alakszerű határozatának elfogadását az előléptetési eljárás szokásos végére halasztották.
- 79 Az ÁVR 45 olyan értelmezése, amely az előléptetési bizottságok és a kinevezésre jogosult hatóság tevékenységének elválasztásához, és ezzel szükségszerűen ahhoz vezetne, hogy az összpontszámról a kinevezésre jogosult hatóság közbenső aktust bocsát ki, túlbonyolíthatná az előléptetésre jogosult tisztviselők jogi helyzetét, mind a sérelmet okozó aktus meghatározása, mind a jogorvoslati határidők betartása vonatkozásában, ami ellentétes lenne a jogbiztonság követelményével.

- 80 Ezért abból kell kiindulni, hogy az ÁVR 45 8. cikkében írt, érdem szerinti lista közzététele után az előléptetési bizottságok összeülnek, hogy mind az elsőbbségi pontok hatáskörükbe tartozó megállapítása, mind pedig az *ex æquo* csoportba tartozó tisztviselők közötti rangsorra vonatkozó javaslataikat kidolgozzák. Az összes ilyen javaslatot tartalmazza az ÁVR 45 10. cikkének (1) bekezdésében említett, érdem szerinti lista.
- 81 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy 2003. október 17-én és 24-én ülésező, az A besorolási osztályú személyi állomány részére felállított előléptetési bizottság munkálatai az ÁVR 45 10. cikkében írt, érdem szerinti listát a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. november 13-i 69-2003. számában közzétették.
- 82 Ezen a listán szerepel az előléptetési küszöbértéket elérő vagy túllépő tisztviselők neve és beosztása, valamint azoké, akiknek legfeljebb 5 pont hiányzik az előléptetési küszöbérték eléréséhez, megjelölve:
- az egyes tisztviselők részére javasolt összpontszámot, amely egyes tisztviselők esetében meghaladhatja a 2003. július 7-én közzétett érdem szerinti listán megjelölt összpontszámot, és pedig az előléptetési bizottság többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, fellebbviteli elsőbbségi pontok és előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó javaslata alapján;
  - a neve mellett „p” betűvel azt a tisztviselőt, akit a bizottság előléptetésre javasol; ez az adat jogilag csak az *ex æquo* csoport esetében követelmény, és csak őket érinti, vagyis az előléptetési küszöbértéket elért, de a tényleges előléptetési lehetőségeket meghaladó számú tisztviselők csoportját, akiknek helyzete azzal jár, hogy közöttük – különösen a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő és az esélyegyenlőséggel kapcsolatos megfontolások alapján – rangsort kell felállítani.

83 Az ÁVR 45 10. cikkében szereplő lista sem rögzíti végleg a tisztviselők jogi helyzetét az előléptetési eljárásban, akár szerepelnek a listán, akár nem.

84 Amint ez kifejtésre került, az előléptetési bizottság akár az elsőbbségi pontok adása, akár az *ex aequo* csoporton belüli választás vonatkozásában csak javaslatokat tesz a kinevezésre jogosult hatóságnak, amely kizárólagosan jogosult a döntést meghozni, amint ez az ÁVR 43 2. cikkéből, valamint az ÁVR 45 10. cikkéből és 14. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik. E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az ÁVR 45 szövege sajnálatos módon bizonyos pontatlanságokat tartalmaz, amelyek az előléptetési bizottság szerepével kapcsolatban félreértésekre adhatnak okot; ilyen például a 9. cikk címe: „elsőbbségi pontok adása az előléptetési bizottságok által”, miközben e cikk (3) bekezdéséből világosan kitűnik, hogy elsőbbségi pontok adására vonatkozó egyedi „javaslatokról” van szó, amelyeket az illető bizottság a kinevezésre jogosult hatóság elé terjeszt; ez utóbbi „dönt az elsőbbségi pontok adásáról”. Ugyanez vonatkozik – amint ezt a Bizottság a tárgyaláson elismerte – az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó a) pontjának szövegére.

85 Az ÁVR 45 10. cikkének (3) bekezdése szintén világosan kimondja, hogy az előléptetési bizottságok javaslatai alapján a kinevezésre jogosult hatóság „dönt” az egyes besorolási fokozatokban előléptetendő tisztviselőkről; a javaslatok nem kötik a kinevezésre jogosult hatóságot, minthogy először a pontok megadásáról, majd pedig az *ex aequo* csoportba tartozó tisztviselők rangsorolásáról kell döntenie. A kinevezésre jogosult hatóság tehát az előléptetési bizottságok javaslatait követheti, vagy azoktól eltérhet; ez utóbbi esetben az érintett tisztviselő összpontszáma csökkenhet vagy emelkedhet, aminek következtében a tisztviselő összpontszáma az előléptetési küszöbértéknél magasabb, azzal megegyező vagy annál alacsonyabb is lehet.

86 Az előléptetési eljárás harmadik és egyben utolsó szakasza az előléptetett tisztviselők listájának megállapítása. Jelen esetben a kinevezésre jogosult hatóság 2003. november 20-án állapította meg az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselők

listáját, amelyet a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. november 27-i 73-2003. számában tettek közzé, és ily módon közöltek az összes érintett tisztviselővel, köztük a felperessel. Ebből a listából kitűnik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság jóváhagyta az előléptetési bizottság összes javaslatát, mind a pontadás, mind pedig az *ex æquo* csoportba tartozó tisztviselők rangsora vonatkozásában.

### 3. Sérelmet okozó aktus

- 87 Az előbbiekből az következik, hogy az előléptetési eljárás az előléptetett tisztviselők listájának megállapításával zárul le. Ez az eljárást lezáró határozat megnevezi azokat a tisztviselőket, akik a folyamatban lévő előléptetési eljárásban előléptetésre kerülnek. Ezért azok a tisztviselők, akik úgy vélték, hogy előléptetésre kerülhetnek, a lista közzététele időpontjában szereznek bizonyos és végleges tudomást érdemeik értékeléséről és a jogi helyzetükre gyakorolt hatásról (az Elsőfokú Bíróság T-144/95. sz., Michaël kontra Bizottság ügyben 1996. november 21-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-529. o és II-1429. o.] 30. pontja és T-188/01–T-190/01. sz., Tsarnavas kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. március 19-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-95. o és II-495. o.] 73. pontja).
- 88 Fontos azonban arra emlékeztetni, hogy a valamely meghatározott évben történő pontadás hatásai nem korlátozódnak kizárólag a folyamatban lévő előléptetési eljárásra. Az új előléptetési rendszer az évről évre összegyűjtött pontokban kifejeződő összes érdem figyelembevételén alapul. Következésképpen a valamely meghatározott évben adott pontok több előléptetési eljárásra is kiterjedhetnek.
- 89 Márpedig az Elsőfokú Bíróság hasonló összefüggésben – a T-323/02. sz., Breton kontra Bíróság ügyben 2003. december 11-én hozott ítéletében (EBHT-KSZ 2003., I-A-325. o és II-1587. o., 52–54. pont) – kimondta, hogy az előléptetés céljából történő pontszám-megállapítás olyan kötelező joghatásokat kiváltó önálló aktus, amely joghatások a tisztviselő érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érintik, noha csupán az előléptetési eljárás egyik szakaszát képezi.

- 90 Bár ez az ítélet csak egyféle pontot előíró előléptetési rendszerre vonatkozik, alkalmazható a jelen ügyre. Így abból kell kiindulni, hogy az előléptetési eljárást lezáró aktus összetett természetű abban az értelemben, hogy két különböző határozatot tartalmaz, éspedig a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozatát és a kinevezésre jogosult hatóságnak az előbbi határozat alapjául szolgáló összpontszámot megállapító határozatát. A kinevezésre jogosult hatóságnak ez az összpontszámot megállapító határozata önálló aktus, amely ellen az előző pontban említett ítélet alapján önállóan terjeszthető elő panasz és adott esetben – a személyzeti szabályzatban előírt jogorvoslati lehetőségek keretében – bírósági felülvizsgálat iránti kereset.
- 91 Következésképpen az előléptetett tisztviselők listájára felvett tisztviselő, amennyiben vitatja a részére a kinevezésre jogosult hatóság által megállapított összpontszámot, és így a következő évekre megmaradó pontegyenlegét is, panaszt, adott esetben pedig bírósági felülvizsgálat iránti keresetet terjeszthet elő önállóan, a vele szemben kötelező és végleges joghatásokat kiváltó pontadási aktus tárgyában.
- 92 Ugyanilyen eljárás elindítása elképzelhető olyan elő nem léptetett tisztviselő részéről, aki nem azt kívánja vitatni, hogy az illető előléptetési eljárásban nem léptették elő, csupán azt, hogy nem kapott – az előléptetési küszöbérték elérését lehetővé nem tevő – bizonyos számú pontot.
- 93 Egyébiránt az a tisztviselő, akit azért nem léptettek elő, mert – állítása szerint indokolatlanul – túl kevés pontot kapott, és így pontszáma az előléptetési küszöbérték alatt maradt, egyszerre támadhatja jogorvoslattal a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozatát, illetőleg az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozatát. Noha e két aktus jogilag különbözik, és megsemmisítésük érdekében külön is megtámadhatók, valójában azonban az előléptetés elmaradása esetén szorosan összefüggnek, minthogy az előléptetés szükségszerűen és kizárólag a tisztviselőnek adott összpontszám és az

előléptetési küszöbérték viszonyítása alapján történik, kivéve abban az esetben, ha a tisztviselőt, aki elérte az előléptetési küszöbértéket, és az *ex æquo* csoportba tartozik, de a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idővel vagy az esélyegyenlőséggel kapcsolatos, járulékos megfontolások alapján nem léptették elő.

- 94 Ez utóbbi esetben az érintett tisztviselő a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító végleges határozatát önállóan akkor támadhatja meg a siker reményében, ha keresetét a kinevezésre jogosult hatóság által az *ex æquo* csoportba tartozó a tisztviselők rangsorolása során elkövetett mérlegelési hibákra alapítja.
- 95 Jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a felperes, akit a 2003. évi előléptetési eljárásban nem léptettek elő, panaszt terjesztett elő, majd keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt többek között a kinevezésre jogosult hatóságnak a felperes részére összesen 20 pontot megállapító határozata, a 2003. évi előléptetési eljárásban az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselők listája és a kinevezésre jogosult hatóság e listát megállapító határozatának a felperes előléptetését megtagadó része ellen.
- 96 A felperes a jelen kereset keretében vitatja a részére egyetlen főigazgatósági elsőbbségi pontot adó, illetőleg többletfeladatok ellátásáért elsőbbségi pontok adását megtagadó, valamint az A 5 besorolási fokozatú tisztviselőknek a *Közigazgatási Tájékoztató* 2003. november 13-i, 69-2003. számában közzétett érdem szerinti listájára fel nem vevő egyedi határozatok szabályszerűségét, és magát a listát is.
- 97 Ezek a határozatok az előléptetéseket megállapító végleges határozatot és az abban foglalt elválasztható és önálló aktust (az összpontszám megállapítása, amelynek megsemmisítését a felperes a jelen eljárásban kéri) előkészítő, megelőző és azokhoz szükséges aktusok. Ez érvényes a főigazgatósági elsőbbségi pontokat megállapító határozatra, függetlenül attól, hogy az ÁVR 45 13. cikke alapján nyújtottak-e be fellebbezést, vagy sem. Noha ilyen fellebbezés hiányában a kinevezésre jogosult hatóság nem módosíthatja a főigazgatósági elsőbbségi pontok számát fellebbviteli elsőbbségi pontok adásával, a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásáról szóló határozat mégis csupán előkészítő aktus, minthogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok maximálisan adható száma önmagában nem teszi lehetővé az előléptetési küszöbérték elérését.

- 98 Az ítélkezési gyakorlat szerint ezek az aktusok nem támadhatók meg önálló, megsemmisítés iránti keresettel, de jogszerűségük mindig kétségbe vonható a végleges határozat megtámadása keretében (az Elsőfokú Bíróság T-134/02., Tejada Fernández kontra Bizottság ügyben 2003. április 9-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-125. o és II-609. o.] 18. pontja).
- 99 A tárgyaláson a felperes ugyan kijelentette, hogy eláll a részére egyetlen főigazgatósági elsőbbségi pontot megállapító, illetőleg többletfeladatok ellátásáért elsőbbségi pontok adását megtagadó egyedi határozatok megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmeitől, de csak azzal a feltétellel, ha jogilag lehetősége nyílik az említett pontok megállapítása kritériumait az összpontszámot megállapító határozat elleni keresetében történő megtámadásra
- 100 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy az ilyen elállás nem elfogadható. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis csak a kereseti kérelemtől való világos és feltétlen elállást veheti figyelembe (az Elsőfokú Bíróság T-73/91. sz., Gavilan kontra Parlament ügyben 1992. március 12-én hozott végzésének [EBHT 1992., II-1555. o.] 26. pontja).
- 101 Végül megjegyzendő, hogy a felperes a jelen keresetben kéri a kinevezésre jogosult hatóságnak a 2004. február 12-én benyújtott panaszt elutasító, 2004. június 15-i határozata szükség szerinti megsemmisítését. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a közigazgatási panasz és annak a kinevezésre jogosult hatóság általi kifejezett vagy hallgatólagos elutasítása, egyazon összetett eljárás szerves részei. Ezért az Elsőfokú Bíróság előtti keresetindítás – akkor is, ha alaki szempontból a panasz elutasítása ellen irányul – azt eredményezi, hogy az Elsőfokú Bíróságnak azt a sérelmet okozó aktust kell elbírálnia, amely ellen a panasz irányult (a Bíróság 293/87. sz., Vainker kontra Parlament ügyben 1989. január 17-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 23. o.] 8. pontja és a C-343/87. sz., Culin kontra Bizottság ügyben 1990. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-225. o.] 7. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-36/94. sz., Capitanio kontra Bizottság ügyben 1996. október 16-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-449. o és II-1279. o.] 33. pontja és a T-375/02. sz., Cavallaro kontra Bizottság ügyben 2005. június 7-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-151. o. és II-673. o.] 59. pontja).

4. *Jogorvoslati határidők*

- 102 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikke általánosan szabályozza a személyi állomány tagjainak a nekik sérelmet okozó aktus elleni jogorvoslati jogát. E rendelkezésekből kitűnik, hogy az általuk létrehozott jogvédelmi rendszert az a követelmény határozza meg, hogy a jogorvoslati jog gyakorlása csak az előírt határidőn belül lehetséges (a Bíróság 23/80. sz., Grasselli kontra Bizottság ügyben 1980. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 3709. o.] 25. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-87/91. sz., Boessen kontra az Európai Szakszervezetek Szövetsége ügyben 1993. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 1993., II-235. o.] 27. pontja).
- 103 A személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében előírt határidők betartása azt feltételezi, hogy a tisztviselő a neki sérelmet okozó aktust pontosan és teljesen ismeri.
- 104 Ami a tisztviselő részére a neki sérelmet okozó aktussal szembeni panasz benyújtására előírt három hónapos határidőt illeti, a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy e határidő kezdete:
- „általános jellegű intézkedés esetében az intézkedés közzétételének időpontja,
  - egy meghatározott személyre vonatkozó intézkedés esetében az az időpont, amikor az érintett személyt a határozatról értesítették, de semmiképpen sem később, mint amikor az érintett a határozatot kézhez kapta; ha azonban az intézkedés a címzettjén kívül egy másik személy elleni panaszt is tartalmaz [helyesen: másik személynek is sérelmet okoz], e másik személy vonatkozásában az az időpont, amikor ez utóbbi személy erről értesítést kap [helyesen: tudomást szerez], de semmiképpen sem később, mint a közzététel időpontja [...]”.



105 E rendelkezéseket, amelyek szerint a három hónapos határidő kezdete a megtámadott aktus jogi természetétől függ, jelen ügyben az előléptetési eljárás sajátosságának figyelembevételével kell értelmezni, amely abban áll, hogy az előléptetési eljárást lezáró aktus összetett természetű abban az értelemben, hogy két különböző határozatot tartalmaz, és pedig a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozatát és a kinevezésre jogosult hatóságnak az előbbi határozat alapjául szolgáló összpontszámot megállapító határozatát. A kinevezésre jogosult hatóságnak ez az összpontszámot megállapító határozata önálló aktus, amely ellen önállóan terjeszthető elő panasz és adott esetben – a személyzeti szabályzatban előírt jogorvoslati lehetőségek keretében – bírósági felülvizsgálat iránti kereset.

106 A fenti következtetésből az adódik, hogy az előléptetési eljárás lezárultával legalább háromféle, megsemmisítés iránti jogorvoslat jöhet szóba:

- a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozatát érintő jogorvoslat, amelyet az előléptetett, de a pontegyenlegét vitató tisztviselő, vagy a részére megállapított pontokkal elégedetlen, de az előléptetés elmaradását nem megkérdőjelező tisztviselő terjeszthet elő;
  
- a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozata és az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozata ellen egyszerre irányuló jogorvoslat, amelyet az a tisztviselő terjeszthet elő, akit azért nem léptettek elő, mert – állítása szerint indokolatlanul – túl kevés pontot kapott, és így pontszáma az előléptetési küszöbérték alatt maradt, vagy az az elő nem léptetett tisztviselő, aki – bár rendelkezik az előléptetési küszöbértékkel megegyező számú ponttal – mind a pontszám elégtelenségét, mind pedig a kinevezésre jogosult hatóságnak az ex aequo csoporton belül, járulékos megfontolások alapján történt kiválasztását vitatja;

- kizárólag a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozata elleni jogorvoslat, amelyet az elő nem léptetett, de az előléptetési küszöbértékkel megegyező számú ponttal rendelkező tisztviselő, aki csupán a fenti kiválasztást kifogásolja.

107 Miközben a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozata vitathatatlanul egyedi intézkedés, amely ellen a címzettel történő közlését, de legkésőbb az érintettnek a határozatról való tudomásszerzését követő három hónapon belül panasz terjeszthető elő, addig a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozata az illető besorolási fokozatba előléptetett tisztviselőkhöz címzett egyedi aktusok összefüggő sorozata. Ez az aktussorozat azonban sérelmet okoz a listán nem szereplő tisztviselőnek, minthogy előléptetésének hallgatólagos megtagadásának minősül.

108 Ezért a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozatát az elő nem léptetett tisztviselő tekintetében olyan egyedi aktusnak kell tekinteni, amely a 90. cikk (2) bekezdése második francia bekezdésének végén rendelkeznek megfelelően a címzettől eltérő személynek okoz sérelmet (ilyen értelemben lásd a Bíróság 122/79. és 123/79. sz., Schiavo kontra Tanács egyesített ügyekben 1981. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 473. o.] 21–23. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-326/03. sz., Vounakis kontra Bizottság ügyben 2005. június 2-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 24. pontját). Ebben az esetben, az említett rendelkezésnek megfelelően, az elő nem léptetett tisztviselő tekintetében a határidő kezdete az a nap, amikor az említett aktusról tudomást szerez, de semmiképpen sem később, mint a közzététel időpontja.

109 Figyelemmel a Bizottságnak az ÁVR 45 10. cikkében előírt azon kötelezettségére, hogy az előléptetett tisztviselők listáját a *Közigazgatási Tájékoztatóban* közzé kell tennie, a 106. pont második francia bekezdésében foglalt esetben a tisztviselő panaszának benyújtására nyitva álló határidő két különböző időpontban kezdődne attól függően, hogy melyik aktust kifogásolják. A 106. pont harmadik francia bekezdésében foglalt esetben a panasz benyújtására nyitva álló határidő kezdete normális körülmények között a közzététel időpontja lenne.

- 110 Egy ilyen helyzet azonban nem egyeztethető össze az új előléptetési eljárás sajátosságával, amely abban áll, hogy összetett természetű, sérelmet okozó aktusról van szó.
- 111 Noha az előléptetett tisztviselők listája, amely csak az érintettek nevét és beosztását tartalmazza, lehetőséget ad arra, hogy az összes érintett tisztviselő bizonyos és végleges tudomást szerezzen az előléptetési eljárás kimeneteléről, nem teszi azonban lehetővé, hogy megismerjék a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozatát.
- 112 Az előléptetett vagy az elő nem léptetett tisztviselő csak a saját egyéni előléptetési aktájába a Bizottság belső számítástechnikai rendszerének (intranet) Sysper 2-oldalán való betekintés útján szerezhet tudomást az összpontszámáról és annak ponttípusokra lebontott összetételéről.
- 113 Így az érintett tisztviselő értesül arról, hogy elérte-e az előléptetési küszöbértéket, vagy sem, és hogy előléptetésének megtagadása járulékos megfontolásokon alapul-e, mint amilyeneket az ÁVR 45 10. cikke említ, továbbá arról, hogy a kapott főigazgatósági elsőbbségi pontok száma ellen benyújtott esetleges fellebbezés milyen eredménnyel jár, másrészt az esetleg többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok számáról, végül pedig, ami a 2003. évi előléptetési eljárást illeti, az átmeneti rendelkezések alkalmazásával esetleg adott előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok számáról.
- 114 Ezek az információk meghatározóak az érintett tisztviselőnek a panasz benyújtásával kapcsolatos döntésének meghozatalakor, mert a kapott pontok száma és azok részletezése, illetőleg az adminisztráció által megállapított végleges előléptetési küszöbérték és az illető előléptetési eljárásban ténylegesen előléptetett tisztviselők száma alapján végeredményben úgy ítélni meg, hogy nem érdemes panaszt benyújtania, vagy pedig csupán a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozata vagy az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozata ellen él panasszal.

- 115 Mint az kifejtésre került, noha a kinevezésre jogosult hatóságnak az összpontszám megállapításáról szóló határozata és az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozata jogilag ténylegesen megkülönböztethetők és megsemmisítésük érdekében külön megtámadhatók, valójában azonban szorosan összefüggenek. Az érintett tisztviselők azonban az említett lista közzétételével nem szereznek teljes mértékben tudomást az összetett természetű, sérelmet okozó aktusról, amely befejezi az előléptetési eljárást.
- 116 Egyébiránt a 2003. évi előléptetési eljárás azt mutatja, hogy jelentős számú nap telhet el az előléptetett tisztviselők listájának közzététele és azon nap között, amikor a tisztviselő a Sysper 2-rendszeren keresztül ténylegesen betekinthez a saját előléptetési aktájába. Ez az eltolódás azzal az idővel magyarázható, amely az említett intranetoldalnak az illetékes szolgálat általi frissítéséhez, vagyis az előléptetési eljárásban érintett összes – 2003-ban 14 000 – tisztviselőre vonatkozó adatok betáplálásához szükséges. Ez a naprakésszé tételhez szükséges időtartam nyilvánvalóan nem tudható pontosan a listának a *Közigazgatási Tájékoztató*ban történő közzététele időpontjában; 2003-ban erre vonatkozólag nem jelent meg adat.
- 117 Még ha ésszerűen feltételezhető is, hogy az érintett tisztviselő, mint jelen ügyben a felperes, a panasz benyújtására nyitva álló három hónapos határidőben tudomást fog szerezni összpontszámáról és annak ponttípusokra lebontott összetételéről, az egyéni előléptetési aktáknak a Sysper 2-oldalon történő naprakésszé tételéhez szükséges idő ezt, a tisztviselőnek a panasz megfelelő előkészítésére és előterjesztésére adott időtartamot tovább rövidíti, amennyiben az említett határidő kétféle kezdetének esete forog fenn, amikor is az érintett a kinevezésre jogosult hatóságnak mind az előléptetett tisztviselők listáját megállapító, mind pedig az összpontszám megállapításáról szóló határozatát megtámadja.
- 118 Ilyen körülmények között abból kell kiindulni, hogy jogbiztonsági, illetőleg az egyenlő bánásmóddal és a gondos ügyintézésrel kapcsolatos megfontolásból, a kinevezésre jogosult hatóságnak mind az előléptetett tisztviselők listáját megállapító,

mind pedig az összpontszámot megállapító határozata ellen irányuló panasz benyújtására nyitva álló három hónapos határidő akkor kezdődik, amikor a tisztviselő a Sysper 2 intranetoldalon naprakésszé tett egyéni előléptetési aktájába ténylegesen betekintett.

- 119 Ezzel kapcsolatban a Bizottság az Elsőfokú Bíróság kérdéseire kifejtette, hogy az említett intranetoldal felkeresését a rendszer biztonsági okokból elektronikusan „nyomon követi”, és egy „hozzáférési protokoll” lehetővé teszi a betekintések időpontjának rögzítését és a betekintők azonosítását.
- 120 Ezenkívül az ügy iratanyagából kitűnik, hogy a Bizottság *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. számában összefoglaló jegyzéket tett közzé a 2003. évi előléptetési eljárásról, amelynek 4. pontja a következőképpen szól:

„Az akta naprakésszé tétele a Sysper 2-ben

Az előléptetési bizottságoknak a pontadásra vonatkozó azon javaslatai, amelyeket a kinevezésre jogosult hatóság jóváhagyott, átvezetésre kerültek minden tisztviselő aktájába.

A személyzeti szabályzat 25. cikke értelmében, miszerint meghatározott személy vonatkozásában hozott minden egyedi határozatot írásban haladéktalanul közölni kell az érintett tisztviselővel, a jelen közleménnyel felkérjük a tisztviselőket, hogy személyi aktájukról tájékozódjanak a Sysper 2-ben.”

- 121 Habár ez az eljárás nem azonosítható a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének értelmében vett valóságos közléssel, figyelembe kell venni, hogy az előléptetési eljárásból eredő jogi helyzet késedelmes megtámadásának kizárása érdekében a tisztviselő köteles egyéni előléptetési aktájába a Sysper 2-ben az összefoglaló jegyzék közzétételét követő ésszerű határidőn belül betekinteni; ez a jegyzék immár a Bizottság előléptetési eljárási gyakorlatának részévé vált.
- 122 Jelen ügyben nem vitatott az, hogy a felperes a részére megállapított összpontszámról és az összpontszám ponttípusokra lebontott összetételéről a saját egyéni – a Sysper 2-ben naprakésszé tett – előléptetési aktájába való betekintés útján 2003. december 16-án, vagyis az összefoglaló jegyzék közzétételét megelőzően tudomást szerzett, és a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját, illetőleg az összpontszámot megállapító határozataival szembeni panaszát 2004. február 12-én, tehát az erre előírt határidő betartásával nyújtotta be.
- 123 E panaszt a kinevezésre jogosult hatóság 2004. június 15-én kelt és a felperessel másnap közölt határozatával elutasította. A felperes a jelen keresetet 2004. július 22-én terjesztette elő, vagyis a személyzeti szabályzat 91. cikkének (3) bekezdésében foglalt három hónapos határidőn belül.
- 124 Mindezekből az következik, hogy a jelen kereset elfogadható.

### **Az ügy érdeméről**

*1. Az ÁVR 43 és az ÁVR 45 egyes rendelkezéseinek jogellenességére alapított kifogásokról*

- 125 A felperes először is vitatja az ÁVR 43 2. cikkének és az ÁVR 45 3., 6., 7., 9., 10., 12. és 13. cikkének jogszerűségét. Lényegében azt kifogásolja, hogy az érdempontok

nem meghatározóak, hogy az elsőbbségi pontok adását nem kell indokolni, hogy a védelemhez való jogot megsértették, és hogy az ÁVR 45 13. cikkére alapított jogorvoslat nem hatékony. A felperes másodsorban jogellenességi kifogást emel az ÁVR 45-nek a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számában foglaltakkal összefüggésben értelmezett 6. és 7. cikke ellen. Úgy ítéli meg, hogy e rendelkezések korlátozzák a főigazgatóságok mérlegelési jogkörét a főigazgatósági elsőbbségi pontok adása tekintetében, és akadályozzák a főigazgatóságokat a tisztviselők érdemeinek hatékony összehasonlításában. A felperes harmadsorban az ÁVR 45 12. cikkének jogellenességére hivatkozik. E cikk – szövege ellenére – a felperes szerint nem átmeneti jellegű, a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időt tekintve elsődleges szempontnak, nem határozza meg előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adásának feltételeit, és e pontok adásának jogával tévesen ruházza fel az előléptetési bizottságokat. A felperes negyedsorban az ÁVR 45 9. cikkével és I. mellékletének 1., 2., 3., 5. és 6. pontjával szemben emel jogellenességi kifogást. E rendelkezések egyes teljesítmények túlértékeléséhez vezetnek és megbontják a tisztviselők közötti egyenlő bánásmódot. Ötödsorban a felperes vitatja az ÁVR 45 7. cikke (2) bekezdésének jogszerűségét, amely rendelkezés szerinte a kisebb főigazgatóságokon foglalkoztatott tisztviselőket hozza kedvezőbb helyzetbe.

*Az ÁVR 43 2. cikke és az ÁVR 45 3., 6., 7., 9., 10., 12. és 13. cikke ellen irányuló, első jogellenességi kifogásról*

- 126 A felperes jogellenességi kifogást emel az ÁVR 43 2. cikke és az ÁVR 45 3., 6., 7., 9., 10., 12. és 13. cikke ellen, a személyzeti szabályzat 25. és 26. cikke, valamint az egyenlő bánásmódot, az érdemeken alapuló előléptetést, a szakmai előmenetelhez való jogot és az érdemek összehasonlító vizsgálatát biztosító 45. cikke alapján. Hivatkozik még ezenkívül a gondos ügyintézéshez, valamint a pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jogra, továbbá a meghallgatáshoz való jogra.

Az érdempontok állítólag nem meghatározó voltáról

– A felek érvei

- 127 A felperes előadja, hogy a Jogi Szolgálat tisztviselőinek többsége 13 és 16 közötti érdempontot kapott. Az előléptetések szempontjából ezért szerinte nem a

személyzeti szabályzat 45. cikke szerinti értékelő jelentésekből kitűnő érdemek a meghatározók. Az előléptetések az elsőbbségi pontok számán alapulnak, amelyeket 21 pontig lehet adni. Szerinte azonban ezeket a pontokat az érdemeiktől független osztják szét. Ebből adódóan szerinte megsértették az egyenlő bánásmód, az érdemeken alapuló előléptetés, a szakmai előmenetelhez való jog és az érdemek összehasonlító vizsgálata elvét, amely elvek érvényesülését a személyzeti szabályzat 45. cikke biztosítja.

- 128 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy az elsőbbségi pontokkal érdemeket jutalmaznak, és javítják a tisztviselőknek a képességeik alapján történő rangsorolását.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 129 A személyzeti szabályzat 45. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint a kinevezésre jogosult hatóság a tisztviselőket előléptetésben érdemeik összehasonlítása és a róluk szóló rendszeres értékelő jelentések figyelembevétele után részesíti.

- 130 Az érdemek ily módon az előléptetés alapvető kritériuma; más kritériumokat, amilyen az életkor vagy a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő, csupán kiegészítő jelleggel lehet figyelembe venni (a Bíróság 9/82. sz., Ohrgaard és Delvaux kontra Bizottság ügyben 1983. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 2379. o.] 19. pontja, valamint a fenti 101. pontban hivatkozott Vainker kontra Parlament ügyben hozott ítélet 16. és 17. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-241/02. sz., Callebaut kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-215. o és II-1061. o.] 44. pontja, valamint a T-330/03. sz., Liakoura kontra Tanács ügyben 2004. június 10-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-191. o. és II-859. o.] 49. pontja). Egyébiránt a kinevezésre jogosult hatóság az érdemek összehasonlító vizsgálatát gondosan és pártatlanul, a szolgálati érdekeknek és a tisztviselőkre vonatkozó egyenlő bánásmód elvének megfelelően köteles lefolytatni (az Elsőfokú Bíróság T-76/92. sz., Tsirimokos kontra Parlament 1993. november 30-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-1281. o.] 21. pontja; a T-78/92., Perakis kontra Parlament ügyben 1993. november 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1299. o.] 16. pontja; a T-240/01. sz., Cougnon kontra Bíróság ügyben 2003. november 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-263. o és II-1283. o.] 70. pontja; a T-216/03. sz., Tenreiro kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-245. o és II-1087. o.] 68. pontja és a T-132/03. sz., Casini kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-253. o és II-1169. o.] 53. pontja).



- 131 Az így meghatározott keretben a kinevezésre jogosult hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Az érdemek vizsgálatát azzal az eljárással vagy módszerrel folytathatja le, amelyet a legmegfelelőbbnek tart (a fenti 130. pontban hivatkozott Tsirimokos kontra Parlament ügyben hozott ítélet 16. pontja; a fenti 130. pontban hivatkozott Perakis kontra Parlament ügyben hozott ítélet 14. pontja; a fenti 130. pontban hivatkozott Cougnon kontra Bíróság ügyben hozott ítélet 62. pontja és a fenti 130. pontban hivatkozott Tenreiro kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 68. pontja).
- 132 A 2003. évi előléptetési eljárástól kezdődően, az előléptethető tisztviselők érdemeinek a korábbinál tárgyilagosabb és könnyebb összehasonlíthatósága végett az ÁVR 43 és az ÁVR 45 az érdemek mennyiségi meghatározásán alapuló előléptetési rendszert vezettek be, amelyet az jellemez, hogy a tisztviselők minden évben érdempontokat és elsőbbségi pontokat kapnak.
- 133 Ez az új rendszer megerősíti a személyzeti szabályzat 45. cikke alapján a tisztviselők rendszeres értékelése és az előléptetés között létrehozott kapcsolatot. Így az ÁVR 43 2. cikke (1) bekezdése harmadik albekezdésének és a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számában foglaltaknak az együttes olvasatából az következik, hogy minden tisztviselő egy 0 és 20 közötti osztályzatot kap, amelyet azután főszabály szerint – az előléptetéskor felhasználható – érdempontokká számítanak át. Ezenkívül az ÁVR 45 10. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a tisztviselő előléptetésének előfeltétele, hogy a róla az utolsó értékelési eljárásban készített szakmai előmeneteli jelentésben legalább 10 érdempontot kapjon. Egyebekben, az ÁVR 45 6. cikke (4) bekezdése b) pontjának harmadik albekezdése értelmében azok a tisztviselők, akiknek esetében a róluk készült szakmai előmeneteli jelentés „elégéses” vagy „elégtelen” értékelést tartalmaz, nem részesülhetnek elsőbbségi pontokban.
- 134 Az ÁVR 45-nek „Az előléptetés alapjai” című 3. cikke így szól: „Az érdemek mérlegelése elsősorban a tisztviselők által az előző év(ek)ben összegyűjtött érdempontok és elsőbbségi pontok számán alapul”. Az érdempontok és az elsőbbségi pontok összege teszi lehetővé adott esetben, hogy a tisztviselők elérjék vagy túllépjék az előléptetési küszöbértéket. Az elsőbbségi pontok önmagukban nem meghatározók a tisztviselő előléptetése szempontjából.

- 135 Kiemelendő, hogy amint az ÁVR 43 2. cikke (1) bekezdésének második albekezdése kimondja: „Mind az érdempontok, mind pedig az elsőbbségi pontok célja az érdemek jutalmazása, és az elsőbbségi pontok adását minden esetben az érdemre visszavezethető megfontolásokkal kell indokolni”.
- 136 Az elsőbbségi pontokat illetően az ÁVR 45 6. cikke (4) bekezdésének a) és b) pontja legfeljebb 10 főigazgatósági elsőbbségi pont adását teszi lehetővé. Az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdése szerint e pontok célja azoknak a tisztviselőknek a jutalmazása, akik egyéni célkitűzéseiket meghaladták azzal, hogy a feladataik elvégzése során különös erőfeszítést tettek, és figyelemre méltó eredményt értek el, amit az érintettekről készített szakmai előmeneteli jelentés igazol. Ezenkívül, amint az már kifejtésre került (lásd a fenti 133. pontot), ha a szakmai előmeneteli jelentés „elégséges” vagy „elégtelen” értékelést tartalmaz, teljesen kizárja annak lehetőségét, hogy az illető tisztviselő elsőbbségi pontokban részesüljön.
- 137 Az ÁVR 45 9. cikke és I. melléklete 1 vagy 2 pont adását írja elő többletfeladatok ellátásáért. A többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok célja a személyi állomány azon tagjainak kitüntetése, akik sikerrel végeztek többletfeladatokat az intézmény érdekében. E többletfeladatok között lehetnek „oktatóként/előadóként” végzett tevékenységek vagy versenyvizsga-szervezésben vagy vegyes bizottságokban való részvétel. Ki kell emelni, hogy a szakmai előmeneteli jelentés a kérdéses tevékenységek felsorolására szolgáló külön rovatot tartalmaz.
- 138 Következésképpen, minthogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok és a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok az érdemen is alapulnak, az érdempontokat kiegészítő adásuk nem sérti meg a személyzeti szabályzat 45. cikkét és a fent említett elveket.
- 139 Végül, a 2003. évi (az új előléptetési eljárás alkalmazásának első éve) előléptetési eljárásra „az idők folyamán szerzett érdemek beszámítása érdekében” az ÁVR 45 12. cikkének (3) bekezdése átmeneti rendelkezéseket írt elő; ezek az átmeneti rendelkezések kiterjednek az átmeneti elsőbbségi pontok adására (lásd a

fenti 58. pontot). A felperes kifejezetten e rendelkezésre vonatkozóan emelt jogellenességi kifogást, szintén a személyzeti szabályzat 45. cikkének megsértésére hivatkozva. Ez a kifogás az alábbi 191. és azt követő pontokban kifejtett indokok miatt nem tekinthető megalapozottnak.

140 Az eddigi megfontolásokból az következik, hogy a jelen kifogást el kell utasítani.

Az indokolás hiányáról

– A felek érvei

141 A felperes azt állítja, hogy az ÁVR 45 a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdését megsértve, nem teszi kötelezővé a főigazgatósági elsőbbségi pontok, a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok és az átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó javaslatok és határozatok indokolását. Álláspontja szerint az indokolás eme hiánya önkényes eljáráshoz vezet.

142 A Bizottság előadja, hogy az indokolási kötelezettség a közösségi jog alapelve. Ebből arra a megállapításra jut, hogy az ÁVR 45-be külön rendelkezést e célból felvenni felesleges lett volna. Ezenkívül a Bizottság szerint ez az alapelv csak a sérelmet okozó aktusok indokolását teszi kötelezővé, az ÁVR 45 pedig betartja ezt a kötelezettséget.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

143 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése értelmében minden, sérelmet okozó aktust indokolni kell. Ez a rendelkezés nem írja tehát elő az önmagukban sérelmet nem okozó javaslatok, ajánlások vagy vélemények indokolását.

- 144 Ezért a főigazgatósági elsőbbségi pontok vonatkozásában az ÁVR 45 6. cikkének (6) bekezdése nem ütközik a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésébe azzal, hogy az értékelési vegyes bizottságokat csak abban az esetben kötelezi javaslataik indokolására, ha azok eltérnek a főigazgatóságok javaslataitól. Az ÁVR 45 9. cikke sem sérti ezt a rendelkezést azzal, hogy nem írja elő az előléptetési bizottságoknak a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adására vonatkozó javaslataik indokolását. Ugyanez a megállapítás érvényes az előléptetési bizottságok által az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontoknak az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti adására tett javaslatokra és az ÁVR 45 13. cikkének (2) bekezdésére, amelynek értelmében az előléptetési bizottságok csak abban az esetben adnak indoklással ellátott véleményt, ha fellebbviteli elsőbbségi pontok adását javasolják.
- 145 Egyébiránt a főigazgatóságoknak a főigazgatósági elsőbbségi pontok, a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adására vonatkozó határozatai, ugyanúgy mint a kinevezésre jogosult hatóságnak a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a fellebbviteli elsőbbségi pontok adására vonatkozó határozatai nem tartoznak a személyzeti szabályzat 25. cikke második bekezdésének hatálya alá, minthogy előkészítő aktusokról van szó (lásd a fenti 90. és az azt követő pontokat).
- 146 Amint az már kifejtésre került (lásd a fenti 90. és az azt követő pontokat), az előléptetési eljárást lezáró aktus összetett természetű abban az értelemben, hogy két különböző határozatot tartalmaz, éspedig a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozatát és a kinevezésre jogosult hatóságnak az előbbi határozat alapjául szolgáló összpontszámot megállapító határozatát. Az érintett tisztviselők a helyzetük alapján panasz nyújthatnak be az egyik vagy a másik, vagy akár mindkét határozat ellen.
- 147 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy az előléptetéssel kapcsolatos indoklási kötelezettség betartásához elegendő, ha a kinevezésre jogosult hatóság a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott panaszt elutasításáról szóló határozatát indokolja (ilyen értelemben lásd a Bíróság 188/73. sz., Grassi kontra Tanács ügyben 1974. október 30-án hozott ítéletének [EBHT 1974., 1099. o.] 11–13. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-218/02. sz., Napoli Buzzanca kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-267. o és II-1221. o.] 59. pontját).

148 Következésképpen a harmadik jogalap első részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A személyzeti szabályzat 26. cikkének és a védelemhez való jognak az ÁVR 45 általi megsértéséről

– A felek érvei

149 A felperes azt állítja, hogy az elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok olyan eljárás lezárását jelentik, amely a tisztviselők aktájában nem szereplő tényeken alapul, és amely nem ismeri el az érintettek számára a meghallgatáshoz való jogot azelőtt, hogy az adminisztráció kibocsátaná a sérelmet okozó aktust. Közelebbről, a kinevezésre jogosult hatóság így a fellebbezést nem kontradiktórius eljárás végén bírálja el. Az elsőbbségi pontok adása ezért a felperes szerint megsérti a védelemhez való jogot és a személyzeti szabályzat 26. cikke (1) bekezdésének a) pontját.

150 A Bizottság vitatja, hogy az ÁVR 45 megsértené a védelemhez való jogot és a tisztviselő személyi aktájában nem szereplő tények figyelembevételének tilalmát. A Bizottság azt állítja, hogy az ÁVR 45 nem teszi lehetővé az ilyen tények figyelembevételét. Ezenkívül a tisztviselőknek lehetőségük van arra, hogy meghallgattassanak az előléptetési eljárás folyamán. Az ÁVR 45 13. cikke értelmében elsőbbségi pontok adásáról szóló határozat ellen az előléptetési eljárás befejezése előtt jogorvoslat terjeszthető elő. Egyebekben az előléptetési eljárás nem hasonlítható össze „a valamely személy ellen indított” eljárásokkal. Következésképpen a sérelmet okozó aktus kibocsátását megelőző meghallgatáshoz való jogra vonatkozó ítélkezési gyakorlat nem bír jelentőséggel.

## – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 151 A személyzeti szabályzat 26. cikke értelmében a tisztviselő személyi aktája az alábbiakat tartalmazza: „a) a hivatali státuszára vonatkozó összes iratot, valamint az alkalmasságára, teljesítményére és magatartására vonatkozó összes értékelést” és „b) a tisztviselő ezen iratokkal kapcsolatban tett valamennyi észrevételét”. Ugyanezen cikk ezt követően így rendelkezik: „az a) pontban említett iratokra az intézmény nem hivatkozhat, illetve azokat nem használhatja fel a tisztviselővel szemben, ha azokról a személyi aktába való felvételük előtt a tisztviselőt nem tájékoztatták”.
- 152 A személyzeti szabályzat 26. cikkének célja a tisztviselő védelemhez való jogának annak elkerülésével történő biztosítása, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a tisztviselő viselkedésére vonatkozó, a személyi aktájában nem szereplő tények alapján a tisztviselő hivatali státuszát és szakmai előmenetelét érintő határozatokat hozzon (az Elsőfokú Bíróság fenti 130. pontban hivatkozott Perakis kontra Parlament ügyben hozott ítéletének 27. pontja; a T-496/93. sz., Allo kontra Bizottság ügyben 1995. június 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1995., I-A-127. o és II-405. o.] 75. pontja; a T-302/02. sz., Kenny kontra Bíróság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-235. o és II-1137. o.] 32. pontja és a T-144/03. sz., Schmit kontra Bizottság ügyben 2005. május 4-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-101. o és II-465. o.] 133. pontja). E cikket alkalmazni kell az előléptetésre, minthogy az előbb említett „hivatali státusz” kifejezés magában foglalja többek között a szakmai előmenetel főbb eseményeit (a fent hivatkozott Schmit kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 134. pontja).
- 153 Jelen ügyben ki kell emelni azt, hogy az előadott kifogás pusztán a felperes állításain alapul; a felperes nem bizonyította, hogy az elsőbbségi pontok megállapításáról szóló határozatok, amelyeknek egy részét nem a kinevezésre jogosult hatóság hozta, a szakmai előmeneteli jelentéseken kívüli és a tisztviselők személyi aktájában nem szereplő tényeken alapulnak.
- 154 Az ÁVR 45 nem tartalmaz egyetlen olyan rendelkezést sem, amely a Bizottságnak lehetővé tenné a személyzeti szabályzatnak az ítélkezési gyakorlattal értelmezett 26. cikkétől való eltérést. Ellenkezőleg, az ÁVR 45 egyes rendelkezései szemmel láthatóan közvetlen kapcsolatot teremtenek az elsőbbségi pontok adása és a szakmai előmeneteli jelentés között.

- 155 Így az ÁVR 45 6. cikkéből az következik, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontokat – a szakmai előmeneteli jelentések eredményeinek vizsgálatát követően és az érintett tisztviselőknek a szakmai előmeneteli jelentésekben igazolt érdemei alapján – a főigazgatók vagy az igazgatók adják. Egyébként a szakmai előmeneteli jelentések tartalmazzák a Bizottság érdekében az értékeléssel érintett eljárásban végzett többletfeladatokra vonatkozó rovatot; e rovat tartalma alapján történik a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adása.
- 156 Ki kell emelni, hogy a szakmai előmeneteli jelentés elkészítése olyan összetett folyamat, amelybe a tisztviselőket a személyzeti szabályzat 43. cikkének megfelelően – amelynek értelmében az értékelést közölni kell a tisztviselővel és „[a] tisztviselőnek jogában áll az értékeléssel kapcsolatban bármilyen, általa fontosnak tartott észrevételt tenni” – szorosan bevonják.
- 157 Végül a felperes nem hivatkozhat sikerrel a védelemhez való jognak az elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok – beleértve a kinevezésre jogosult hatóságnak az ÁVR 45 13. cikke szerinti, fellebbezést elbíráló határozatát – vonatkozásában történő megsértésére, minthogy e határozatok csak az előmeneteli pontok összegét és az előléptetett tisztviselők listáját megállapító határozatokat előkészítő aktusok. A védelemhez való jog azonban nem az ilyen, hanem a sérelmet okozó aktusokkal kapcsolatban alkalmazandó (ilyen értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-211/98. sz., F kontra Bizottság ügyben 2000. június 15-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-107. o és II-471. o.] 28. és 29. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 158 Következésképpen a jogalapnak ezt a részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

Az ÁVR 45 13. cikkére alapított jogorvoslatok ténylegességéről

– A felek érvei

- 159 A felperes azt állítja, hogy az ÁVR 45 13. cikke alapján benyújtott jogorvoslati kérelmeket a kinevezésre jogosult hatóság nem vizsgálja ténylegesen. A kinevezésre jogosult hatóság csupán az előléptetési bizottságok javaslatainak jóváhagyására szorítkozik.

160 A Bizottság vitatja ezt, és előadja, hogy az ÁVR 45 13. cikkében rá ruházott hatáskör nem zárja ki, hogy kövesse az előléptetési bizottságok javaslatait.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

161 Ha ezt a kifogást úgy kellene értelmezni, hogy ezzel a felperes megkérdőjelezi az ÁVR 45 13. cikkének jogszerűségét, elegendő annak megállapítása, hogy ez pusztán a felperes állítása és nem alapul jogi érvelésen. Egyebekben e cikk nem értelmezhető akként, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem köteles ténylegesen vizsgálni a kérdéses jogorvoslati kérelmet, minthogy e cikk éppenséggel fenntartja a jogorvoslati kérelemről való döntés jogát a kinevezésre jogosult hatóságnak. Az, hogy a kinevezésre jogosult hatóság ténylegesen vizsgálta-e a felperesnek a fellebbezését, tulajdonképpen egy másik jogalap tárgyát képezi (az alábbi 304. pontban).

A gondos ügyintézés elvének, valamint a pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jognak a megsértéséről

162 A felperes a gondos ügyintézés elvének, valamint a pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jognak a megsértésére hivatkozik.

163 A felperes nem fejt ki azonban a fent vizsgáltaktól eltérő érvet. A kifogás ezért nem alapos. Mindenesetre, az Elsőfokú Bíróság utal az előbbieken kifejtettekre.



- 164 Tekintettel a fenti megfontolásokra, az ÁVR 43 2. cikke és az ÁVR 45 3., 6., 7., 9., 10., 12. és 13. cikke ellen irányuló jogellenességi kifogást el kell utasítani.

*Az ÁVR 45-nek a Közigazgatási Tájékoztató 99-2002. száma alapján értelmezett – a felperes szerint a főigazgatóságok mérlegelési jogkörét korlátozó célátlatgot előíró – 6. és 7. cikke elleni, második jogellenességi kifogásról*

#### A felek érvei

- 165 A felperes jogellenességi kifogást emel az ÁVR 45-nek a Közigazgatási Tájékoztató 99-2002. számával összefüggésben értelmezett 6. és 7. cikke ellen. Jogalapját a személyzeti szabályzat 45. cikkének, az egyenlő bánásmód elvének és a szakmai előmenetelhez való jog elvének megsértésére alapítja.
- 166 A felperes úgy ítéli meg, hogy a kérdéses rendelkezések az érdempontok és a főigazgatósági elsőbbségi pontok tekintetében a főigazgatóságok rendelkezésére álló pontmennyiségeket állapítanak meg. Először is a főigazgatóságokat e rendelkezésekkel felhívják, hogy ne lépjék túl a minden besorolási fokozatban 14 érdempontban előírt „célátlatgot”, és ennek az átlagnak minden egy pontos túllépése esetén a rendelkezésére bocsátott főigazgatósági elsőbbségi pontokból a többlettel megegyező számú elsőbbségi pont levonásra kerül. Másodsorban a felperes szerint egyáltalán nincs lehetőség arra, hogy a főigazgatóságoknak tisztviselőnként több mint 2,5 főigazgatósági elsőbbségi pontot adjanak. A felperes úgy ítéli meg, hogy e pontmennyiségek kötelezőek. Korlátozzák a főigazgatóságok mérlegelési szabadságát, és megakadályozzák az előléptethető tisztviselők érdemeinek tényleges összehasonlítását. Az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdésének azon előírása, miszerint kérni lehet a célátlatgtól való eltérést, nem orvosolja megfelelően ezt a kényszerű sémát, mert ez minden főigazgatóság kezdeményezését feltételezi, ami diszkrecionális jellegű, és a kérelmet az előléptetési bizottságoknak kell engedélyezniük,

miközben csak a kinevezésre jogosult hatóság rendelkezik döntéshozatali jogkörrel az előléptetés tárgyában. Az említett pontmennyiségek oda vezetnek, hogy az előléptetett tisztviselők listája inkább függ a főigazgatóságok „stratégiáitól”, mint az alkalmazottak érdemeinek tényleges összehasonlításától.

- 167 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. száma csak célátlagként írja elő a 14 pontot. Ez az átlag legitim célra irányul. A cél nem az értékelők mérlegelési szabadságának korlátozása az egyes esetekben, hanem sokkal inkább az osztályzatok általános inflálódásának elkerülése, ami az osztályzatok elértéktelenedéséhez vezetne. A célátlag ezenkívül nem is kötelező. A 15 pont alatti túllépés következmény nélkül marad. Efelett a főigazgatósági elsőbbségi pontok száma csökkentésre kerül, kivéve ha az eltérést engedélyezték. Az eltérés engedélyezésének ez az ÁVR 45 6. cikke (1) bekezdésében szereplő lehetősége a Bizottság szerint végül megoldást nyújt azokra a problémákra, amelyek az alkalmazottanként 2,5 főigazgatósági elsőbbségi pontos kvóta létezéséből és kimagasló tisztviselőknek egyes főigazgatóságokon való esetleges összpontosulásából adódnak.

#### Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 168 Emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság széles mérlegelési jogkörében az érdemek összehasonlító vizsgálatát azzal az eljárással vagy módszerrel folytathatja le, amelyet a legmegfelelőbbnek tart (lásd a fenti 131. pontot).
- 169 Amint az a SEC(2001) 1697. sz. közleményben szerepel, „az új előléptetési eljárás szakítást jelent a múlttal”. Tekintettel arra, hogy korábban a különböző főigazgatóságok tisztviselőinek értékelése a legkevésbé sem volt egységes, és ez nagy nehézséget okozott a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy az egyenlő bánásmód elvének betartása mellett végezze el az összes érintett tisztviselő érdemeinek összehasonlító vizsgálatát, a Bizottság a személyi állomány szakmai

értékelésének tárgyilagossabbá tételére törekedett, annak érdekében, hogy az előléptetési rendszert a lehető legméltányosabbá tegye. Ez a célkitűzés az érdemeknek egy pontrendszer révén történő mennyiségi meghatározásával és az ÁVR 45-nek az egész Bizottság szintjén történő pontadás egységességét biztosítani hivatott rendelkezéseivel valósult meg.

170 Így az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a főigazgatóságok a besorolási fokozata alapján még előléptethető és a valamely főigazgatóságon álláshelyet betöltő tisztviselői létszám két és félszeresének megfelelő pontmennyiséggel rendelkeznek főigazgatósági elsőbbségi pontból. Ugyanez a rendelkezés kimondja, hogy „azoktól a főigazgatóságoktól, ahol valamely besorolási fokozatban az érdempontok átlaga több mint egy ponttal meghaladja a célátlagot, a többlettel megegyező számú elsőbbségi pont levonásra kerül”. A *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számában az áll továbbá, hogy „a Bizottság felhívja a főigazgatóságokat, hogy személyi állományukat a 20-as skálán 14 érdempontos átlag (ún. »célátlag«) betartásával értékeljék. Ezt a 14 pontos átlagot minden besorolási fokozatban és minden főigazgatóságon be kell tartani”. „Azok a főigazgatóságok, amelyek egy adott besorolási fokozatban a 15 pontot meghaladó átlagot [érték el], levonásban részesülnek. Ez abban áll, hogy a főigazgatóságnak e besorolási fokozat tekintetében a következő előléptetési eljárásban rendelkezésére álló elsőbbségipont-mennyiség megfelelően csökkentésre kerül”.

171 Azt is ki kell emelni, hogy az ÁVR 45 6. cikke (1) bekezdésének előírása szerint, amennyiben a főigazgatóságok igazolják e többlet indokoltágát, az előléptetési bizottságokhoz fordulhatnak, amelyek kivételes esetben részben vagy egészben érvényteleníthetik a levonást.

172 Szemben a felperes állításaival, sem a főigazgatósági elsőbbségi pontokra vonatkozó kvóta létezése, sem a célátlag nem korlátozza a főigazgatóságok mérlegelési szabadságát a személyzeti szabályzat 45. cikkével, az egyenlő bánásmód elvével és a szakmai előmenetelhez való joggal ellentétes módon. Eppen ellenkezőleg, ez a két mechanizmus alkalmas arra, hogy előmozdítsa a tisztviselők érdemei reprezentatív értékelésének hatékony kifejezését a Bizottság összes főigazgatóságán elvégzett értékelések legmagasabb mértékű összehasonlíthatóságának biztosítása mellett, amelynek révén az említett tisztviselőknek biztosítja az egyenlő bánásmódot, amit

a felperes kifejezetten követel. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az érdemek összehasonlító vizsgálatának a gyakorlatban ugyanazon kritériumok szerint és összehasonlítható információforrások és értesülések alapján kell történnie (lásd különösen az Elsőfokú Bíróság fenti 130. pontban hivatkozott Tsirimokos kontra Parlament ügyben hozott ítéletének 21. pontját és T-157/98. sz., Oliveira kontra Parlament ügyben 1999. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1999., I-A-163. o és II-851. o.] 35. pontját).

- 173 Ami a főigazgatósági elsőbbségi pontokra vonatkozó kvótát illeti, ez megfelel az elsőbbségi pontokkal kapcsolatos általános célkitűzésnek, ami a tisztviselők közül a legérdemesebbek avégett történő kiválasztása, hogy előléptetési esélyeik növekedjenek (a fenti 4. pont). A rendelkezésre álló pontszám korlátozása ugyanis ilyen kiválasztásra ösztönzi a főigazgatóságokat. Ez a célkitűzés összeegyeztethető a személyzeti szabályzat 45. cikkével, az egyenlő bánásmóddal és a szakmai előmenetelhez való joggal.
- 174 A célátlagot illetően meg kell jegyezni, hogy az említett szabályrendszer nem feltétlenül kötelezi a főigazgatóságokat a szóban forgó átlag betartására, de ösztönzi őket erre.
- 175 Az a tény azonban, hogy a főigazgatóságok figyelembe veszik a részükre előírt célátlagot, semmiképpen sem jelenti azt, hogy mérlegelési szabadságukat a személyzeti szabályzat 45. cikkével, az egyenlő bánásmód és a szakmai előmenetelhez való jog elvével ellentétesen korlátoznák.
- 176 Először is a célátlag az átlagos tisztviselő teljesítményének matematikai kifejezése. A célátlag nem korlátozza az értékelőket abban, hogy a minden tisztviselő teljesítményére személyre szabottan adott értékelést differenciálják aszerint, hogy e teljesítmény ezen átlag alatt marad, vagy pedig azt meghaladja. A *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számában előírt sávok nem módosítják ezt a megállapítást. E közlemény csupán azt ajánlja az értékelőknek, hogy i) a 17–20-as osztályzatokat a gyors előléptetést érdemlő tisztviselőknek, ii) a 12–16-os osztályzatokat a meg-

szokott ütemű előléptetést érdemlőknek, iii) a 10–11-es osztályzatokat a csupán lassú előléptetést érdemlő tisztviselőknek, iv) a 10 alatti osztályzatokat pedig azoknak a tisztviselőknek adják, akiknek teljesítményükön javítaniuk kell, és akiknek előléptetése a kérdéses eljárásban kizárt. Ugyanez a *Közigazgatási Tájékoztató* értelmében „17–20-as osztályzatot a tisztviselők körülbelül 15%-a, 12–16-os osztályzatot a tisztviselők körülbelül 75%-a és 10–11-es osztályzatot a tisztviselők körülbelül 10%-a kap”. Ezek a sávok azonban csupán az előléptetéseknek a múltban általában történt lebonyolítási módjára vonatkozó megfigyelésből származnak. A sávok csupán zsinórmértékül szolgálnak, és nincs kötelező jellegük. Ezenkívül, ellentétben a célátlaggal, a fenti sávoknak még ösztönző jellegük sincs. Semmilyen következménnyel nem jár, ha nem tartják be őket. Ebből az következik, hogy a célátlag még a sávokkal együtt sem akadályozza az értékelőket abban, hogy szórást alkalmazzanak az osztályzatadás során.

177 Ezenkívül az ÁVR 43 és az ÁVR 45 nem tiltják tizedesjegyeket tartalmazó osztályzatok használatát. Az ÁVR 43 4. cikkének (4) bekezdése kifejezetten kilátásba helyezi félpontok használatát, a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. száma „10–11”-es osztályzatot javasol a lassú előléptetést érdemlő tisztviselők számára. Következésképpen az értékelőknek lehetőségük van arra, hogy a tisztviselők értékelését árnyalják.

178 Az a körülmény, hogy az összes pontszám az értékelők rendelkezésére áll, megkülönbözteti az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdésével és a fent említett *Közigazgatási Tájékoztató*val bevezetett rendszert az Elsőfokú Bíróságnak a T-296/01. sz., Tatti kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletével (EBHT-KSZ 2003., I-A-225. o és II-1093. o.) érvénytelennek kimondott rendszertől. Mindenekelőtt az a rendszer kötelező erejű volt. Ezenkívül az átlagértékhez 30 pontos felső határt társított, amely alacsonyabb volt az elméletileg elérhető 50 pontnál.

- 179 Másodsorban, a 20-as skálán 14-es célátlag előírása lehetővé teszi az értékelések inflálódásának elkerülését. Ez az inflálódás azzal járna, hogy lecsökkentené az értékelők által ténylegesen használt pontszámok skáláját, és így az értékelés célját veszélyeztetné, ami abban áll, hogy – amilyen hűen csak lehet – visszatükrözze az értékelt tisztviselők érdemeit, és lehetővé tegye tényleges összehasonlításukat. A vitatott rendszer ezzel szemben az értékelőt arra kényszeríti, hogy szigorúbban hasonlítsa össze valamennyi tisztviselő egyéni érdemeit.
- 180 Harmadsorban, a célátlag megjelölése lehetővé teszi a különböző főigazgatóságokon végzett értékelések átlagai közötti – az értékelt tisztviselők érdemeihez kapcsolódó objektív megfontolásokkal nem indokolt – különbség kockázatának csökkentését. A célátlag így a tisztviselőket védi az egyik vagy másik főigazgatósághoz való tartozásuk miatti hátrányos megkülönböztetéstől.
- 181 Negyedsorban a célátlagrendszer figyelembe veszi a legáltalánosabban megfigyelt valóságot, és pedig az értékelt tisztviselőknek az átlagos szintű érdemek körüli egyenletes eloszlását. Következésképpen a Bizottság ebből a statisztikai megfigyelésből azt vezethette le, hogy ennek az átlagszintet reprezentáló célátlag rögzítése minden valószínűség szerint nem fogja az értékelők mérlegelési szabadságát korlátozni.
- 182 A felperes álláspontja szerint azonban a célátlag az olyan szervezeti egységeknél, ahol nagyon jó munkaeurók összpontosulnak, nehézségeket okoz.
- 183 Mindazonáltal az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi a főigazgatóságoknak, hogy a célátlagtól eltérjenek, amennyiben a sajátos helyzetük nem esik egybe a közös valósággal. A célátlag egy pontos túllépéséhez ugyanis semmilyen következmény nem kapcsolódik. Sőt, amennyiben a túllépés meghaladja az egy pontot, az érintett főigazgatóságnak lehetősége van arra, hogy az előléptetési

bizottsághoz forduljon, amely kivételes esetben részben vagy egészben érvénytelenítheti a túllépés esetén az elsőbbségi pontokból eszközölt levonást, amennyiben a főigazgatóság elfogadhatóan igazolja e többlet indokoltságát. Márpedig a nagyon jó tisztviselők összpontosulása nyilvánvalóan ilyen ok.

184 A felperes azt is állítja, hogy az említett eltérés nem „kielégítő jogorvoslat”, mert az a főigazgatóságok kezdeményezésétől függ, és jóváhagyása az előléptetési bizottság diszkrecionális jogkörébe tartozik, nem pedig a kinevezésre jogosult hatóságéba, amely egyedül rendelkezik döntéshozatali jogkörrel az előléptetés terén.

185 A főigazgatóságok kezdeményezésére vonatkozó bírálat alátámasztására szolgáló érvelés teljes hiányának megállapításán túl ki kell emelni, hogy a kezdeményezés teljesen indokolt és logikus egy olyan rendszerben, amely maguknak a főigazgatóságoknak és nem személyesen valamely tisztviselőnek a rendelkezésére bocsátott főigazgatósági elsőbbségi pontok számából történő levonáshoz vezethet.

186 Az előléptetési bizottságok „diszkrecionális” jogkörét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 45. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében az előléptetésről a kinevezésre jogosult hatóság határoz az előléptethető tisztviselők érdemeinek az általa legmegfelelőbbnek tartott eljárással vagy módszerrel végzett összehasonlító vizsgálata után. E tekintetben az előléptetési bizottságnak a főigazgatósági elsőbbségi pontok – a célátlag túllépését követő – részben vagy egészben történő levonását érvénytelenítő határozata nem eshet egy tekintet alá a fent említett előléptetési határozattal. Az előléptetési bizottság határozata az a kinevezésre jogosult hatóság által meghatározott új előléptetési eljárás kereteiben kerül kibocsátásra, így nem lehet szó a kinevezésre jogosult hatóságra a személyzeti szabályzat alapján átruházott hatáskör megsértéséről.

- 187 Végül ki kell emelni, hogy az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt átfogó számtani mechanizmusok kiegészítéseként, az ÁVR 45 13. cikke előírja, hogy minden tisztviselő fellebbezést nyújthat be, amely a kinevezésre jogosult hatóságot arra indíthatja, hogy részére „a főigazgatósági pontmennyiségen kívüli”, egy vagy több fellebbviteli elsőbbségi pontot adjon. A *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. száma szerint a kinevezésre jogosult hatóság így 156 fellebbviteli elsőbbségi pontot adott a fellebbezést benyújtó, A besorolási osztályba tartozó a tisztviselőknek.
- 188 Az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdése és 13. cikke együttesen jellemzik az új előléptetési rendszer kiegyensúlyozottságát, amely rendszer arra szolgál, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak jobb alapot teremtsen az összes az illető besorolási fokozatba való előléptetésre jogosult tisztviselő érdemei összehasonlító vizsgálatának elvégzésére, és a Bizottság különböző főigazgatóságai között biztosítsa az értékelések lehetőség szerinti egységes jellegét.
- 189 Ezért úgy tűnik, hogy ellentétben a felperes állításaival, az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdésében és a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számában előírt pontmennyiségek semmilyen módon nem zárják ki az előléptethető tisztviselők érdemeinek tényleges összehasonlító vizsgálatát, és önmagukban nem jelentenek a személyzeti szabályzat 45. cikkével, valamint az egyenlőség és a szakmai előmenetelhez való jog elvével összeegyeztethetetlen „stratégiákhoz” való folyamodási kényszer. Az ilyen eljárásokhoz való folyamodás csak az ÁVR 45 nem szabályszerű végrehajtására utalna.
- 190 Az előzőekben kifejtettekből az következik, hogy a jogellenességi kifogást el kell utasítani; mivel az a körülmény, hogy a Bizottság az alkalmazandó szabályokat a 2004. évi előléptetési eljárással kezdődően módosította, semmilyen hatással nem jár az előző (2003. évi) előléptetési eljárásra bevezetett rendszer jogszerűségére vonatkozólag.



*Az ÁVR 45 – a felperes szerint a szolgálati időnek túlzott jelentőséget tulajdonító, pontatlan és a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörét sértő – 12. cikke elleni, harmadik jogellenességi kifogásról*

- 191 A felperes jogellenességi kifogást emel az ÁVR 45 12. cikke ellen. Az abban foglalt átmeneti intézkedések szerinte ellentétesek a személyzeti szabályzat 45. cikkével. Először is kétségbe vonja e rendelkezések átmeneti jellegét. Ezután azt állítja, hogy azok meghatározó szerepet tulajdonítanak a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időnek. Végül vitatja az előléptetési bizottságoknak az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó hatáskörét.

Az ÁVR 45 12. cikkének átmeneti jellegéről

– A felek érvei

- 192 A felperes az ÁVR 45 12. cikkének átmeneti jellegét arra hivatkozással vitatja, hogy a személyzeti szabályzat 45. cikke 2004. március 24-én elfogadott általános végrehajtási rendelkezéseinek 13. cikke lényegében megtartotta a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok kategóriáját, és teljes egészében továbbvitte az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok kategóriáját.
- 193 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy az ÁVR 45 12. cikkével igenis átmeneti rendszert vezetett be, amely fokozatosan kerül majd megszüntetésre, amint azt a fent említett 2004. március 24-i általános végrehajtási rendelkezésekkel eszközölt változások igazolják.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 194 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének első mondata úgy rendelkezik, hogy „átmeneti rendelkezések kerülnek bevezetésre az idők folyamán szerzett érdemek beszámítása érdekében”. E rendelkezéseket az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) és b) pontja tartalmazza. Az ÁVR 45-höz fűzött 5. lábjegyzet szerint a 12. cikk „a 2003. évi, első előléptetési eljárásra” vonatkozik. Így a rendelkezések átmeneti jellege bizonyítást nyert. Az a körülmény, hogy később a 12. cikk egyes rendelkezéseinek hatályát meghosszabbították, nincs kihatással a jogszerűségükre, amelyet az alkalmazott előírás szerint kell értékelni.
- 195 Következésképpen a 12. cikk átmeneti jellegét vitató kifogást el kell utasítani.

Arról az állításról, hogy a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő az átmeneti elsőbbségi pontok révén meghatározó

– A felek érvei

- 196 A felperes előadja, hogy az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának első mondata értelmében a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő alapján kerülnek kiosztásra, függetlenül a tisztviselők érdemeitől. E pontoknak szerinte meghatározó jellegük van. A felperes álláspontja szerint ugyanis a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok 7 pontot is kitehetnek, miközben a gyakorlatban az érdempontok szórása csupán 3, mert általában 13 és 16 közötti érdempontok kerülnek kiosztásra. Márpedig a személyzeti szabályzat 45. cikke alapján a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő csak kiegészítő jelleggel vehető figyelembe.

- 197 Hozzáteszi, hogy az egyik előléptetési rendszerből a másikba való átmenet szabályozásának szüksége nem indokolhatja ezt a rendelkezést. A felperes megjegyzi e tekintetben, hogy a Parlament és a Bíróság olyan, a korábbi értékeléseket pontokká átszámító rendszereket alkalmaztak, amelyek révén kevésbé sérült az érdemek szerinti előléptetés szabálya. Végül előadja, hogy a Bizottság beszámíthatta volna az idők folyamán szerzett érdemeket azzal, hogy az értékelésekben szereplő egyéni kiértékelések átlagának már használt módszeréhez folyamodik. A főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontoknak a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időt értékelő mechanizmusa ezért túlmegy azon, ami elengedhetetlen a régiből az új rendszerbe való rendezett átmenet biztosításához.
- 198 A felperes lényegében ugyanezt a bírálatot fogalmazza meg az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontjával szemben. Álláspontja szerint ez a rendelkezés nem fektet le pontos kritériumokat az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok tekintetében. Az előléptetési határozatokat ily módon „önkéntes, nem indokolt, valamint a személyzeti szabályzat 45. cikkével, a szakmai előmenetelhez való joggal és az egyenlő bánásmód elvével ellentétes határoz[haj]ák meg”.
- 199 A felperes azt is állítja, hogy az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének b) pontja megsérti a személyzeti szabályzat 45. cikkének (1) bekezdését. Ugyanis a Bíróság C-446/00. P. sz., Cubero Vermurie kontra Bizottság ügyben 2001. december 13-án hozott ítéletének (EBHT 2001., I-10315. o.) 36. pontja szerint ellentétes a személyzeti szabályzat 45. cikkével az előző előléptetési eljárásban a legérdemesebb tisztviselők listáján szereplő, de akkor elő nem léptetett tisztviselők automatikus előléptetése. A felperes hozzáteszi, hogy a *Közigazgatási Tájékoztató* 18-2003. számában foglaltak szerint további 4 kiegészítő különleges elsőbbségi pontról dönthet minden főigazgatóság, amely legalább 6 főigazgatósági elsőbbségi pontot ad egy ilyen tisztviselőnek. A főigazgatósági elsőbbségi pontok azonban a felperes szerint nem mutatják megbízhatóan az érdemeket. A besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időt így újra jutalmazták.
- 200 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a vitatott előléptetési eljárás az idők folyamán szerzett érdemek jutalmazását célozza. Kiemeli, hogy egy tisztviselő legfeljebb 7 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontot kaphat, ami megfelel a besorolási fokozatban eltöltött legfeljebb 7 évnek. Ez korlátozás nem vonatkozik azokra, akiknek előmenetele különösen lassú.

- 201 A Bizottság rámutat továbbá arra, hogy a *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. számából kitűnően az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok a régi és az új előléptetési rendszer közötti átmenethez kapcsolódó és egyébként kellően figyelembe nem vett, lehetséges hátrányok ellentételezését célozzák.
- 202 A Bizottság a kiegészítő különleges elsőbbségi pontokkal kapcsolatban előadja még, hogy a fenti 199. pontban hivatkozott Cubero Vermurie kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben kimondott elv jelen ügyben nem bír jelentőséggel. Az ezzel az ítélettel elbírált gyakorlat ugyanis abban állt, hogy automatikusan előléptették azokat a tisztviselőket, akik az előző előléptetési eljárásban a legérdemesebbek listáján szerepeltek. Ezzel szemben a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok csupán az elsőbbségi pontoknak az ÁVR 45-ben előírt egyik kategóriája. Sőt, nem is a legfontosabbak, mert nem haladhatják meg a 4 pontot. Márpedig a Cubero Vermurie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet világossá teszi, hogy az előléptetési eljárásban az intézmény figyelembe veheti azt a tényt, hogy a tisztviselő a besorolási fokozatban hátrahagyott tisztviselők listáján szerepel.
- 203 Végül a Bizottság rámutat arra, hogy egy, az értékeléseket pontokká átszámító rendszert a korábbi értékelések nem kellő összehangolásából adódó nehézségek miatt nem vezetett be.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 204 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy egy szabályozás módosításának természetéből következik, hogy egy meghatározott időpontban új jogi helyzeteket hoz létre, miközben szabályozza a korábban létrejött jogi helyzeteket. Jelen esetben a kinevezésre jogosult hatóságnak kötelessége volt a tisztviselők előléptetésére vonatkozó előírásokat érintő olyan átmeneti szabályozást bevezetni, amely számításba veszi az előléptetések kezelésének egyik rendszeréről a másikra való áttérés kényszerűségeit.

- 205 Az új előléptetési rendszer a 2003. évi előléptetési eljárásban lépett hatályba, és ezért az ÁVR 45 12. cikkének (3) bekezdése átmeneti rendelkezéseket írt elő a rendszer hatálybalépésekor a Bizottság állományában lévő tisztviselők által a besorolási fokozatukban felhalmozott érdemek figyelembevétele érdekében. E szabályozás értelmében e tisztviselők különböző átmeneti pontokat kaphatnak.
- 206 Az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében a tisztviselők a besorolási fokozatban eltöltött minden egyes évre 1 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontot kapnak hivatalból; legfeljebb 7 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pont adható. Amint arra a Bizottság rámutatott, a besorolási fokozatban eltöltött évek száma a tisztviselő által felhalmozott érdemeket objektíven, de csak részlegesen mutatja. Bizonyos azonban, hogy a főigazgatóságok e tekintetben semmilyen mérlegelési jogkörrel nem rendelkeznek, és a tisztviselőnek adott főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok száma szükségszerűen megfelel a besorolási fokozatában eltöltött évek számával; ennek figyelembe vehető felső határa 7 év.
- 207 Az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja tisztviselőnként legfeljebb 2 előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pont adását teszi lehetővé. A *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. száma és a Bizottságnak az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszai szerint az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontokat azért vezették be, hogy méltányosan oldják meg a régi és az új rendszer közötti átmenethez kapcsolódó problémákat. Az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok eme sajátos célja egyébként az összes átmeneti elsőbbségi pont (amelyek közé az előbbieket is tartoznak) célkitűzéseinek – nevezetesen a tisztviselőnek a legutóbbi előléptetése óta felhalmozott érdemei figyelembevétele – keretébe tartozik. Következésképpen az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja önmagában nem ütközik a személyzeti szabályzat 45. cikkébe. Az a tény, hogy az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adása önkényes előléptetésekhez vezethet, amint azt a felperes állítja, az ÁVR 45 12. cikke konkrét alkalmazására vezethető vissza, nem pedig arra, hogy az önmagában jogellenes lenne.
- 208 Végül az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének b) pontja lehetőséget biztosít a főigazgatóságoknak arra, hogy – a *Közigazgatási Tájékoztató* 18-2003. és 34-2003. számában foglaltak szerint – legfeljebb 4 kiegészítő különleges elsőbbségi pontot adjanak azoknak a tisztviselőknek, akiket az előző előléptetési eljárásban előléptetésre javasoltak, de nem léptettek elő.

- 209 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóságnak főszabály szerint jogában áll az érdemek összehasonlító értékelése során azt a körülményt figyelembe venni, hogy a tisztviselőt egy korábbi előléptetési eljárásban már előléptetésre javasolták, amennyiben az érdemei nem csökkentek, és az érdemeit a többi előléptetésre jelölthöz képest értékelik (a Bíróság C-207/99. P. sz., Bizottság kontra Hamptaux ügyben 2000. november 9-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-9485. o.] 19. pontja, valamint a fenti 130. pontban hivatkozott Casini kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 69. és 70. pontja). Ezzel szemben a besorolási fokozatban az előző előléptetési eljárásban hátrahagyott tisztviselő automatikus előléptetésében álló gyakorlat sérti az előléptetésre alkalmas tisztviselők érdemei összehasonlító vizsgálatának elvét, amelyet a személyzeti szabályzat 45. cikke ír elő (a fenti 130. pontban hivatkozott Tenreiro kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 82. pontja).
- 210 Jelen ügyben bizonyos, hogy a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok csak az elsőbbségi pontok öt kategóriájának egyikét képezik, és adásuk nem vezet automatikusan előléptetéshez. Továbbá az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése első albekezdésének a *Közigazgatási Tájékoztató* 18-2003. számában foglaltak alapján értelmezett b) pontjából az következik, hogy a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adása kettős feltételtől függ. Így a *Közigazgatási Tájékoztató*ban az áll, hogy az előléptetésre javasolt, de a 2002. évi előléptetési eljárásban elő nem léptetett tisztviselők „kaphatnak legfeljebb 4 [kiegészítő különleges elsőbbségi pontot], amennyiben legalább [6 elsőbbségi pontot] szereztek, és amennyiben ez megerősíti az érdemek összehasonlításának eredményét”. Ebből az következik, hogy kiegészítő különleges elsőbbségi pontokat kapnak az előléptetésre javasolt, de a 2002. évi előléptetési eljárásban elő nem léptetett tisztviselők, akik az érdemeiknek a többi előléptetésre jelölttel való összehasonlítása során továbbra is ugyanannyi vagy több érdemet mutatnak fel.
- 211 Ugyanis a fent említett előfeltétel, miszerint legalább 6 főigazgatósági elsőbbségi pontot kell szerezni (e követelményben a felperes és a Bizottság egyetértenek) azzal jár, hogy csak a legjobban teljesítő tisztviselők részesülhetnek kiegészítő különleges elsőbbségi pontokban. Emlékeztetni kell arra, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok az érintett tisztviselőkről készült szakmai előmeneteli jelentésben igazolt különleges érdemeket jutalmaznak, és a szakmai előmeneteli jelentésben a „gyenge” vagy „elégtelen” minősítés teljesen kizárja annak lehetőségét, hogy az érintett tisztviselő elsőbbségi pontokban részesüljön. Ebből ezért arra kell következtetnem, hogy az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése első albekezdésének a *Közigazgatási Tájékoztató* 18-2003. számában foglaltak alapján értelmezett b) pontja nem ellentétes a személyzeti szabályzat 45. cikkével, így tehát a felperes ilyen értelmű kifogása megalapozatlan.

- 212 Az előző megfontolásokból az következik, hogy csak a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok adásának feltételei esetében veszik figyelembe az előléptetési eljárásokra szokás szerint érvényes szabályokkal ellentétes módon a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időt.
- 213 A felperesek állításainak vizsgálatakor azonban figyelembe kell venni, hogy a kifogással vitatott szabályozás átmeneti jellegű. Márpedig az egyik igazgatási rendszerről a másikra történő átállás esetében természetszerűleg jelentkező kényszerűségek arra indíthatják az adminisztrációt, hogy időlegesen és bizonyos határokon belül eltérjen a kérdéses helyzetekre szokásosan alkalmazott állandó szabályok és elvek szigorú alkalmazásától. Az ilyen eltéréseket azonban az átmenethez kötődő, kényszerítő szükségnek kell igazolnia, és azok időtartamuk vagy hatályuk tekintetében nem terjedhetnek túl azon, ami az egyik rendszerről a másikra történő rendezett áttéréshez elengedhetetlenül szükséges (az Elsőfokú Bíróság T-30/02. sz., Leonhardt kontra Parlament ügyben 2003. február 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-41. o és II-265. o.] 51. pontja).
- 214 Jelen ügyben olyan rendszert vezettek be, amelyet az érdekem mennyiségi meghatározása és annak szükségessége jellemez, hogy a 2003. évi előléptetési eljárástól történő előléptetéshez bizonyos, az érdempontok és elsőbbségi pontok összegének megfelelő küszöbértéket el kell érni; ehhez szükséges volt figyelembe venni a tisztviselőknek az utolsó előléptetésük óta gyűjtött érdemeit, és pedig bizonyos számú pont adásával és az egyenlő bánásmód elvének megfelelő módszer alkalmazásával.
- 215 Mivel a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontoknak a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő alapján automatikusan történő adásában álló intézkedés megfelel ennek, az átmenethez kapcsolódó követelménynek, továbbá az ÁVR 45 rendelkezései korlátozzák ennek az intézkedésnek a hatályát, megállja a helyét az a következtetés, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem lépte túl az egyik rendszerről a másikra történő rendezett áttéréshez elengedhetetlenül szükséges mértéket.
- 216 Elsősorban, az ÁVR 45 a 12. cikk érvényességi idejét a 2003. évi előléptetési eljárásra korlátozza.

- 217 Másodsorban, az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdése a) pontjának első mondata a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontoknak csak nagyon korlátozott súlyt biztosít, mert azok száma nem haladhatja meg a 7-et a megszerezhető legfeljebb 45 – érdempontok és elsőbbségi pontok összeadásából kiszámított – összpontszámon belül. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy minden tisztviselő 0 és 20 közötti osztályzatot kap, amelyet aztán érdempontokká alakítanak át. Az, hogy a Jogi Szolgálat tisztviselői a felperes szerint 12 és 16 közötti érdempontokat kaptak, az ÁVR 45 12. cikke, mint olyan, jogszerűségének megítélésében nem bír jelentőséggel.
- 218 Harmadsorban az ÁVR 45 10. cikkének (2) bekezdése a tisztviselő előléptetésének feltételeként előírja, hogy a tisztviselőnek legalább 10 érdempontot kellett kapnia a róla készült utolsó szakmai előmeneteli jelentésben. Ez a rendelkezés még viszonylagosabbá teszi a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő beszámításának hatásait, mivel – beleértve a 2003. évi előléptetési eljárás átmeneti eljárását is – meghatározza az előléptetésnek az előléptethető tisztviselő érdemeihez kötött minimumkövetelményét.
- 219 Ebből az következik, hogy az ÁVR 45 12. cikkének (3) bekezdése önmagában nem biztosít meghatározó szerepet a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időnek, és a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok adásának nem tekinthető olyan intézkedésnek, amely túllép azon a hatáskörön, amellyel a kinevezésre jogosult hatóság rendelkezik a tisztviselők előléptetésére vonatkozó előírások megváltoztatásának átmeneti szabályozására.
- 220 Hozzá kell tenni, hogy a Bizottság egyáltalán nem volt köteles az előző értékeléseket átalakító rendszerként az ún. elemző értékelések átlagának rendszerét vagy a Parlamentben és a Bíróságon bevezetett, az érdem alapján történő előléptetés szabályát állítólag kevésbé sértő rendszert alkalmazni. A tisztviselők előléptetésére vonatkozó hatályos szabályok megváltozásának ugyanis feltett célja a régi szabályok alkalmazásából eredő bizonyos hátrányok kiküszöbölése. Ezért egy ilyen reformfolyamathoz, amelynek szükségességét az adminisztráció széles mozgástérrel ítélni meg (ilyen értelemben lásd a Bíróság 62/75. sz., Wind kontra Bizottság ügyben 1976. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1976., 1167. o.] 17. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-557/93. sz., Rasmussen kontra Bizottság ügyben 1995. július 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1995., I-A-195. o és II-603. o.] 20. pontját), mindenképpen hozzátartozik, hogy valamely időpontban új alapokra helyezze a tisztviselők



érdemeinek értékelését. A tisztviselők régi rendszer szerint kapott értékeléseinek teljes és azonos módon történő figyelembevétele nem követelhető az új rendszerben, mert annak szinte elkerülhetetlen következménye az lenne, hogy megfosztaná az előléptetési eljárás reformját bármilyen gyakorlati érvényesüléstől, holott pedig az alkalmazottaknak nincs alanyi joguk a hatályos szabályozás fenntartására (ilyen értelemben lásd a fenti 213. pontban hivatkozott Leonhardt kontra Parlament ügyben hozott ítélet 55. pontját).

- 221 Mindenesetre a más átmeneti rendszerek léte önmagában nem bizonyítja, hogy a Bizottság az ÁVR 45 12. cikke elfogadásával túllépte volna a megengedhetőség határait.
- 222 Következésképpen a jogalapnak ezt a részét el kell utasítani.

Az előléptetési bizottságoknak az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó hatáskörének hiányáról

– A felek érvei

- 223 A felperes álláspontja szerint az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja az előléptetési bizottságoknak hatáskört alapított előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására; ez sérti a személyzeti szabályzat 45. cikkét, amely a kinevezésre jogosult hatóságnak tartja fenn a tisztviselők előléptetésének hatáskörét.
- 224 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy az előléptetési bizottságok szerepe csupán az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó javaslatnak a

kinevezésre jogosult hatóság részére való megtétele, nem pedig az, hogy e pontokat e bizottságok maguk adnák.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 225 Az Elsőfokú Bíróság már megállapította (lásd a fenti 84. pontot), hogy az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontját az ÁVR 43 2. cikke, valamint az ÁVR 45 10. cikke és 14. cikkének (4) bekezdése fényében kell értelmezni; e rendelkezések értelmében az előléptetési bizottságok csupán javaslatokat tesznek a kinevezésre jogosult hatóságnak, amely egyedül jogosult döntést hozni. Az előléptetési bizottságok tehát csak javasolják a kinevezésre jogosult hatóságnak az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adását. A kifogás ezért megalapozatlan.
- 226 A fentiekből az következik, hogy az ÁVR 45 12. cikke nem sérti a személyzeti szabályzat 45. cikkét.
- 227 Az ÁVR 45 12. cikkének jogellenességét állító felperesi kifogást tehát – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

*Az ÁVR 45 – a felperes szerint bizonyos teljesítmények túlértékelését eredményező – 9. cikke és I. mellékletének 1., 2., 3., 5. és 6. pontja elleni, negyedik jogellenességi kifogásról*

A felek érvei

- 228 A felperes jogellenességi kifogást emel az ÁVR 45 9. cikke és I. mellékletének 1., 2., 3., 5. és 6. pontja ellen; kifogását a személyzeti szabályzat 45. cikkének, az egyenlő bánásmód elvének és a szakmai előmenetelhez való jog elvének megsértésére alapítja.

- 229 A felperes azt állítja, hogy az ÁVR 45 I. mellékletének 1., 2., 3., 5. és 6. pontja alapján a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokkal jutalmazott feladatok és azok a tevékenységek, amelyekért a tisztviselők érdempontokat és főigazgatósági elsőbbségi pontokat kapnak, átfedik egymást, ezért e feladatok túlértékeltek.
- 230 A felperes ezt az átfedést elsősorban az ÁVR 45 7. cikke (3) bekezdéséből, az ÁVR 43 5. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontjából, valamint a személyi állomány képviselőiként kirendelt tisztviselők és ideiglenes alkalmazottak értékelésére vonatkozó különös rendelkezések megállapításáról szóló 2002. december 6-i bizottsági határozatból vezeti le. Szerinte e rendelkezések a személyi állomány képviselőiként kirendelt tisztviselők értékelésére vonatkozó különös szabályokat tartalmaznak, és főigazgatósági elsőbbségi pontok részükre történő adásáról rendelkeznek. A felperes előadja másodsorban, hogy az ÁVR 43 5. cikke (5) bekezdésének c) pontja a személyi állomány egyéb választott, kijelölt vagy delegált képviselőinek értékelésekor eseti (*ad hoc*) értékelőcsoport véleményének kikérését írja elő. Harmadsorban a felperes előadja, hogy az adminisztrációnak az ÁVR 45 I. mellékletében említett szervekbe delegált képviselői által végzett tevékenység az érintett tisztviselők szokásos feladatainak szerves részét képezi.
- 231 A Bizottság erre azzal válaszol, hogy az ÁVR 45 9. cikkének szövege kifejezetten kizárja a tevékenységek minden olyan „kétszeres értékelését”, amely egyes tisztviselőket előnyösebben érintene.
- 232 Hozzáteszi, hogy a Jogi Szolgálat egyetlen 2003-ban előléptetett tagja sem kapott többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat képviseleti feladatokért, illetőleg az ÁVR 45 I. mellékletében felsorolt szervben betöltött tagságért. Ebből a Bizottság szerint az következik, hogy a felperesnek nem fűződik érdeke a fent említett rendelkezések e sajátos helyzetekre való alkalmazása jogszerűségének vitatásához.

#### Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 233 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy egy jogellenességi kifogás elfogadhatóságához az szükséges, hogy az az általános jogi aktus, amelynek jogellenességére

hivatkozás történik, közvetlenül vagy közvetetten alkalmazható legyen a kereset tárgyát képező esetre, és jogi összefüggés álljon fenn a megtámadott egyedi határozat és a kérdéses általános jogi aktus között (az Elsőfokú Bíróság T-60/99. sz., Townsend kontra Bizottság ügyben 2000. február 3-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-11. o és II-45. o.] 53. pontja és a T-343/02. sz., Schintgen kontra Bizottság ügyben 2004. április 22-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-133. o és II-605. o.] 25. pontja).

- 234 Jelen ügyben bizonyos, hogy a felperes – noha ezt kifejezetten kérte – egyetlen, a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot sem kapott (lásd a fenti 28. pontot), amit a jelen keresettel vitat (lásd az alábbi 308. pontot).
- 235 E körülmények között abból kell kiindulni, hogy a felperes részére összesen 20 előmeneteli pontot megállapító és előléptetésének megtagadásáról szóló határozatok az ÁVR 45 9. cikkén és I. mellékletén alapulnak, és ezért a felhozott jogellenességi kifogás teljes mértékben elfogadható, függetlenül attól a – jelentőséggel nem bíró – ténytől, hogy a Jogi Szolgálat egyetlen A 5 besorolási fokozatú tisztviselője sem kapott többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot a 2003. évi előléptetési eljárásban.
- 236 Az ÁVR 45 9. cikkének (1) bekezdése értelmében a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok csak az ÁVR 45 I. mellékletében felsorolt, a tisztviselő által az intézmény érdekében ellátott „többletfeladatokat” hivatott jutalmazni. Ezenfelül az ÁVR 45 9. cikke (2) bekezdésének második albekezdése, amely a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok három „odaítélési feltételét” tartalmazza, úgy rendelkezik, hogy csak azok a tevékenységek jönnek számításba, amelyek „nem képezik részét az [érintett tisztviselők] munkakörének”. Következésképpen a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokkal csak a tisztviselő szokásos feladataitól eltérő olyan feladatok ellátása jutalmazható, amelyek nem képezik éves értékelés tárgyát, következésképpen nem szolgálnak az érdempontadás alapjául.
- 237 Meg kell továbbá állapítani, hogy a szakmai előmeneteli jelentés megkülönbözteti egyrészt az érdempontokkal és a főigazgatósági elsőbbségi pontokkal jutalmazható

tevékenységeket, másrészt pedig azokat a feladatokat, amelyekért többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adhatók. A tisztviselő „fő tevékenységének” a szakmai előmeneteli jelentés 5.1. pontjában kell szerepelnie, a többi, „az egység, [a főigazgatóság] vagy a Bizottság szintjén, [azok] munkaprogramján felül” ellátott tevékenységet az 5.2. pontban kell feltüntetni. E két rovatból alakul ki az értékelés számszerűsített összegzése, amelyet érdempontokká alakítanak át. Ezzel szemben azokra a többletfeladatokra, amelyekről az ÁVR 45 I. mellékletében van szó, csak az előbb említett összegzést követő 6.6. pontban adnak osztályzatot.

238 Egyébként a teljes vagy félmunkaidőben a személyi állomány képviselőiként a szakszervezetekbe és a személyzeti szabályzat által előírt szervekbe kirendelt tisztviselők értékelése az ÁVR 43 5. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontjában foglalt különös rendelkezések alapján történik. E különös rendelkezések célja az, hogy a kérdéses feladatokat a tisztviselő rendszeres értékelésébe foglalja. Így e feladatok az ÁVR 43. 2. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően érdempontok adásához vezethetnek. Ezenkívül e feladatok az ÁVR 45 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazásával főigazgatósági elsőbbségi pontokat is eredményezhetnek. E feladatok azonban nem eredményezhetik többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adását, minthogy az érintett tisztviselő „munkakörébe” tartoznak.

239 Ezzel szemben az ÁVR 45 I. mellékletében felsorolt szervezetben a személyi állomány által választott, kijelölt vagy delegált tisztviselők által ellátott alkalmi feladatok definíció szerint nem képezik az érintettek szokásos tevékenységének és így munkakörének részét. Az, hogy annak a szolgálatnak az értékelő és ellenjegyző tisztviselője, ahová a személyi állomány által választott, kijelölt vagy delegált tisztviselő beosztása szerint tartozik, e tisztviselőkről szóló szakmai előmeneteli jelentés elkészítésekor köteles az eseti előléptetési csoport véleményét kikérni és a személyi állomány javaslataival együtt figyelembe venni, önmagában nem szól az előbbi következtetés ellen.

240 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az ÁVR 45 I. mellékletében foglalt, a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokkal jutalmazható tevékenységekre vonatkozó értékelési skálák minden esetben tartalmazzák a 0-t. Ebből az következik,

hogy amennyiben feltételezzük, hogy az ÁVR 45 I. mellékletének hatálya alá tartozó tevékenység főigazgatósági elsőbbségi pontokkal is jutalmazható, az előírások keretei között mindenestre lehetősége van a kinevezésre jogosult hatóságnak arra, hogy az illető tevékenységért 0 többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot adva elkerülje az érdemek kétszeres értékelését.

- 241 Az előbbi megfontolásokból az következik, hogy az ÁVR 45 9. cikkére vonatkozó jogellenességi kifogást – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

*Az ÁVR 45 – a felperes szerint hátrányosan megkülönböztető – 7. cikkének (2) bekezdése elleni, ötödik jogellenességi kifogásról*

#### A felek érvei

- 242 A felperes jogellenességi kifogást emel az ÁVR 45 7. cikkének (2) bekezdése ellen; kifogását a személyzeti szabályzat 45. cikkére, valamint az egyenlő bánásmód és a szakmai előmenetelhez való jog elvére alapítja.
- 243 A felperes álláspontja szerint ez a rendelkezés egy „különleges mechanizmust” vezet be, amely a főigazgatóságok és a valamely meghatározott besorolási fokozatban négynél kevesebb tisztviselőt számláló szervezeti egységek tisztviselőit előnyben részesíti. E főigazgatóságok és szervezeti egységek ugyanis a felperes szerint mindig 10 főigazgatósági elsőbbségi ponttal rendelkeznek, így nem kötelesek az érdempontok átlagértékéeként a 14-et tiszteletben tartani, és az ott foglalkoztatott tisztviselők a többi alkalmazottnál több főigazgatósági elsőbbségi pontot kaphatnak.
- 244 A Bizottság mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az ÁVR 45 7. cikkének (2) bekezdése nem érinti az érdempontokat. Azt állítja továbbá, hogy ez a rendelkezés elengedhetetlen a felperes által felhívott elvek betartásához, mert e rendelkezés

nélkül a kisszámú személyi állománnyal rendelkező főigazgatóságok és szervezeti egységek tisztviselői állandóan hátrányos helyzetbe kerülnének, mert a főigazgatóság rendelkezésére bocsátott pontmennyiség részét képező, és a legjobban teljesítő, a (3) bekezdés i) és ii) pontjában foglalt feltételeknek megfelelő kiemelkedő érdemeket szerzett tisztviselők között kiosztott 6–10 elsőbbségi pontból (a továbbiakban: főigazgatósági nagy elsőbbségi pontok) nem kaphatnának. Mindenesetre soha nem kaphatnának 10 főigazgatósági elsőbbségi pontot.

### Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 245 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az egyenlőség elve értelmében különböző helyzetek csak akkor kezelhetők azonosan, ha ez objektíven igazolható (lásd a fenti 89. pontban hivatkozott Breton kontra Bíróság ügyben hozott ítélet 99. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 246 Az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „minden főigazgatóság a besorolási fokozata alapján még előléptethető és az illető főigazgatóságon álláshelyet betöltő tisztviselői létszám két és félszeresével azonos számú elsőbbségi ponttal rendelkezik”. Ezenkívül az így adott főigazgatósági elsőbbségi pontokat az ÁVR 45 6. cikkének (4) bekezdésében foglalt módszerrel osztják szét, miszerint 50%-át a legjobban teljesítő tisztviselők között kell kiosztani, és minden ilyen tisztviselő 6–10. főigazgatósági elsőbbségi pontot (főigazgatósági nagy elsőbbségi pontok) kap; az elsőbbségi pontok fennmaradó 50%-át a többi tisztviselő között kell kiosztani, akik személyenként 0–4. főigazgatósági elsőbbségi pontot kapnak.
- 247 Kétségtelen, hogy egy ilyen szabálynak az olyan főigazgatóságokra történő alkalmazása, ahol az egyes besorolási fokozatokban lévő állomány inkább kisszámúnak mondható, automatikusan jelentősen csökkenthetné az ilyen egységekben dolgozó tisztviselők között elosztandó főigazgatósági elsőbbségi pontok számát, ami számukra nyilvánvalóan hátrányos lenne.

248 Ezért e tisztviselők helyzete objektíven különbözik a jelentős létszámú főigazgatóságokon vagy szervezeti egységeknél foglalkoztatott kollégáikétól; ez megmagyarázza és igazolttá teszi az utóbbiakra alkalmazottól eltérő bánásmódot.

249 Ily módon éppen az egyenlő bánásmód elvének és a szakmai előmenetelhez való jog elvének – felperes által hivatkozott – betartása érdekében, az ÁVR 45 7. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy amennyiben a főigazgatóságon vagy a szervezeti egységnél valamely meghatározott besorolási fokozatban négyénél kevesebb tisztviselő van, 10 elsőbbségi pont áll rendelkezésre, és kiosztásukra nem kell az ÁVR 45 6. cikkének (4) bekezdésében meghatározott elosztási módszert alkalmazni. Nyilvánvaló, hogy a vitatott intézkedés nélkül az ilyen főigazgatóság vagy szolgálat tisztviselője szinte egyáltalán nem kaphatna főigazgatósági nagy elsőbbségi pontot, és soha nem kaphatna 10 ilyen pontot.

250 Végül rá kell mutatni arra, hogy főigazgatósági elsőbbségi pontoknak a besorolási fokozatonként legalább négy tisztviselőt nem számláló főigazgatóságokon és szolgálatoknál történő kiosztása az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdésében meghatározott különleges érdemek elismerésén alapul, és nem bizonyosodott be, hogy a vitatott intézkedés túlmenne azon, ami a valóságos egyenlő bánásmódhoz szükséges.

251 Az előbbieken kifejtettek alapján az ÁVR 45 7. cikkének (2) bekezdése elleni jogellenességi kifogást – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

*2. A fellebbezésről, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok nemlétezéséből levezetett jogalapról*

252 A Bizottságnak az Elsőfokú Bíróság írásban feltett kérdéseire adott válaszaire tett észrevételeiben a felperes egy olyan jogalapra hivatkozik, amelyet abból vezet le,



hogy „az alperes nem hozta meg szabályszerűen” a fellebbezésről, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatokat. A felperes szerint a Bizottság csupán kiadta a *Közigazgatási Tájékoztatót*, amelyben említésre kerül e határozatok állítólagos meghozatala. A felperes ebből azt vezeti le, hogy e határozatok nem léteznek, így aztán a neki összesen 20 előmeneteli pontot adó határozat, az érdem szerinti lista és az előléptetett tisztviselők listája nem szabályszerű eljárás eredményeként jöttek létre, minthogy nem létező előkészítő aktusokon alapulnak. Mindenesetre a felperest az említett listákon nem szerepeltető határozat szintén nem szabályszerű. Másodlagosan a lényeges alakszerűségi követelmények megsértésére hivatkozik.

253 A felperes azt állítja, hogy ez a jogalap elfogadható, mert az eljárás során megjelent tényeken alapul. Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy e kérdést nem szükséges vizsgálni. E jogalap úgy értelmezhető, hogy azt a felperes a lényeges alakszerűségi követelmények megsértéséből vagy az előléptetési eljárás folyamán hozandó határozatok nemlétezéséből vezeti le. Az ilyen jogalapra azonban az eljárás bármely szakaszában lehet hivatkozni (a lényeges alakszerűségi követelmények megsértését illetően lásd a Bíróság C-291/89. sz., Interhotel kontra Bizottság ügyben 1990. május 7-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-2257. o.] 14. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-154/98. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 2000. október 26-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3453. o.] 46. pontját; valamely határozat nemlétezését illetően lásd az Elsőfokú Bíróság T-15/89. sz., Chemie Linz kontra Bizottság ügyben 1992. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-1275. o.] 395. pontját).

254 Az Elsőfokú Bíróság rámutat arra, hogy a felperes álláspontja szerint a fellebbezésről, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok nem léteznek; ezt az aláírt iratok és írott dokumentumok hiányára alapítja. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben emlékeztet arra, hogy két kérdést tett fel írásban a Bizottságnak arról, hogy a kinevezésre jogosult hatóság mely időpontban utasította el a felperes fellebbezését, illetőleg mikor tagadta meg a felperestől a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat. A Bizottság válaszaiban előadta, hogy e határozatok meghozatalára 2003. november 20-án került sor, azonban nem csatolta e határozatok másolatát, hanem utalt a *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. számára, és a Sysper 2-rendszeren keresztül 2003. december 16-án történt közlésre hivatkozott.

255 A tárgyaláson a Bizottság magyarázatként előadta, hogy az előléptetési eljárásokat, különösen pedig az előléptetési bizottságok javaslatainak és véleményeinek kezelését elektronikussá tette. Ez a kijelentés megfelel a SEC(2001) 1697. sz. közlemény végkövetkeztetésének, amely az új értékelési és előléptetési szabályok végrehajtását „az információk elektronikus kezelését megvalósító integrált eszköz” kifejlesztéséhez kötötte. Az ÁVR 45 10. cikkének (1) bekezdése megerősíti ennek az eszköznek a fontosságát azzal, hogy előírja: az érdem szerinti listákat és az előléptetési bizottságoknak az *ex æquo* csoportba tartozó tisztviselők rangsorolását tartalmazó javaslatait a Bizottság belső számítástechnikai rendszerén (intranet) keresztül közzé kell tenni. A Bizottság ezenkívül kifejtette, hogy a szóban forgó határozatok az e célból készített digitális dokumentumnak a felelős szerv által elektronikus aláírással való ellátása révén jönnek létre. Márpedig a felperes nem vitatta, hogy ez az eljárás tényleges módja. Egyébiránt a személyzeti szabályzat és az ÁVR 45 a szóban forgó határozatok meghozatalára nem ír elő semmilyen alakszerűségi követelményt. Különösen a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése, amely előírja, hogy a tisztviselő „panaszt nyújthat be a kinevezésre jogosult hatósághoz az [őt hátrányosan érintő] intézkedés ellen”, nem zárja ki, hogy az ilyen intézkedés másként is történhet, mint papíron (a szóbeli aktust illetően lásd a Bíróság 316/82. és 40/83. sz., Kohler kontra Számvevőszék egyesített ügyekben 1984. február 9-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 641. o.] 9. és 10. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-51/01. sz., Fronia kontra Bizottság ügyben 2002. április 16-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-43. o és II-187. o.] 31. pontját).

256 Ezekből a körülményekből az következik, hogy a fellebbezésről, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatokat a kinevezésre jogosult hatóság és – a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok tekintetében – a főigazgatóságok meghozták akkor is, ha e határozatokat egy sor egyéni írott aktus alakjában nem bocsátották ki.

257 Ezért azok a jogkövetkezmények, amelyeket a felperes az aláírt iratok és írott dokumentumok hiányára alapít, sem a nemlétezés, sem a lényeges alakszerűségi követelmények megsértése tekintetében nem alaposak.

258 Ebből az következik, hogy a fellebbezésről, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok nemlétezésére alapított jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

### 3. Az ÁVR 45 végrehajtásának jogellenességére alapított jogalapokról

- 259 A felperes először is vitatja a neki csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot megállapító határozatot. Vitatja a kinevezésre jogosult hatóságnak a neki megállapított főigazgatósági elsőbbségi pontok száma elleni panaszát elutasító 2004. február 12-i határozatának indokolását. Arra is hivatkozik, hogy szerinte a Bizottság nem vette figyelembe az érdempontok és a főigazgatósági elsőbbségi pontok száma között fennálló összefüggést. A felperes azt is állítja, hogy a Bizottság nem hasonlította össze ténylegesen az érdemeket. Előadja továbbá, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok elosztásakor a szolgálati időt vette elsősorban figyelembe. Előadja azt is, hogy a Bizottság határozata az ő személyes helyzetével kapcsolatos egyetlen szemponton sem alapul. Egyébiránt a felperes úgy ítéli meg, hogy hátrányt szenvedett az olyan szervezeti egységeknél foglalkoztatott tisztviselőkkel szemben, ahol az érdemeknek fontosabb szerepet tulajdonítottak. Ezenkívül úgy véli, hogy a Bizottság nem tartotta be azokat a szabályokat, amelyeket saját maga alkotott.
- 260 Másodszor a felperes vitatja az ÁVR 45 13. cikke szerinti fellebbezési eljárás lefolytatási módját; ebben az eljárásban egyetlen fellebbezési elsőbbségi pontot sem kapott. Mindenekelőtt az igazgatók javaslatainak hiányára hivatkozik. Ezután bírálja azt a tényt, hogy az A besorolási osztályú tisztviselők előléptetési bizottsága nem indokolta a fellebbezése tárgyában a kinevezésre jogosult hatóságnak tett ajánlásait. Azt is állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem gyakorolta ténylegesen a hatásköreit.
- 261 Harmadszor a felperes vitatja a neki egyetlen, többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot sem adó határozatot. E tekintetben kifogásolja az előléptetési bizottság javaslatai indokolásának hiányát. Azt is állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság e javaslatok jóváhagyására szorítkozott. Végül úgy ítéli meg, hogy tevékenységét a kinevezésre jogosult hatóság figyelemmel az ÁVR 45 9. cikkére rosszul minősítette.
- 262 Negyedszer a felperes támadja a részére előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adásának megtagadását, az indokolás hiányára hivatkozva.

263 Ötödször a felperes vitatja az előléptetett tisztviselők listáját; álláspontja szerint a kinevezésre jogosult hatóság elmulasztotta, hogy maga minősítse az egyes, előléptetésre jelöltek érdemeit.

*A felperes részére csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozatot vitató jogalapokról*

Az indokolási kötelezettség megsértése

– A felek érvei

264 A felperes előadása szerint a részére csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozatot a személyes helyzetéhez mérten nem indokolták megfelelően. Rámutat arra e tekintetben, hogy a 2004. június 15-i panaszt elutasító határozatában a Bizottság azt állította, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok adását a szakmai előmeneteli jelentésből következőektől eltérő adatokra alapíthatja. A Bizottság azonban ezeket az adatokat nem jelölte meg közelebbről.

265 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság köteles indokolni egy előléptetés elleni panaszt elutasító határozatát, nem köteles azonban az elutasított jelöltnek felfedni az általa végzett összehasonlító értékelést. Elegendő az előléptetés szabályszerűségét biztosítani hivatott személyzeti szabályzati rendelkezésekben írt feltételek fennállását megállapítania. Márpedig a Bizottság szerint a kinevezésre jogosult hatóság eleget tett ennek a kötelezettségének azzal, hogy rámutatott: értékelését a tisztviselők hivatali és személyi státuszára vonatkozó egyéb, a kizárólag az értékelő jelentéseken alapuló értékelést adott esetben viszonylagossá tevő adatokra alapíthatja (lásd az Elsőfokú Bíróság T-221/96. sz., Manzo-Tafaro kontra Bizottság ügyben 1998. március 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1998., I-A-115. o és II-307. o.] 18. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

## – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 266 Először is rá kell mutatni arra, hogy a felperes érvelése nem világos. Úgy értelmezhető, hogy az csupán a 2004. június 15-i határozatban kifejtett indokolás megfelelőségét kérdőjelezi meg. Ebben az esetben a felperes nem az indokolás hiányát vagy elégtelenségét támadja, hanem a Bizottság azáltal elkövetett téves jogalkalmazását vagy értékelését, hogy a felperesnek csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozatát téves megfontolásokra alapította.
- 267 Mindenesetre, mivel a valamely közösségi jogi aktus indokolásának hiányára vagy nem megfelelő voltára alapított jogalap imperatív jogalapnak minősül, amellyel a közösségi bíróságnak hivatalból kell foglalkoznia, vizsgálni kell, hogy a Bizottság kielégítően indokolta-e a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozatát (a Bíróság C-166/95. P. sz., Bizottság kontra Daffix ügyben 1997. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-983. o.] 24. pontja, valamint a C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 67. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-45/98. és T-47/98. sz., Krupp Thyssen Stainless és Acciai speciali Terni kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-3757. o.] 125. pontja).
- 268 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében előírt indokolási kötelezettség célja egyrészt az érintettnek a számára sérelmet okozó aktus megalapozottságát és az Elsőfokú Bíróság előtti keresetindítás célszerűségét megítélhesse, másrészt pedig az, hogy az Elsőfokú Bíróság számára lehetővé tegye az aktus jogszerűsége felülvizsgálatának gyakorlását (a Bíróság 195/80. sz., Michel kontra Parlament ügyben 1981. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 1981., 2861. o.] 22. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-178/95. és T-179/95. sz., Picciolo és Caló kontra Régiók Bizottsága egyesített ügyekben 1997. március 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1997., I-A-51. o és II-155. o.] 33. pontja és a fenti 147. pontban hivatkozott Napoli Buzzanca kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 57. pontja). Egyébiránt az indokolás kielégítő voltát a kérdéses aktus jellege (a Bíróság 67/85., 68/85. és 70/85. sz., Van der Kooy és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1988. február 2-án hozott ítéletének [EBHT 1988., 219. o.] 71. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-141/99., T-142/99., T-150/99. és T-151/99. sz., Vela és Tecnagrind kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4547. o.] 168. pontja) és elfogadásának ténybeli és jogi

összefüggése (a Bíróság C-350/88. sz., Delacre és társai kontra Bizottság ügyben 1990. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-395. o.] 16. pontja; a fenti 147. pontban hivatkozott Napoli Buzzanca kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 60. pontja) alapján kell megítélni.

- 269 Jelen esetben ezért vizsgálni kell, hogy a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozat eleget tesz-e a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében foglalt követelményeknek.
- 270 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok előkészítő aktusok (lásd a fenti 97. pontot), és – mint olyanokat – nem kell megindokolni. A kinevezésre jogosult hatóság köteles azonban az összes előléptetési pont megállapításáról szóló határozat elleni panasz elutasításáról szóló határozatot indokolni (lásd a fenti 147. pontot).
- 271 Hozzá kell tenni, hogy az indokolás kielégítő voltát annak az érvelésnek a lényeges elemeire tekintettel kell értékelni, amelyre az intézmény válaszol (ilyen értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-39/92. és T-40/92. sz., CB és Europay International kontra Bizottság egyesített ügyekben 1994. február 23-án hozott ítéletének [EBHT 1994., II-49. o.] 122. pontját és a T-143/03. sz., Smit kontra Europol ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-39. o és II-171. o.] 42. pontját).
- 272 Miután panaszában a felperes a neki csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozat jogszerűségét vitatta, következésképpen a panasz elutasítása indokolásának ki kell térnie a főigazgatósági elsőbbségi pontok megállapításának kritériumaira és azoknak a felperes egyéni helyzetére történő alkalmazására.
- 273 A kinevezésre jogosult hatóság, miután a felperes panaszát elutasító határozatában általánosan megállapította, hogy jogában áll határozatát nemcsak az előléptetésre jelölt érdempontjaira, hanem a jelölt érdemeinek egyéb szempontjaira is alapítani,

kifejtette, hogy a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozat „a [Jogi Szolgálat] 2003. évi átmeneti előléptetési eljárásra elfogadott átfogó stratégiájának részét képezi [...], amelynek célja, hogy a lehető legtöbb tisztviselő kerüljön előléptetésre [...]. A 2003-ban hatályban lévő átmeneti szabályozás alapján a leghosszabb szolgálati idővel (tehát legfeljebb 7 átmeneti elsőbbségi ponttal és egy esetben további 4 kiegészítő különleges elsőbbségi ponttal), és ugyanennyi érdemponttal rendelkező tisztviselők előléptetési pontjainak összértéke automatikusan magasabb. [A Jogi Szolgálat] azzal, hogy a magas pontszámmal rendelkező tisztviselőknek főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat adott, kiejtette őket a 2004. évi előléptetésre szóba kerülő tisztviselők listájáról, az elő nem léptetett tisztviselők (mint [a felperes]) javára”.

- 274 A panaszt elutasító határozatában a Bizottság hivatkozik a Jogi Szolgálatnak a 2003. évi előléptetési eljárásra vonatkozó iránymutatásaira is. Ezeknek az iránymutatásoknak az 1B. mellékletében az áll, hogy a főigazgatósági nagy elsőbbségi pontok, valamint a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adására „a 2003. évi előléptetések meghatározása végett” került sor. Ezenkívül az említett mellékletből kitűnik, hogy a 2003-as előléptetési évre a Jogi Szolgálat a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásának fő kritériumaként egy adott besorolási fokozatban lévő tisztviselők „érdempontjainak és [főigazgatósági] átmeneti elsőbbségi pontjainak összegét” vette figyelembe. A Jogi Szolgálat szerint ezzel az összpontszámmal „az érdemek és a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő kiegyensúlyozott figyelembevételé” valósult meg. Amennyiben egy adott besorolási fokozatban lévő tisztviselők esetében „egyenlő összpontszám [jön ki], az érdemek megelőzik a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időt”.
- 275 Végül a panaszt elutasító határozatában a Bizottság hivatkozik „az idők folyamán szerzett érdemek figyelembevételén alapuló rendszer felé történő szükséges átmenetre”. E tekintetben különösen a fenti 213. pontban hivatkozott Leonhardt kontra Parlament ügyben hozott ítélet 51. pontjára utal.
- 276 Az előzőekben kifejtettek alapján meg kell állapítani, hogy a panaszt elutasító határozatban előadott indokok eleget tesznek azoknak a követelményeknek, amelyeket a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése ír elő a kinevezésre jogosult hatóságnak. Ez a határozat ugyanis kielégítően kifejti azokat a kritériumokat, amelyeket a Jogi Szolgálat a főigazgatósági elsőbbségi pontok

megállapítására alkalmazott, és azt, hogy ezeket a felperes egyéni helyzetére miként alkalmazta. A panaszt elutasító határozatból közelebbről kitűnnek a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatot befolyásoló, az érdempontokon kívüli egyéb szempontok, mint például az előléptethető tisztviselők szolgálati ideje. A panaszt elutasító határozat így módon lehetővé teszi a felperes számára azoknak az indokoknak a megismerését, amelyek a Bizottságot arra indították, hogy a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adjon, és ezenkívül lehetővé teszi az Elsőfokú Bíróság számára, hogy elvégezze a rá háruló törvényességi felülvizsgálatot.

277 Ebből következően a személyzeti szabályzat 25. cikke második bekezdésének megsértésére alapított jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A személyzeti szabályzat 45. cikkének, az ÁVR 45 6. és 13. cikkének, valamint a szakmai előmenetelhez való jog elvének megsértéséről, a nyilvánvaló mérlegelési hibáról és a hatáskörrel való visszaélésről

– A felek érvei

278 A felperes rámutat arra, hogy az ÁVR 45 6. cikke (4) bekezdése első albekezdésének a) pontja értelmében a főigazgatósági elsőbbségi pontok 50%-át a „legjobb teljesítő” tisztviselők kapják; minden ilyen tisztviselő 6–10 pontot kap. A felperes előadja azonban, hogy csak egy főigazgatósági elsőbbségi pontot kapott, miközben 16 érdempontot kapott a szakmai előmeneteli jelentése alapján, és így módon a Jogi Szolgálatnál legmagasabb osztályzatot szerezte. Következésképpen 9 vagy 10 pontot kellett volna a Jogi Szolgálat által főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokként elosztott 37 pontból megszereznie. Ezenfelül, mivel a Jogi Szolgálat négy, A 5 besorolási fokozatú tisztviselője, akik a főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat kapták, 16 érdempont alatti jegyet szerzett, a felperes úgy ítéli meg, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem hasonlította össze helyesen az érdemeket.

279 A felperes szerint a Jogi Szolgálat iránymutatásaiból kitűnik az is, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontokat „az érdempontok és átmeneti elsőbbségi pontok



összege” alapján osztotta ki. Egyébiránt a *Közigazgatási Tájékoztató* 48-2003. számából kitűnik, hogy a Jogi Szolgálat főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat kapó tisztviselői 6 vagy 7 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontot szereztek. A felperes ebből azt vezeti le, hogy a szolgálati időt vették elsősorban figyelembe, noha az csak kiegészítő jelleggel vehető figyelembe. Ezenkívül az előbbieken említett iránymutatások és a kinevezésre jogosult hatóság 2004. június 15-i határozata azt mutatják, hogy nem az egyéni érdekek jutalmazása, hanem a legtöbb átmeneti ponttal rendelkező tisztviselő előléptetése volt a cél, annak érdekében, hogy „a Jogi Szolgálat személyi állományának a 2003–2005. évi eljárásban való előléptetési kilátásai a lehető legjobbak legyenek”. A felperes ebből arra következtet, hogy az érdekek alapján történő előléptetésből a szolgálati idő alapján történő előléptetés lett, és az eljárásban hatáskörrel való visszaélés történt.

280 A Bizottság erre azzal válaszol, hogy a 2003. évi előléptetési eljárásra vonatkozó rendelkezések célja a tisztviselők évek során mutatott teljesítményének a figyelembevétele. Az elsőbbségi pontok rendszere kifejezi ezt a célt. Ezzel szemben a szakmai előmeneteli jelentés nem ad teljes képet a tisztviselők érdemeiről. Az csak pályafutásuk egy évét tükrözi. Ezenkívül az ÁVR 45 6. cikke (4) bekezdésének első albekezdése nem teszi lehetővé főigazgatósági nagy elsőbbségi pontok adását azoknak a tisztviselőknek, akik az utolsó szakmai előmeneteli jelentésük alapján a legtöbb érdempontot kapták. E pontok adását azoknak tartják fenn, akik az ÁVR 45 6. cikke (3) bekezdésének i) és ii) pontjában leírt kivételes érdemeket bizonyítottak. A 6. cikke (3) bekezdésének ii) pontja a tisztviselőknek azokra a különös erőfeszítéseire és figyelemreméltó eredményeire utal, amelyeket „az érintettől készített szakmai előmeneteli jelentések” igazolnak. A többes szám használata mutatja azt a törekvést, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontokat „az idők folyamán szerzett érdemekre” kell alapítani. Ebből az következik, hogy a Bizottság e pontokat az érdempontokra, de az érdekek más szempontjaira tekintettel is adhatja. A Bizottság szerint jelen esetben ez a helyzet.

281 A Bizottság előadja továbbá, hogy csak akkor köteles bizonyítani az érdekek összehasonlító vizsgálatát, ha a felperes egy sor, e vizsgálat hiányát bizonyító, megfelelő mértékben egybehangzó tényt előad. Az érdempontok és a főigazgatósági elsőbbségi pontok közötti összefüggés hiánya azonban nem képez ilyen bizonyító tényesort, minthogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok nem alapíthatók kizárólag az érdempontok számára. Valamely tisztviselő érdemei nem képezhetik akadályát más tisztviselők ezzel egyenlő vagy ezt meghaladó érdemei figyelembevételének.

- 282 A Bizottság előadja azt is, hogy az átmeneti elsőbbségi pontoknak lehetővé kell tenniük az új előléptetési rendszerre való áttérést, és ennek során biztosítaniuk kell, hogy a tisztviselők kitartásának jutalmazására vonatkozó célnak megfelelően a tisztviselők meghatározott besorolási fokozatban nyújtott teljesítményét figyelembe veszik. Kifejti továbbá, hogy az előző rendszer alatt készült értékelések összehangolásának hiányával kapcsolatos nehézségek miatt elengedhetetlen volt az idők folyamán szerzett érdemeket elismerő elsőbbségi pontok „objektív fogódzó” alapján történő adása. Ezt a fogódzót a besorolási fokozatban töltött évek száma jelenti, amint az korlátozott mértékben a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok adásakor történik.
- 283 A Bizottság szerint az előbbiekből az következik, hogy az érdempontok és az átmeneti elsőbbségi pontok összege, amely a főigazgatósági elsőbbségi pontok kiszámításának alapjául szolgál, az idők folyamán szerzett érdemeket, nem pedig pusztán a besorolási fokozatban szerzett szolgálati időt tükrözi.
- 284 A fenti 213. pontban hivatkozott Leonhardt kontra Parlament ügyben hozott ítélet 55. pontja alapján a Bizottság előadja, hogy amennyiben az előléptetési rendszer reformját nem akarjuk minden gyakorlati jelentőségtől megfosztani, a Bizottság nem kötelezhető a tisztviselőkről a régi rendszer keretében készített értékelés teljeskörű figyelembevételére.
- 285 A Bizottság vitatja továbbá a hatáskörrel való visszaélést; ezt arra alapítja, hogy szükséges megszerveznie az átmenetet, és figyelembe veheti a besorolási fokozatban hátrahagyott tisztviselők helyzetét.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 286 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2003. évi előléptetési eljárástól, és az előléptethető tisztviselők érdemeinek a korábbinál tárgyilagossabb és könnyebb összehasonlítha-

tósága érdekében az ÁVR 43 és az ÁVR 45 az érdemek mennyiségi meghatározásán nyugvó előléptetési rendszert vezettek be, amelyet a tisztviselőknek évenként történő érdempont- és elsőbbségipont-adás jellemez. Az elsőbbségi pontok magukban foglalják az ÁVR 45 6. cikkében említett főigazgatósági elsőbbségi pontokat.

287 A jelen jogalappal a felperes vitatja annak a határozatnak a jogszerűségét, amellyel csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot kapott a 2003. évi előléptetési eljárás során. A felperes szerint a Bizottság megsértette az ÁVR 45 6. cikkét azzal, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok előléptethető tisztviselőknek történő kiosztásakor elsősorban a szolgálati időt vette figyelembe.

288 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok célja, amint azt az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdése kimondja „a legérdemesebbnek ítélt tisztviselők” jutalmazása. Ugyanezen rendelkezés szerint azokról a tisztviselőkről van szó, akik „az egyéni célkitűzéseket meghaladó, az igazgatóság/főigazgatóság munkatervébe illeszkedő eredmények eléréséhez [hozzájárultak]” [i] pont], vagy akik „a feladataik elvégzése során [...] különös erőfeszítések[et tettek] és figyelemre méltó eredmények[et értek el], amit az érintetttről készített szakmai előmeneteli jelentések igazolnak” [ii] pont]. A főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat, tudniillik 6–10. főigazgatósági elsőbbségi pontot, az ÁVR 45 6. cikkének (4) bekezdése szerint „a legjobban teljesítő, [...] kiemelkedő érdemeket szerzett tisztviselők” kapják; ezzel szemben a főigazgatósági „kis” elsőbbségi pontokat, tudniillik 0–4. főigazgatósági elsőbbségi pontot, ugyanezen rendelkezés szerint „a [6. cikk] (3) bekezdés[ének] i) és ii) pontjában foglalt feltételek alapján érdemesnek ítélt tisztviselők között kell kiosztani”.

289 Ezután ki kell emelni, hogy az ÁVR 45 6. cikke a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásának kritériumaként semmilyen utalást nem tesz a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időre.

290 Ebből az következik, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásának az érintett tisztviselő különleges érdemein kell alapulnia, mert a főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat a kiemelkedő érdemeket szerzett tisztviselők kapják. Anélkül, hogy arról kellene határozni, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásának kiegészítő

kritériumaként a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő szóba jöhet-e és milyen mértékben, ez a kritérium mindenesetre nem lehet döntő tényező a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásában (hasonlóképpen lásd a Bíróság 298/81. sz., Colussi kontra Parlament ügyben 1983. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 1131. o.] 22. pontját és a fenti 101. pontban hivatkozott Vainker kontra Parlament ügyben hozott ítéletének 16. és 17. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-280/94. sz., Lopes kontra Bíróság ügyben 1996. február 29-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-77. o és II-239. o.] 138. pontját és T-163/01. sz., Perez Escanilla kontra Bizottság ügyben 2002. július 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-131. o és II-717. o.] 29. pontját).

- 291 A jelen jogalap megalapozottságának vizsgálatához emlékeztetni kell arra, hogy azoknak az érdekeknek az értékelésekor, amelyeket a személyzeti szabályzat 45. cikke szerinti előléptetési határozat meghozatala és – ebből következőleg – az elsőbbségi pont adásáról szóló határozat meghozatala során is figyelembe kell venni, az adminisztráció széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és a közösségi bíróság felülvizsgálati jogkörének annak eldöntésére kell korlátozódnia, hogy – tekintettel azokra az szempontokra és indokokra, amelyek az adminisztráció álláspontjának kialakulásához vezettek – az adminisztráció ésszerű határokon belül maradt-e, és hatáskörét nem gyakorolta-e nyilvánvalóan hibásan (a Bíróság 282/81. sz., Ragusa kontra Bizottság ügyben 1983. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 1245. o.] 9. pontja; a 324/85. sz., Bouteiller kontra Bizottság ügyben 1987. február 4-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 529. o.] 6. pontja; a fenti 89. pontban hivatkozott Breton kontra Bíróság ügyben hozott ítéletének 98. pontja).

- 292 Jelen esetben a Bizottság a panaszt elutasító határozatában kifejtette, hogy „a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozat a [Jogi Szolgálat] 2003. évi átmeneti előléptetési eljárásra elfogadott átfogó stratégiájának részét képezi [...], amelynek célja, hogy a lehető legtöbb tisztviselő kerüljön előléptetésre.” Hozzáteszi, hogy „a leghosszabb szolgálati idővel (tehát legfeljebb 7 átmeneti elsőbbségi ponttal és egy esetben további 4 kiegészítő különleges elsőbbségi ponttal), és ugyanennyi érdemponttal rendelkező tisztviselők előléptetési pontjainak összértéke automatikusan magasabb”, és így azok főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat kaptak. Kifejti továbbá, hogy „a legtöbb [főigazgatósági] átmeneti elsőbbségi/ kiegészítő különleges elsőbbségi ponttal rendelkező tisztviselők közül minél többnek az – érdemeik figyelembevételével melletti – előléptetésére törekvő stratégia jogszerű volt”.

- 293 A panaszt elutasító határozatában a Bizottság hivatkozik a Jogi Szolgálatnak a 2003. évi előléptetési eljárásra vonatkozó iránymutatásaira is. Ezeknek az iránymutatásoknak az 1B. mellékletében az áll, hogy a főigazgatósági nagy elsőbbségi pontok, valamint a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adására „a 2003. évi előléptetések meghatározása végett” került sor. Ezenkívül az említett mellékletből kitűnik, hogy a 2003-as előléptetési évre a Jogi Szolgálat a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásának fő kritériumaként egy adott besorolási fokozatban lévő tisztviselők „érdempontjainak és [főigazgatósági] átmeneti elsőbbségi pontjainak összegét” vette figyelembe. A Jogi Szolgálat szerint ezzel az összpontszámmal „az érdemek és a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő kiegyensúlyozott figyelembevételé” valósult meg. Amennyiben egy adott besorolási fokozatban lévő tisztviselők esetében „egyenlő összpontszám [jön ki], az érdemek megelőzik a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati időt”.
- 294 Ellenkérelmében a Bizottság megerősítette, hogy „a Jogi Szolgálatnál a főigazgatósági elsőbbségi pontok kiosztására minden tisztviselő érdempontjainak és [főigazgatósági] átmeneti elsőbbségi pontjainak összege alapján került sor”, hangsúlyozva azonban azt a tényt, hogy „az érdempontok és a [főigazgatósági] átmeneti elsőbbségi pontok összege, amely a főigazgatósági elsőbbségi pontok kiszámításának alapját képezi, az idők folyamán szerzett érdemeket hivatott [...] tükrözni”.
- 295 Ami azt illeti, hogy a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pont adásáról szóló határozat betartja-e ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdésében foglalt kritériumokat, meg kell állapítani, hogy az a módszer, amelyet a Jogi Szolgálat a főigazgatósági elsőbbségi pontok adásakor alkalmazott, azzal a következménnyel járt, hogy azok az A 4 besorolási fokozatba előléptethető tisztviselők, akiknek összesen kevesebb érdempontjuk van, mint a felperesnek, de akik a besorolási fokozatban több szolgálati évet töltöttek el, a felperesnél több főigazgatósági elsőbbségi pontot kaptak.
- 296 Így a felperes, aki összesen 16 érdemponttal rendelkezett, csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot kapott, miközben a Jogi Szolgálatnak négy, az A 5 besorolási fokozatban lévő tisztviselője, akik összesen 14 vagy 15 érdemponttal rendelkeztek, főigazgatósági nagy elsőbbségi pontokat kaptak, annak ellenére, hogy a rájuk vonatkozó szakmai előmeneteli jelentésekben értékelt érdemeik nem érték el a felperesét. E négy tisztviselő esetében, akiket a Jogi Szolgálatnál az A 5 besorolási fokozatban eltöltött szolgálati évek száma alapján második, harmadik, negyedik és ötödik helyre rangsoroltak, érdempontjaik és főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontjaik összege legalább 21 volt (legalább 14 érdempont és 7 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pont), miközben a felperes esetében, aki a besorolási fokozatban rövidebb szolgálati idővel rendelkezett, ez az összeg 19 volt (16 érdempont és 3 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pont).

- 297 Ebből az következik, hogy a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pont adása nem az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdésében foglalt kritériumokból következik. Az adminisztráció ugyanis a főigazgatósági elsőbbségi pontot nem az érintett tisztviselők különleges, sőt kivételes érdemeinek vizsgálata, hanem egy matematikai számítás – éspedig az érdempontok és a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok (ez utóbbiak száma szükségszerűen megfelel a besorolási fokozatban eltöltött évek számának [lásd a fenti 206. pontot]) összege alapján adta. Azok a kritériumok, amelyeket a Jogi Szolgálat a 2003. évi előléptetési eljárásban a főigazgatósági elsőbbségi pontok megállapítása során alkalmazott, nemcsak nem tesznek eleget az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdésében előírt célnak („a legérdemesebbnek ítélt tisztviselők jutalmazása”), hanem objektív következményük a jelen esetben az, hogy a felperessel szemben azokat a tisztviselőket részesítik előnyben, akik a felperesnél kevesebb érdemponttal rendelkeznek, amennyiben a besorolási fokozatban eltöltött több idő miatt a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontjaik és a felperes 3 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontja közötti különbség nagyobb volt, mint az ő érdempontjaik és a felperes 16 érdempontja között.
- 298 Ami a Bizottságnak azt az érvét illeti, miszerint a főigazgatósági elsőbbségi pontok megállapítása az idők folyamán szerzett érdemen és nem a szolgálati időn alapul, meg kell jegyezni, hogy először is az ÁVR 45 12. cikke az átmeneti elsőbbségi pontok adását „az idők folyamán szerzett érdemek beszámítása érdekében” rendelte el. Ezzel szemben, a főigazgatósági elsőbbségi pontokat illetően az ÁVR 45 6. cikke semmilyen kifejezett utalást nem tartalmaz ilyen kritériumra.
- 299 Mindazonáltal le kell szögezni, hogy – amint azt a Bizottság hangsúlyozza – az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdésében említett különleges érdemek, amelyek főigazgatósági elsőbbségi pontok adását indokolják, nem csupán az érintett tisztviselőről készült szakmai előmeneteli jelentésben található. Az ÁVR 45 6. cikke (3) bekezdésének ii) pontja ugyanis a szakmai előmeneteli jelentésekre – többes számban – tesz utalást a legérdemesebb tisztviselők között a főigazgatósági elsőbbségi pontok alapján történő különböztetés végett.
- 300 Márpedig a Jogi Szolgálat által alkalmazott módszer, amely a főigazgatósági elsőbbségi pontokat az érdempontok és a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok összege alapján állapítja meg, erre nem alkalmas. Ugyanis a felperesnek csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pont adásának alapja az előléptetési eljárást megelőző

utolsó szakmai előmeneteli jelentésből származó 16 érdempont. Az előző értékelő jelentésekben esetleg szereplő érdemeket szintén nem vették figyelembe a főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok megállapítása során. E főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontok megállapítása az ÁVR 45 12. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében automatikusan történik: a tisztviselők „a besorolási fokozatban eltöltött minden egyes évre 1 pontot, legfeljebb 7 pontot” kapnak.

301 Végül a Bizottság hivatkozik „az idők folyamán szerzett érdemek figyelembevételén alapuló rendszer felé történő szükséges átmenetre”. Utal e tekintetben a fenti 213. pontban hivatkozott Leonhardt kontra Parlament ügyben hozott ítélet 51. pontjára. Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy bár ebben az ítéletében az Elsőfokú Bíróság elfogadta, hogy az adminisztráció – időlegesen és bizonyos határokon belül – eltérjen a kérdéses helyzetekre szokásosan alkalmazott állandó szabályok és elvek szigorú alkalmazásától, ez azonban csak az egyik igazgatási rendszerről a másikkra történő átállás esetében természetesen jelentkező kényszerűségek figyelembevétele miatt történhetik. Márpedig bizonyos, hogy a főigazgatósági elsőbbségi pontok az új előléptetési rendszer állandó, nem pedig átmeneti elemét képezik, ezért a fent említett Leonhardt kontra Parlament ügyben hozott ítéletre való hivatkozás egyáltalán nem bír jelentőséggel. Mellékesen az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a Bizottságnál szolgálati viszonyban lévő tisztviselők által a besorolási fokozatukban felhalmozott érdemek figyelembevétele már egyébként igazolta részükre háromfajta átmeneti pont adását.

302 Mindezekből az következik, hogy a felperesnek csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pont adásáról szóló határozatot a felperes érdempontjainak és főigazgatósági átmeneti elsőbbségi pontjainak összege determinálta, így az megsérti az ÁVR 45 6. cikkének (3) bekezdését. Következésképpen a felperes előmeneteli pontjainak összegét megállapító határozat jogellenes annyiban, amennyiben a felperes egy főigazgatósági elsőbbségi pontot kapott.

303 A felperes által e határozat ellen emelt többi kifogást nem kell vizsgálni. Azok ugyanis nem vezethetnek kiterjedtebb megsemmisítésre, minthogy ugyanarra a pontfajta vonatkoznak.

*A felperes részére egyetlen fellebbviteli elsőbbségi pontot sem adó határozat jogszerűségét vitató jogalapról*

- 304 A felperes lényegében azt vitatja, hogy az ÁVR 45 13. cikke alapján benyújtott fellebbezésének vizsgálata túl sokáig tartott. Ezenkívül kifogásolja azt is, hogy az előléptetési bizottság javaslatát nem indokolta. Végül azt állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a fellebbezését ténylegesen nem vizsgálta.
- 305 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a fellebbezést az ÁVR 45 13. cikkének (1) bekezdése értelmében „az ÁVR 45 8. cikkében említett érdem szerinti listának a közzétételét követő öt munkanapon belül” kell benyújtani. E listát azonban azután állítja össze a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság, „miután az elsőbbségi pontok a 6. cikk szerinti eljárásban kiosztásra kerültek”. A fellebbezés tárgyát tehát a főigazgatósági elsőbbségi pontokról szóló határozatok képezik. Ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy a felperes fellebbezését kiegészítette azzal, hogy kifejtette, miért kellene többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kapnia.
- 306 Az, hogy a felperestől megtagadták fellebbviteli elsőbbségi pontok adását, ily módon annak a döntésnek a megerősítése, hogy csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot kap. Ennélfogva az ezen utóbbi határozat ellen felhívott jogalapokat úgy kell érteni, hogy azok a fellebbezés elutasítása ellen is irányulnak. Márpedig az előző jogalap vizsgálata alapján megállapítást nyert, hogy a felperesnek egy főigazgatósági elsőbbségi pont adásáról szóló határozat nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul, továbbá megsérti a személyzeti szabályzat 45. cikkét, az ÁVR 45 6. cikkét és a szakmai előmenetelhez való jog elvét. Ugyanezek a szabálytalanságok érintik tehát azt a határozatot is, amelyben a felperestől megtagadták a fellebbviteli elsőbbségi pontokat.
- 307 Következésképpen, jelen esetben a felperesnek a fellebbezése vizsgálatát kifogásoló jogalapjait nem kell vizsgálni.



*A felperes részére többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adásának megtagadása ellen irányuló jogságról*

308 A felperes vitatja a részére többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adásának megtagadását; e tekintetben az előléptetési bizottság ajánlása indokolásának hiányára, a személyzeti szabályzat 45. cikkére, az ÁVR 45 9. cikkére, az egyenlő bánásmód elvére, nyilvánvaló mérlegelési hibára és hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik.

Az előléptetési bizottság ajánlása indokolásának hiányáról

– A felek érvei

309 A felperes, aki egyetlen többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot sem kapott, azt rója fel az A besorolási osztályú tisztviselők előléptetési bizottságának, hogy a tárgyban született ajánlásait nem indokolta.

310 A Bizottság erre azzal válaszol, hogy egy előkészítő aktust nem kell indokolni.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

311 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ez az érv a fenti 144. és 145. pontban kifejtett indokok miatt megalapozatlan.

Arról, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem gyakorolta a részére az ÁVR 45 9. cikkében alapított hatáskört

– A felek érvei

312 A felperes azt állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság csupán a vegyes bizottság javaslatainak jóváhagyására szorítkozott, és nem vette figyelembe a felperes által elátott oktatói/előadói és képviselési feladatokat.

313 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság ténylegesen elvégezte azon tisztviselők aktáinak összehasonlító vizsgálatát, akik többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kaphatnak, de e vizsgálat alapján úgy döntött, hogy ilyen pontot a felperesnek nem ad. Hozzáteszi, hogy semmi nem akadályozta a kinevezésre jogosult hatóságot abban, hogy – amint jelen esetben is tette – kövesse az előléptetési bizottságok javaslatait.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

314 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az ÁVR 45 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adására vonatkozólag minden illetékes előléptetési bizottság keretében vegyes munkabizottság tesz javaslatot. Miután e bizottságok „jóváhagyták”, e javaslatokat döntésre a kinevezésre jogosult hatóság elé terjesztik.

315 A kinevezésre jogosult hatóság 2003. november 20-án döntött. Az a tény, hogy ebben az összefüggésben a kinevezésre jogosult hatóság követte az előléptetési bizottságok ajánlásait, nem bizonyítja, hogy ne gyakorolta volna valóban hatásköreit. A kinevezésre jogosult hatóság ugyanis egyetérthet az előléptetési bizottságok értékeléseivel.

- 316 Mindenesetre a felperes panasza többek között a részére többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adásának megtagadása ellen irányult. Márpedig a kinevezésre jogosult hatóság a felperes panaszát olyan érvelést követően utasította el, amely bizonyítja e pontfajta tényleges vizsgálatát. A kinevezésre jogosult hatóság ugyanis kifejtette, hogy a felperes által említett előadások és egyéb tevékenységek szorosan kapcsolódtak mind a felperesnek a Jogi Szolgálatnál ellátott feladatköréhez, mind az ottani tevékenysége tárgyához. A kinevezésre jogosult hatóság rámutatott továbbá arra, hogy a Jogi Szolgálat „átláthatósági csoportja”, amelyben a felperes részt vesz, informális fórum. Ezért a kinevezésre jogosult hatóság úgy ítélte meg, hogy e testület nem hasonlítható egy vegyes bizottsághoz, hiszen az ÁVR 45 I. mellékletében szereplő többletfeladatok felsorolása kimerítő jellegű. A kinevezésre jogosult hatóság végül megállapította, hogy a felperes 2001–2002. évi szakmai előmeneteli jelentésének kérdéses rovatában semmilyen többletfeladat nem került említésre.
- 317 Ezért az az érv, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a hatásköreit ténylegesen nem gyakorolta, nem megalapozott.

Az ÁVR 45 9. cikkének a kinevezésre jogosult hatóság általi megsértéséről

– A felek érvei

- 318 A felperes előadja, hogy ő képviseli az A 5 besorolási fokozatú tisztviselőket a Jogi Szolgálat átláthatósági csoportján belül. Ezenkívül tanfolyamokat és előadásokat tartott mind az intézményen kívül, mind munkatársai részére, mindezt a szokásos tevékenysége mellett. A felperes úgy ítéli meg egyébként, hogy nem bír jelentőséggel az a tény, hogy az említett tanfolyamokhoz és előadásokhoz szükséges ismereteket a Jogi Szolgálat keretében ellátott feladatkörének gyakorlása során szerezte. Ezenkívül felrója a Jogi Szolgálatnak azt, hogy a kérdéses feladatokat nem jelezte az előléptetési bizottságnak, és nem tüntette fel azokat a róla a 2001–2002. év vonatkozásában készített szakmai előmeneteli jelentésben. Végül a felperes azt állítja, hogy voltak tisztviselők, akik az övéihez hasonló vagy még kevésbé jelentős tevékenységért többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kaptak. A felperes kéri, hogy az

Elsőfokú Bíróság hívja fel a Bizottságot, hogy csatolja be név nélkül az „oktatói/előadói” és képviseleti tevékenységek alapján többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kapott A 5 besorolási fokozatú tisztviselők listáját, megjelölve abban a konkrétan ellátott tevékenységeket. Azt is kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság hívja fel a Bizottságot annak kifejtésére, hogy ezek a tevékenységek miben térnek el adott esetben az érintettnek az intézményben ellátott feladatkörétől.

- 319 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az előléptetési eljárás során a kinevezésre jogosult hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Ezután előadja, hogy a Jogi Szolgálat „átláthatósági csoportja” csak informális fórum, amely nem hasonlítható az ÁVR 45 I. mellékletében foglalt bizottságokhoz. Ebből az következik, hogy az A besorolási osztályú tisztviselők előléptetési bizottságának nem volt hatásköre arra, hogy az „átláthatósági csoportban” való részvétel elismeréseként a felperesnek elsőbbségi pontokat állapítson meg. Végül az a tény, hogy a felperes oktatói/előadói tevékenységeket végzett, a Bizottság szerint nem biztosít a felperesnek többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokra való jogot. A kiosztható pontok korlátozott száma miatt csak azokat csak az ÁVR 45 9. cikkében írt kritériumok alapján legérdemesebb tisztviselők kaphatják. Márpedig az a körülmény, hogy egy tisztviselőnek vannak érdemei, nem zárja ki azt, hogy más tisztviselők ezekkel egyenlő vagy ezeket meghaladó érdemekkel rendelkezzenek.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 320 Az Elsőfokú Bíróság rámutat arra, hogy az ÁVR 45 9. cikkének (2) bekezdése a kinevezésre jogosult hatóságnak széles mérlegelési jogkört hagy. Mindenekelőtt a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok megállapítását három kritériumtól teszi függővé. E kritériumok arra vonatkoznak, hogy a kérdéses feladatokat az intézmény érdekében végezték-e, hogy e feladatok az érintett feladatkörébe tartoztak-e, vagy sem, illetőleg hogy az érintett sikerrel oldotta-e meg őket. E kritériumok mindegyike fennállásának vizsgálatakor a kinevezésre jogosult hatóság mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Az ÁVR 45 9. cikkének (2) bekezdése ezután az előléptethető tisztviselők száma alapján kiosztandó pontmennyiséget állapít meg. Mivel e pontmennyiség elosztására az ÁVR 45 I. mellékletében foglalt egyes tevékenységekre vonatkozó értékelési skálák érvényesek, ez az elosztás a figyelembe vehető érdemek értékelésén alapuló választást is feltételez. Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy ebben az összefüggésben az általa végzett bírósági felülvizsgálatnak arra kell korlátozódnia, hogy az adminisztráció – mérlegelési

jogköre gyakorlásakor – ésszerű határokon belül maradt-e, és hatáskörét nem gyakorolta-e nyilvánvalóan hibásan (lásd a fenti 291. pontot).

- 321 Ami először is a felperesnek az „átláthatósági csoporton” belül végzett tevékenységét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az ÁVR 45 I. melléklete kimerítő felsorolását adja az intézmény érdekében végzett azon többletfeladatokat, amelyek az ÁVR 45 9. cikke alapján többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat eredményezhetnek. Mivel az átláthatósági csoporton belül végzett tevékenységet az ÁVR 45 I. melléklete nem említi, a kinevezésre jogosult hatóság sem téves jogalkalmazást, sem nyilvánvaló mérlegelési hibát nem követett el akkor, amikor a felperesnek az említett csoport munkájában való részvétele miatt egyetlen többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot sem állapított meg.
- 322 Ezután, a felperes által ellátott oktatói/előadói tevékenységeket illetően rá kell mutatni arra, hogy e tevékenységek alapján az ÁVR 45 I. melléklete szerint többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adhatók. Mindazonáltal a felperes munkaköri leírása említést tesz „jogi kérdések kommunikációj[áról] – belső kommunikáció[ról]”. Ezenkívül a felperesről a 2001–2002. évre vonatkozóan készített szakmai előmeneteli jelentésben az is áll, hogy a felperes köteles „a Bizottságot és szervezeti egységeit a peres eljárások állásáról és a közösségi jogról tájékoztatni, [valamint] a közösségi jog ismeretét és tapasztalatát terjesztetni”. Ebből az következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság sem téves jogalkalmazást, sem nyilvánvaló mérlegelési hibát nem követett el akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy az az oktatás és előadások, amelyeket a felperes a munkatársainak tartott, a szokásos tevékenységei közé tartozott. Ezért a kinevezésre jogosult hatóság helyesen látta, hogy az ÁVR 45 9. cikke (2) bekezdése második albekezdésének második francia bekezdésével ellentétes lett volna, ha a felperest többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi ponttal jutalmazták volna.
- 323 A felperes külső tevékenységekre is hivatkozik. A közösségi versenyjogról és az európai közigazgatási jogról spanyol egyetemeken tartott két előadásról, az olasz hatóságok kérésére távközlési területen folytatott kutatási projektben való részvételről és egy általános gazdasági szolgáltatásokról szóló publikációról van szó. A felperes azonban semmit nem adott elő annak bizonyítására, hogy ezeket az ÁVR 45 9. cikke (2) bekezdése második albekezdésének első francia bekezdése szerint „az intézmény érdekében” teljesítette. Ezenkívül 2004. június 15-i határozatában a kinevezésre jogosult hatóság rámutatott arra, hogy a Jogi Szolgálat a

felperes nevét nem vette fel azon tisztviselők listájára, akik a Jogi Szolgálat szerint többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kaphatnak. A kinevezésre jogosult hatóság kifejtette azt is, hogy a Jogi Szolgálat az említett tevékenységeket a szakmai előmeneteli jelentés „Többletfeladatok” rovatában sem szerepeltette. A felperes kifogásolja ezt a kihagyást, de ez nem fogadható el, minthogy ezzel a róla a 2001–2002. év vonatkozásában készített szakmai előmeneteli jelentést vitatja, amelyet nem támadott meg megfelelő időben. A felperes előadja továbbá, hogy a kérdéses feladatokat feltüntette a szakmai előmeneteli jelentésnek abban a részének, amelyet neki kellett személyesen kitöltenie. Ez a feltüntetés azonban nem mértékadó, mivel a felperesnek a saját tevékenységéről alkotott felfogását természetsszerűleg szubjektivitás hatja át.

324 Végül nem lehet helyt adni a felperes arra irányuló kérelmének, hogy a Bizottság név nélkül közölje az Elsőfokú Bírósággal a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kapottak listáját, és ezenfelül jelölje meg azokat a tevékenységeket, amelyek alapján más tisztviselők többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kaptak, továbbá adjon magyarázatot arra, hogy e tevékenységeket miért nem lehet az érintettnek az intézményben ellátott feladatkörébe tartozónak tekinteni. A felperes ugyanis nem bizonyította, hogy azok a tevékenységek, amelyekért szerinte többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontokat kellett volna kapnia, az ÁVR 45 9. cikke (2) bekezdésében írt összes kritériumnak megfeleltek. Ezenfelül, még ha feltételeznénk is, hogy egyik vagy másik tisztviselő az ÁVR 45 9. cikkének (2) bekezdésében foglalt kritériumoknak megfelelő tevékenységért többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot kapott, ebből egyáltalán nem következne, hogy a felperesnek többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot nem adó határozat jogsértő lenne.

325 Ebből az következik, hogy az ÁVR 45 9. cikkének megsértésére alapított jogalap nem megalapozott.

A hatáskörrel való visszaélésről

– A felek érvei

326 A felperes úgy ítéli meg, hogy a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adása során hatáskörrel való visszaélés történt. Álláspontja szerint az „oktatói/

előadói” tevékenységet csak elszigetelt esetekben és önkényesen vették figyelembe, miközben az ÁVR 45 I. mellékletében felsorolt tevékenységek között – a legfontosabbtól a legkevésbé fontos felé haladva – hatból a negyedik helyen szerepel. Megjegyzi azt is, hogy ÁVR 45 2004. évi változata azért nem vette át ezeket a tevékenységeket, mert „az előadói és oktatói tevékenység, illetőleg a tisztviselő rendes tevékenysége közötti határvonal nehezen húzható meg”.

- 327 Az alperes szerint a jogalap előző részeire adott válaszaiból kitűnik, hogy a felperes oktatói/előadói tevékenységét megfelelően figyelembe vették, és a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok kiosztása az ÁVR 45 9. cikkében írt kritériumoknak megfelelően történt. Ezenfelül az a tény, hogy a kérdéses tevékenységet az ÁVR 45 I. mellékletéből a 2004. évtől e kritérium alkalmazási nehézségei miatt kivették, nem bizonyítja, hogy hatáskörrel való visszaélés történt volna.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 328 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a hatáskörrel való visszaélésnek pontos tartalma van, és azokra a helyzetekre vonatkozik, amikor egy közigazgatási hatóság hatáskörét a ráruházottól eltérő célra használja. Egy határozat csak akkor minősül hatáskörrel való visszaélésnek, ha objektív, releváns és egybevágó bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy a hatáskört az alapul vet céltől eltérő cél elérése érdekében használják fel (a Bíróság C-121/01. P. sz., O’Hannrachain kontra Parlament ügyben 2003. június 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-5539. o.] 46. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-118/95. sz., Anacoreta Correia kontra Bizottság ügyben 1996. június 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-283. o és II-835. o.] 25. pontja és a T-389/02. sz., Sandini kontra Bíróság ügyben 2004. október 14-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-295. o és II-1339. o.] 123. pontja).

- 329 A hatáskörrel való visszaélés ily módon teljesen önálló megsemmisítési ok, amely nem vezethető le az ÁVR 45 9. cikkének és I. mellékletének téves alkalmazásából.

Ezenfelül az előző érvek vizsgálata megmutatta, hogy az ÁVR 45 9. cikkét helyesen alkalmazták. Egyébiránt az a körülmény, hogy az oktatói/előadói tevékenységet a 2004. évi előléptetési eljárástól kezdve törölték az ÁVR 45 I. mellékletéből, nem bizonyítja, hogy a felperes részére a 2003. évi előléptetési eljárásban többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adásának megtagadása rejtett célra irányult volna, vagy pedig – általánosabban – azt, hogy az ebben a rovatban foglalt rendelkezéseket rá tévesen alkalmazták volna.

- 330 Ez az érv tehát nem megalapozott. Ugyanez vonatkozik következésképpen a felperesnek egyetlen többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontot sem adó határozat elleni jogalap teljes egészére.

*A felperes részére előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adásának megtagadása ellen irányuló jogalapról*

A felek érvei

- 331 A felperes álláspontja szerint az A besorolási osztályú tisztviselők előléptetési bizottsága az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatát nem indokolta. Úgy véli, hogy a kinevezésre jogosult hatóság sem indokolta a felperes panaszáról hozott határozatát.
- 332 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy előkészítő aktust nem kell indokolni, és a felperes panaszának elutasításában szereplő magyarázatok kielégítőek.



## Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 333 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az előléptetési bizottságok csak arra rendelkeznek hatáskörrel, hogy javasolják előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adását (lásd a fenti 84. pontot). Javasataikat – a már a 143. és az azt követő pontokban kifejtett okok miatt – nem kötelesek indokolni. A felperes ezenkívül nem róhatja fel a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy a 2004. június 15-i határozatában nem indokolta a felperes részére előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adásának megtagadását. A felperes ugyanis panaszában nem állította, hogy ilyen pontokat kellett volna kapnia, és ezzel kapcsolatban nem adott elő mélyebbre ható érvelést. Ezenfelül a kinevezésre jogosult hatóság határozata tartalmaz az átmeneti rendelkezések végrehajtásáról szóló indokolást. Végül a *Közigazgatási Tájékoztató* 34-2003. számában már megjelent, hogy „az előléptetési bizottságok [...] legfeljebb 2 pont adását javasolhatják azon tisztviselők részére, akiknek helyzete ezt indokolja”, és a *Közigazgatási Tájékoztató* 82-2003. számában közelebbről meghatározásra kerültek azok a fő esetek, amelyek az ilyen pontok adását indokolták.
- 334 A jogalap következképpen nem megalapozott.

*Az előléptetett tisztviselők listája ellen irányuló jogalapról*

## A felek érvei

- 335 Azoktól a jogalapoktól függetlenül, amelyekkel a felperes az előkészítő aktusok szabályszerűségét vitatja, és amelyek az előléptetett tisztviselők listájának jogszerűségét is érinthetik, a felperes közvetlenül is vitatja e lista érvényességét. Azt állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság elmulasztotta az előléptetésre jelöltek érdemeinek összehasonlítását, amikor az előléptetésekről határozott, és csupán jóváhagyta az előléptetési bizottság által összeállított érdem szerinti listát.

- 336 A Bizottság szerint a kinevezésre jogosult hatóságnak nem tilos követnie az előléptetési bizottságok javaslatait, és a felperes nem bizonyította, hogy a kinevezésre jogosult hatóság elmulasztotta volna mérlegelési jogkörének tényleges gyakorlását.

#### Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 337 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az előléptetési bizottság 2003. november 13-án – tekintettel a 2003. július 7-én közzétett listára, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, a fellebbviteli elsőbbségi pontok és az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó javaslataira – elkészítette az ÁVR 45 10. cikkében írt érdem szerinti listát. A kinevezésre jogosult hatóság 2003. november 20-án e javaslatoknak megfelelően állapította meg az előléptetett tisztviselők listáját. Mindazonáltal úgy az érdempontok és elsőbbségi pontok adásának kritériumai, mint az ÁVR 43 és az ÁVR 45 szerinti eljárások objektívebbé teszik az érdemek értékelését, és csökkentik azokat a tényezőket, amelyek a kinevezésre jogosult hatóságot arra indítanák, hogy eltérjen az előléptetési bizottságok javaslataitól.
- 338 Mindenesetre az A besorolási osztályú tisztviselők előléptetési bizottsága és a kinevezésre jogosult hatóság véleményének konvergenciája nem elegendő annak bizonyítására, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem gyakorolhat volna ténylegesen a hatáskörét.
- 339 A jogalap ezért megalapozatlan.

#### 4. *A megsemmisítés terjedelméről*

- 340 Az Elsőfokú Bíróság arra az eredményre jutott, hogy a felperesnek a neki csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozat elleni kifogásai alaposak (a fenti 286. és az azt követő pontok). Az így megállapított szabálytalanságok kihatással vannak a felperes részére összesen csupán 20 előmeneteli pontot adó határozatra.

- 341 Meg kell azonban vizsgálni, hogy e szabálytalanságok érintik-e a 2003. évi előléptetési eljárásban az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselők listáját is, vagy legalábbis a felperesnek erre a listára való felvételének megtagadását.
- 342 Az erre a kérdésre adandó válasz attól függ, hogy azoknak az intézkedéseknek a révén, amelyeket a Bizottságnak az előzőekben megállapított szabálytalanságok orvoslása végett kell majd tennie, a felperes elérheti-e a 2003. évi előléptetési eljárásra vonatkozólag a *Közigazgatási Tájékoztató* 69-2003. számában 31 pontban megállapított előléptetési küszöböt.
- 343 Jelen esetben a felperes 16 érdemponttal és 3 főigazgatósági átmeneti elsőbbségi ponttal rendelkezik. Az ÁVR 45 6. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében legfeljebb 10 főigazgatósági elsőbbségi pontot is kaphat. Végül az ÁVR 45 13. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság fellebbezés alapján jogosult „(a főigazgatósági pontmennyiségen kívüli) kiegészítő” fellebbviteli elsőbbségi pontokat adni. A Bizottság az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaiban kifejtette, hogy „az ilyen fellebbezés akkor is elfogadható, ha az érintett főigazgatóság 10 [főigazgatósági elsőbbségi pontot], vagyis az adható legtöbb pontot állapította meg az illető tisztviselőnek”. A Bizottság ezenkívül előadta, hogy fellebbviteli elsőbbségi pontok „korlátozás nélkül” adhatók. Ez az értelmezés megfelel annak a központi szerepnek, amelyet a tisztviselők érdemeinek az esetleges előléptetésre tekintettel történő értékelésében a személyzeti szabályzat 45. cikke ruház a kinevezésre jogosult hatóságra. A Bizottság rámutat továbbá arra, hogy az ÁVR 45 6. cikkének (1) bekezdésében és a *Közigazgatási Tájékoztató* 99-2002. számában foglalt célatlagnak és szankciójának korlátozott a hatása a kinevezésre jogosult hatóság mérlegelési jogkörére (a fenti 168. és az azt követő pontok).
- 344 E körülmények között nem zárható ki, hogy a felperes elérheti a fent említett előléptetési küszöböt.
- 345 Ebből az következik, hogy meg kell semmisíteni a 2003. november 20-i határozatokat, amelyekkel a kinevezésre jogosult hatóság egyrészt 20 pontban állapította meg a felperesnek a 2003. évi előléptetési eljárás során adott előmeneteli pontok összegét, másrészt pedig megtagadta a felperes felvételét az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselők listájára.

- 346 A felperes azonban az A 5 besorolási fokozatú tisztviselők érdem szerinti listájának és az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselők listájának teljes egészükben való megsemmisítését kéri. Előadja, hogy – az előző szabályozással ellentétben – a 2003. évi előléptetési eljárásban hozott határozatok az előmeneteli pontok tőkésítési rendszere miatt továbbra is hatásokat váltanak ki. A felperes előadja azt is, hogy az általa az ÁVR 43-mal és az ÁVR 45-tel szemben emelt jogellenességi kifogások, az előkészítő aktusok nemlétezése és az érdemek összehasonlításának hiánya a teljes eljárást és az eljárásban érdekelt összes tisztviselőt érinti.
- 347 A fenti 87. és az azt követő pontokból kitűnik, hogy az ÁVR 45 10. cikkében említett érdem szerinti lista előkészítő aktus, amely – mint olyan – nem semmisíthető meg.
- 348 Egyébiránt abból a vizsgálatból, amelyet az Elsőfokú Bíróság a fenti 125–256. pontban végzett, az következik, hogy a felperesnek az összes előléptetett tisztviselőt tartalmazó lista megsemmisítésére irányuló – az ÁVR 43 és az ÁVR 45 jogellenességére vagy az előkészítő aktusok hiányára alapított – igénye mindenképpen hamis előfeltételből indul ki, mert a kérdéses jogellenességi kifogások és jogalapok nem megalapozottak.
- 349 Végül, az összes, 141 előléptetett tisztviselőt tartalmazó lista megsemmisítése túlzott szankció lenne (ilyen értelemben lásd a Bíróság 24/79. sz., Oberthür kontra Bizottság ügyben 1980. június 5-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 1743. o.] 13. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-68/91. sz., Barbi kontra Bizottság ügyben 1992. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2127. o.] 36. pontját; a fenti 220. pontban hivatkozott Rasmussen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 52. pontját és a T-281/01. sz., Huygens kontra Bizottság ügyben 2004. július 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-203. o és II-903. o.] 141. pontját). Ennek az értékelésnek nem mond ellent az az egyébként nyilvánvaló körülmény, hogy a vitatott előléptetési eljárásban hozott határozatok nem veszítik hatályukat amiatt, hogy a felperes a jövőben olyan tisztviselőkkel kerülhet versenybe, akiknek az előléptetését az Elsőfokú Bíróság nem semmisítette meg.

## A pervezető intézkedésekről

- 350 A felperes az Elsőfokú Bíróságtól több pervezető intézkedés elrendelését kéri.
- 351 A felperes elsősorban azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az „hívja fel az alperest arra, hogy név nélkül közölje a Jogi Szolgálat minden A 5 besorolási fokozatú tisztviselőjének adott átmeneti elsőbbségi pontok, érdempontok és főigazgatósági elsőbbségi pontok számát”. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy erre az intézkedésre – a fenti 296. pontban tett megállapításokra figyelemmel – nincs szükség.
- 352 A felperes másodsorban azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy „hívja fel az alperest arra, hogy csatolja a felperes részére főigazgatósági elsőbbségi pontok adására vonatkozó javaslatát, amelyet Santaolalla Gadea igazgatónak (akinek a felperes a beosztottja) kellett volna elkészítenie, vagy bármely más iratot, amelyben ilyen javaslat található”. Ezt az intézkedést az Elsőfokú Bíróság az eljárás folyamán elrendelte.
- 353 Harmadsorban a felperes azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az „hívja fel az alperest, hogy csatolja be név nélkül az „oktatói/előadói” és képviseleti tevékenységek alapján pontokat kapott A 5 besorolási fokozatú tisztviselők listáját, megjelölve abban a konkrétan ellátott tevékenységeket, és kifejtve, hogy ezek a tevékenységek miben térnek el e tisztviselőknek az intézményben ellátott feladatkörétől”. A fenti 324. pontban kifejtett indokok miatt e kérelemnek nem kell helyt adni.

## A költségekről

- 354 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az alperes pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell az összes költség viselésére.

A fenti indokok alapján

### AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **Az Elsőfokú Bíróság a Bizottságnak a felperes részére összesen 20 pontot adó határozatát, valamint a 2003. évi előléptetési eljárásban a felperesnek az A 4 besorolási fokozatba előléptetett tisztviselők listájára való felvételét megtagadó határozatát megsemmisíti.**
- 2) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

**3) Az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. október 19-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Vilaras

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér .....	II - 4150
A tényállás és az eljárás .....	II - 4160
A felek kérelmei .....	II - 4163
Az elfogadhatóságról .....	II - 4165
1. Előléptetési rendszer .....	II - 4166
2. Az előléptetési eljárás lefolytatása .....	II - 4168
3. Sérelmet okozó aktus .....	II - 4175
4. Jogorvoslati határidők .....	II - 4179
Az ügy érdeméről .....	II - 4185
1. Az ÁVR 43 és az ÁVR 45 egyes rendelkezéseinek jogellenességére alapított kifogásokról .....	II - 4185
Az ÁVR 43 2. cikke és az ÁVR 45 3., 6., 7., 9., 10., 12. és 13. cikke ellen irányuló, első jogellenességi kifogásról .....	II - 4186
Az érdempontok állítólag nem meghatározó voltáról .....	II - 4186
– A felek érvei .....	II - 4186
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4187
Az indokolás hiányáról .....	II - 4190
– A felek érvei .....	II - 4190
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4190
A személyzeti szabályzat 26. cikkének és a védelemhez való jognak az ÁVR 45 általi megsértéséről .....	II - 4192
– A felek érvei .....	II - 4192
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4193
	II - 4251



Az ÁVR 45 13. cikkére alapított jogorvoslatok ténylegességéről .....	II - 4194
– A felek érvei .....	II - 4194
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4195
A gondos ügyintézés elvének, valamint a pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jognak a megsértéséről .....	II - 4195
Az ÁVR 45-nek a Közigazgatási Tájékoztató 99-2002. száma alapján értelmezett – a felperes szerint a főigazgatóságok mérlegelési jogkörét korlátozó célátlatgot előíró – 6. és 7. cikke elleni, második jogellenességi kifogásról .....	II - 4196
A felek érvei .....	II - 4196
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4197
Az ÁVR 45 – a felperes szerint a szolgálati időnek túlzott jelentőséget tulajdonító, pontatlan és a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörét sértő – 12. cikke elleni, harmadik jogellenességi kifogásról .....	II - 4204
Az ÁVR 45 12. cikkének átmeneti jellegéről .....	II - 4204
– A felek érvei .....	II - 4204
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4205
Arról az állításról, hogy a besorolási fokozatban eltöltött szolgálati idő az átmeneti elsőbbségi pontok révén meghatározó .....	II - 4205
– A felek érvei .....	II - 4205
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4207
Az előléptetési bizottságoknak az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adására vonatkozó hatáskörének hiányáról .....	II - 4212
– A felek érvei .....	II - 4212
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4213
Az ÁVR 45 – a felperes szerint bizonyos teljesítmények túlértékelését eredményező – 9. cikke és I. mellékletének 1., 2., 3., 5. és 6. pontja elleni, negyedik jogellenességi kifogásról .....	II - 4213
A felek érvei .....	II - 4213
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4214

Az ÁVR 45 – a felperes szerint hátrányosan megkülönböztető – 7. cikkének (2) bekezdése elleni, ötödik jogellenességi kifogásról .....	II - 4217
A felek érvei .....	II - 4217
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4218
2. A fellebbezésről, valamint a többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok, az előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok és a kiegészítő különleges elsőbbségi pontok adásáról szóló határozatok nemlétezéséből levezetett jogalapról .....	II - 4219
3. Az ÁVR 45 végrehajtásának jogellenességére alapított jogalapokról .....	II - 4222
A felperes részére csupán egy főigazgatósági elsőbbségi pontot adó határozatot vitató jogalapokról .....	II - 4223
Az indokolási kötelezettség megsértése .....	II - 4223
– A felek érvei .....	II - 4223
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4224
A személyzeti szabályzat 45. cikkének, az ÁVR 45 6. és 13. cikkének, valamint a szakmai előmenetelhez való jog elvének megsértéséről, a nyilvánvaló mérlegelési hibáról és a hatáskörrel való visszaélésről .....	II - 4227
– A felek érvei .....	II - 4227
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4229
A felperes részére egyetlen fellebbviteli elsőbbségi pontot sem adó határozat jogszerűségét vitató jogalapról .....	II - 4235
A felperes részére többletfeladatok ellátásáért járó elsőbbségi pontok adásának megtagadása ellen irányuló jogalapról .....	II - 4236
Az előléptetési bizottság ajánlásai indokolásának hiányáról .....	II - 4236
– A felek érvei .....	II - 4236
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4236
Arról, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem gyakorolta a részére az ÁVR 45 9. cikkében alapított hatáskört .....	II - 4237
– A felek érvei .....	II - 4237
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja .....	II - 4237
	II - 4253

Az ÁVR 45 9. cikkének a kinevezésre jogosult hatóság általi megsértéséről	II - 4238
– A felek érvei	II - 4238
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 4239
A hatáskörrel való visszaélésről	II - 4241
– A felek érvei	II - 4241
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 4242
A felperes részére előléptetési bizottsági átmeneti elsőbbségi pontok adásának megtagadása ellen irányuló jogalapról	II - 4243
A felek érvei	II - 4243
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 4244
Az előléptetett tisztviselők listája ellen irányuló jogalapról	II - 4244
A felek érvei	II - 4244
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 4245
4. A megsemmisítés terjedelméről	II - 4245
A pervezető intézkedésekről	II - 4248
A költségekről	II - 4249